

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 49

Izlazi subotom

Zagreb, 14. ožujka 2009.

Sadržaj

Moj hrvatski dom	2
Urednikovo slovo	3
Dobročinstva	4
Križni put	5
Prosvjedi	8
Križni put	9
Za dug spremni	10
In memoriam	14
Obavijest	16
Hrvatska knjižara	17
Križni put	18
Herceg-Bosna	20
Besjeda	23
Manifest	25
Memorandum	27
Četnička posla	29
1991.	30
Bilo je	42
Protiv korupcije	44
Zgodopis	46
Osvrti	49
Hrvatske pravice	52
Hrvatski jezik	53
Podlistak	54
Bog nas je stvorio	56
Ustaški hitrozov	61
Roman	60
Ustaški hitrozov	61
Kolači	62
Čitatelji	63

Huda jama pretresla preiskovalce ...

**HUDA JAMA KAO OGLEDNO ZLOČINAČKO
VJEŽBALIŠTE JOSIPA BROZA TITA**

SVEŠTENIK KROJI MEDIJSKU SLIKU SRBIJE

Stjepanu Mesiću dodijeljen

VELERED HUDE JAME - Prvog stupnja

HRVATI U FEDERACIJI BIH IZGUBILI

VIŠE OD 4 MILIJARDE KM

ZAUSTAVLJANJE PROMETA NA HRVATSKIM AUTO-CESTAMA

Od idućeg broja:

**SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA
ZA JEZIK (1941.-1945.)**

IZNENADA OSTADOSMO BEZ VJERNOG ČITATELJA ŠTETA! ŠTO LI MU BI ODJEDNOM?

Od sada Glasniku – Ne!

Onaj koji kleči pred Bogom može stajati pred svakim!

Naša vjera jeste hrišćanska, naše hrišćanstvo je pravoslavno, a naše pravoslavlje je srpsko. Tako je i tako će se zvati. To je moja vjera i moje VJERUJU.

Proto

protaazo@gmail.com

SVEŠTENIK KROJI MEDIJSKU SLIKU SRBIJE

Porfirije, portret medijske zvezde, Nikola Jablanov, www.enovine.com

Srbija je dočekala da se na čelu jedne institucije nađe svešteno lice. Posle smene predsednika Saveta republičke radiodifuzne agencije, Nenada Cekića, i njegovog zamjenika, Aleksandra Vasića, za novog predsednika je izabran episkop jegarski Porfirije.

Episkop Porfirije je široj javnosti postao poznat kada je, na predlog verskih zajednica u Srbiji, 2004. izabran u Savet RRA. U nešto užim krugovima, episkop Porfirije važi za neku vrstu modernog sveštenika koji ima daleko bliskiji kontakt sa svetom od ostalih sveštenih lica. Tako za njega važi da voli da oblači moderniju sveštenu odoru, da ga možemo videti na sportskim dešavanjima i raznim prijemima, a u poslednje dve godine postao je popularan zbog rada na lečenju mladih narkomana.

Rođen je 22. jula 1961. g. u Bečeju, od oca Radivoja i majke Radojke. Na krštenju je dobio ime Prvoslav. Osnovnu školu završio je u Čurugu, a Zmaj Jovinu gimnaziju u Novom Sa-

du. Zamonašen je po činu male shime od svog duhovnog oca, tada jeromonaha, a sada episkopa Bačkog, Irineja (Bulovića), u manastiru Visoki Dečani, na Tominu nedelju 1985.

Episkop Porfirije diplomirao je na Bogoslovskom fakultetu 1986. i iste godine, na Drugi dan Duhova, tadašnji episkop raško-prizrenski Pavle, a današnji patrijarh srpski, rukopoložio ga je, u manastiru Svete Trojice, u Mušutištu, u čin jerođakona. Potom odlazi na stručno bogoslovsko usavršavanje, na postdiplomske studije iz oblasti Svetog pisma Novog zaveta, u Atinu, gde ostaje do 1990, kada se, po blagoslovu episkopa bačkog Irineja, vraća u zemlju i 23. septembra dolazi u manastir Svetih arhangela u Kovilju.

Na Sabor svetog arhangela Mihaila iste godine, biva rukopoložen u čin prezvitera. Ubrzo potom, dolaskom mnogih mladih ljudi za iskušeničke, manastir Kovilj počinje da se razvija i episkop Porfirije biva postavljen za igumana ovog manastira. Živeći u manastiru Kovilj, drži mnoga bogoslovska predavanja na raznim tribinama, a posebno se zalaže za rad protiv raznih destruktivnih verskih sekti

koje su prisutne na prostorima Srbije; takođe, duhovno rukovodi mnoge mlade ljude iz sveta.

Na redovnom zasedanju Svetog arhijerejskog Sabora SPC u Beogradu, 1. maja 1999, izabran je za episkopa jegarskog, pri Eparhiji bačkoj.

Godine 2004, na Bogoslovskom fakultetu Univerziteta u Atini, uspešno brani doktorsku disertaciju na temu Mogućnost poznanja Boga kod apostola Pavla, po tumačenju svetog Jovana Zlatoustog.

Episkop Porfirije poznat je široj javnosti kao čovek koji se zdušno bori protiv problema narkomanije.

Bratstvo manastira Kovilj, čiji je episkop Porfirije iguman, godinama je odredište mladih koji traže pomoć u nastojanju da se izvuku iz pakla narkomanije. Pošto manastir nije imao mogućnosti da nevoljnicima obezbedi duži boravak u manastirskom konaku, pronađen je dodatni prostor za smeštaj ovih ljudi, pa je tako formirana zajednica na jednom salašu u Čeneju, u kojoj zavisnici žive i rade pod nadzorom sveštenika, ali i drugih stručnih lica.

PREVIŠE MESIJA

Dosta nam je Milana Bandića kao gradonačelnika Zagreba. Lako rješiv problem. Uskoro će lokalni izbori. Izabrat ćemo drugog. Našeg.

Dosta nama je Stjepana Mesića i ostalih partizanskih glavešina na položaju predsjednika Republike Hrvatske. Opet, lako rješiv problem. Uskoro će predsjednički izbori. Izabrat ćemo druge. Naše.

Dosta nama je dr. sc. Ive Sanadera i Ivana Šukera na čelu izvršne vlasti u Republici Hrvatskoj. Nedvojbena, lako rješiv problem. Uskoro će saborski izbori. Izabrat ćemo druge. Naše.

Na sve strane tako se govori i raspreda. Ipak, čini se, i dalje će biti sve po starom.

Nismo dorasli komunističkoj izbornoj metodologiji.

Nedavno pročitah zanimljivu zgodu s Tajvana. Čovjeka prevarili deset puta na isti način i olakšali ga za 100.000,00 USD. Prijevarena je počivala na jednostavnom triku. Nazovu ga i obavijeste da je dobitnik 100.000,00 USD na upravo završenoj nagradnoj igri. Treba samo uplatiti 10.000,00 USD za manipulativne troškove. I on uplati. Jedanput, dvaput, ... deseti put. Upitaše ga novinari, zašto je to činio, a on im odgovori: „Dovoljno je da ja samo jednom uspijem!“

Nije mogao shvatiti, i prihvatiti, da se to jednom nikada ne će dogoditi.

Partizani su 1945. godine složili izborni sustav u kojem nikada ne mogu izgubiti. Najprije su to bile crne kutije, a onda svi mogući slični dodatci. Teklo je tako, kako je moralo sve teći, sve dok vrug nije došao po svoje. Barem smo tako mislili. I nastavili ići na izbore na kojima ćemo redovito gubiti.

Uvijek smo se nadali da će se naši izvorni protivnici, što ja to pričam: neprijatelji!, odjednom, ma i samo donekle promijeniti. Ma, ljudi moji, kanimo se čorava posla! Uzmimo uzde u svoje ruke, ako se želimo izvući iz toga za nas sve više neizbježnog vrzina kola. Učinimo ono što je odavno shvatio i

uradio Aleksandar Makedonski. Presijecimo gordijev čvor.

U ove predizborne dane, na lokalnoj razini, razgovarao sam s mnogima kojima je: Dosta! Nisam, svejedno, primijetio ništa nova. Slažu se liste, traže se sukandidati, bilo da su u pitanju „izvanparlamentarne“ stranke, bilo udruge, bilo nezavisni kandidati. Sve je „pokriveno“, a na kraju će sve biti po starom: Razjedinjeni smo!

Da, trenutno je u Zagrebu pedesetak gradonačelničkih kandidata. Mesija do mesije.

Pitam neke od njih. Kakav vam je program? Izvrsan. Kakvi su vam kandidati? Odlični. Tko će za vas glasovati? Šute. Žure se. Nemaju vremena za odgovor. Moraju na predizborne dogovore.

Znaju to i oni drugi, zdravodrugovi, pa zato tako irade, kako već rade. A Milan Bandić i dalje harači.

Dragi prijatelji, vrijeme bi već bilo naučiti lekciju. Pođimo među te, gotovo prezrene, birače i upitajmo ih: Što vas muči?, Što bi u hrvatskoj državi trebalo poboljšati, mijenjati na bolje?, ali i ono ne manje važno: Što vam se čini tko bi to i ostvariti mogao? Bez njih, bez njihove zadnje riječi, ne će ići. Uza svu našu veliku pamet i dobre želje.

Za Hrvatski uljudbeni pokret sve rečeno posve je jasno i prihvatljivo. Ne bježi se od odatle proizlazjećih zaključaka. Štoviše! Stoga, smireno se čekuju lokalni izbori, jednako kao što će se isčekati

predsjednički i saborski.

Što mora biti, bit će. Sve dok je uzroka, bit će i posljedica. Čemu onda nervoza.

Ne ćemo jedino zaboraviti na glasače. Ponudit ćemo im ulazak u Hrvatsku konfederalnu izbornu zajednicu (H-KIZ). Možda ...

Nu, o tome nekom sljedećom zgodom. Uvijek će biti izbora, a nevažnih izbora nema, niti će ih ikada biti.

kome će žene dati svoje glasove?
ne ocjenjujemo uspješnost dijeta ili styling političara

TRAŽIMO PROGRAME ZA BOLJU SVAKODNEVNICU

izbori 2007.

Nema nevažnih izbora!

T. Drgun

KORIZMENA AKCIJA 2009.

CROATIA LIBERTAS
NEVLADINA ORGANIZACIJA

Dr. Ante Starčevića 68, E-1, 88000 MOSTAR,
00387/(0)63/459-191, Bosna i Hercegovina

NON BENE PRO TOTO LIBERTAS VENDITUR AURO

NVO Croatia Libertas je nepolitička, nevladina organizacija, udruga građana u BiH koja promiče kulturne, obrazovne, jezične, socijalne i tradicijske vrijednosti u medijima, glasilima, sredstvima javnog priopćavanja u zemlji i svijetu sa sjedištem u Mostaru. Intenzivno radimo na zaštiti i promicanju kulture, identiteta i jezika u BiH usprkos vrlo teškim i nemoćnim uvjetima. Djelujemo i na području očuvanja spomenika hrvatske kulture i pisane riječi u BiH.

Molimo sve pojedince i organizacije, sponzore i sve ljude dobre volje da svojom skromnom pomoći potpomognu našim socijalnim programima zaštite od nasilja u obitelji. Sredstva su nam izuzetno neophodna za tekuću 2009. godinu kako bismo mogli uspješno djelovati, a bez čega smo osuđeni na zastoje u djelovanju jer smo zbog krize i financijskog sloma Federacije BiH, potpuno ostali bez sredstava neophodnih za socijalne programe NVO Croatia Libertasa.

Sigurna kuća Croatia Libertasa je stambeni objekt sa svim sadržajima dostatnim za normalan život namijenjen ženama s djecom koji traže „utočište“ od nasilja u obitelji. U ovom trenutku imamo 7 štíćenika koji su privremeno utočište pronašli u Sigurnoj kući: 3 žene i 4 djece. Ovaj projekt nam je ujedno i najveći problem jer nam je mjesečno neophodno oko 2.500 KM (10.000 kuna) za troškove životne košarice i sve režije. Zbog nedostatka novca, ovom projektu prijeti gašenje, a štíćenike ćemo nažalost morati prepustiti njihovim sudbinama, odnosno državnim Centrima za skrb i zaštitu koji su neuvjetni.

Unaprijed Vam se zahvaljujem svim ljudima dobre volje koji su se u vremenu korizme odrekli nečega i darovali naše štíćenike Sigurne kuće kojima je Vaša pomoć najpotrebnija. Molim, primite iskaze našeg osobitog poštovanja. Lijep pozdrav!

Račun na koji možete izvršiti uplate iz bilo kojeg dijela svijeta je:

HYPO-ALPE-ADRIA BANK 3060010000661073

BIC: HAABBA 22 IBAN: BA39 3060 2037 6068 2006

U Mostaru,

3. ožujka 2009. godine

Leo Pločkinić,
predsjednik
NVO Croatia Libertas

U BARBARINOM ROVU LEŽI 8.000 POGUBLJENIH

Lasa Šukilo, Zagreb

Razgovaram s Dragutinom Šafarićem o Barbarinom rovu, odnosno Hudoj Jami, jednom od najvećih stratišta Hrvata na Križnom putu u Sloveniji. Riječ je o čovjeku koji je obilježio preko 800 hrvatskih grobišta što je napunila zločinačka partizansko-komunistička ruka 1945. godine, pravoj živoj enciklopediji tih užasnih pokolja.

Pitanje:

Pronađeno je 300-tinjak mumificiranih leševa.

Odgovor:

Gluposti. Radi se o oko 8.000 žrtava u Barbarinom rovu. Sa željezničke stanice u Laškom bila su u svibnju 1945. godine „skinuta“ dva vlaka ljudi, koje su onda odveli na stratište u Barbarin rov i tamo ih zvjerski smaknuli.

Pitanje:

Zar toliko?

Odgovor:

Pokojni prof. dr. sc. Mate Šimunović ustvrdio je poslije 38 godina istraživanja, da je kod Maribora poubijano oko 80.000 ljudi. I ...?

Pitanje:

Ustaša?

Odgovor:

S hrvatskim novinarima, koji su bili kod Barbarinog rova, razmijenio sam samo po koju usputnu riječ, ali mi je g. Franc Permea nakon toga ispričao gluposti, koje su ti novinari tamo tražili. Naime, nava-

Dragutin Šafarić i dr. Sudar iz Bjelovara na Bleiburgu 13. svibnja 2007.

ljivali s pitanjima, koliko je ustaša tamo unutra? Osramotili su nas! Kao član slovenskog Društvo za uređenje prešućenih grobova i kao član odgovarajućeg hrvatskog društva, te kao njegov predstavnik povjerenstva za Sloveniju, nikada nisam iskazivao svoju naklonjenost nekoj političkoj ili vojnoj grupaciji ili naciji. Uvijek sam govorio o žrtvama ili kako to kaže profesor Šeparović "O ŽRTVAMA JE RIJEČ".

Pitanje:

Zločin je iznenađujuće otkriven?

Odgovor:

Permeova kapelica, izgrađena 1997., na dan Svih svetih 2008. godine

Dajte, molim Vas. Ništa oni nisu otkrili, samo su odavno otkriveno stvarno otvorili pod našim pritiskom i ponešto od toga javnosti objavili. Pogledajte samo s kakvim je brojkama, hrabro, slovensko društvo izašlo pred vlasti davne 1996. godine, kada je tražilo dozvolu za postavljanje spomen kapelice. Spominje se 10 do 15 hiljada žrtava!

Iznenađujući uspjeh dolaska do prave lokacije žrtava uslijedio je nakon upozorenja g. Franca Permea, koji je predložio, da se ne otvara (u beskraj!) ravni rov, nego neka se skrene na jedan drugi kraći odvojak, za kojeg on dobra zna koji je pravi! Nakon nekoliko dana došli su do UŽASA.

Čitajući neke misli na internetskim forumima prepoznajem veliku masu ljudi, koja zna blebetati do neba, a na terenu je nigdje nema. Posjeta mojim slikama o komunističkim zločinima počinjenim 1945. godine na Googleu je za te ljude nedostupna, jer oni nisu u stanju sve to, posebno mene, slijediti. Kada sam ja putovao, sakupljao podatke, pravio slike, danju i noću, oni su izigrali finu gospodu.

Pitanje:

Mislite li na Jadranku Kosor?

Odgovor:

Kćer me je upozorila, da su najavljene emisije na TV za Barbarin rov, pa da ih pođem pogledati. Ne ću ništa gledati, ja sam kod Barbarinog rova bio onda, kao i na Bohovi kod Teznog, kada su oni pili kavicu. Moj obilazak

Dragutin Šafarić i haaški osuđenik Domagoj Margetić na Bleiburgu 14. svibnja 2006.

bio je mnogo prije od njihova, moje slike su napravljene tada, kada Kosorica još nije čula za riječi 'Barbarin rov'! Antihrvatska babetina sada dolazi polagati cvijeće - kod naše kapelice. Uh, zlo mi je! Pogledajte sliku, nigdje hrvatskog znaka, a toliki troškovi.

Pitanje:

Što će biti s pronađenim kosturima?

Odgovor:

Civiliziran svijet bi u Barbarinom rovu napravio muzej Holokausta, a ne da se kamionima odvoze

žrtve u nekakve nove jame. Čuju se naime informacije, da će zemaljske ostatke žrtava iz rudarskog rova prenijeti u Maribor na groblje Dobrava, u zajedničku kosturicu. Sve će polomiti, sve će pomiješati, opet će sve zabrljati. 'Groblje' u Dob-

Ništa posebno. Imao sam telefonski razgovor sa g. Francom Permeom. Evo nešto informacija za prošli petak (6.3.2009.) u Hudoj jami (tako se zove mjesto). Oko 14 sati došao je rudarski inspektor, na obilazak, te je dao nalog svima za udaljiti se s gradilišta. Poteškoća je u tome, što tamo ima svakojakih ljudi i raznih struka. Sigurnost na radu nije bila dobro organizirana. Kad se sigurnosno pripremi gradilište, onda će se nastaviti s radom. To znači, da su radovi samo privremenu zaustavljeni.

Nakon dolaska policije zbog g.

Objavljeno u „Slobodnoj Dalmaciji“

Franc Perme na godišnjoj skupštini Društva u Varaždinu (2004. godine)

ravi kraj Maribora (ono s ponovno pokopanih 1.179 kostura) nema niti slova, niti brojke - sve u stilu, ne znamo tko je to napravio, ne znamo čija su to tijela. Zašto ne bi žrtve ostavili tamo gdje jesu, neka se napravi spomen park, samo to želimo imati. Naša kapelica (Permetova kapelica) ostat će vječni spomen na njih, ali i na nas, da smo svoju kršćansku dužnost žrtvama ispunili.

Pitanje:

Imali ste, međutim, i nekih poteškoća?

Odgovor:

Franca Permea, koji je radio na natpisima u kapeli, bilo mu je poslije nekih razgovora sa odgovornim ljudima dozvoljeno nastaviti s poslom, pa je bio tamo sve do 16 sati. Načelnik policije iz Laškog je dao na znanje svojim ljudima, da g. Franc Perme može ostati kod svoje kapele i dovršiti posao. Poslije tog nespretnog slučaja policijsku traku stavili su je iza kapelice, tako da se posjetiocu mogu pokloniti žrtvama.

Pitanje:

Na kraju - hoćemo li dočekati Vašu knjigu o zločinima koje su

partizansko-komunistički banditi počinili nad Hrvatima tijekom Križnog puta? Hrvatska javnost ima pravo sve znati.

Odgovor:

Imam ogroman materijal. Trenutno imam 480 slika na Google atlasu. Dnevni, pored mog opsežnog projekta PIETETA, slike imaju oko 800 posjeta. Slike su u velikoj rezoluciji, pa ih ljudi skidaju. Projekt na www stranici obuhvaća oko 4.300 slika s preko 10.000 stranica teksta.

Pitaju me, zaista i često, zašto ne bih napravio knjigu o svemu tome. Međutim, ako bih krenuo u pisanje knjige mnoge detalje koje imam, ne bih ni sada smio iznijeti. Ove godine, 3. ožujka, stekao sam treći put položen vozački ispit. Sve sam uvijek odradio od prve. Bez prometne sam nesreće, bez kapi alkohola, ali JESAM buntovnik. To je to. Zbog čega toliko vozačkih ispita? Sve su činili kako bi me spriječili putovati. Moji se materijali čuvaju za neka druga vremena, po možda i za ona vremena za koja se obično kaže: 'Se bo, sam nas ne bo...!'

Pitanje:

Sad, kad su sva hrvatska grobišta s Križnog puta u Sloveniji otkrivena, hoćete li se odmarati?

Odgovor:

Ako mislite, da je ovo otvaranje (ne otkriće grobišta!) posljednje, onda mnogo griješite. Na putu iz Celja prema Laškemu, iza celjskog starog grada, napušteni je rudnik Pečovnik. Po nekim izvorima tamo je potopljeno oko 12.000 ljudi. U Celju na području Golovca ima više masovnih grobišta, a jedno je s blizu 2.000 žrtava. U neposrednoj blizini je osnovna škola nazva-

na po „narodnom“ heroju(?) Rošu. Još nas čekaju strašni prizori u Hrastniku (to je rudarski kompleks: Trbovlje-Hrastnik-Laško), poznato pod nazivom „Stari šaht“ i na padini Brnice, te više malih napuštenih rudnika napunjenih ljudina u podnožju Jelenca. U rudniku „Stari šaht“ još i danas nisu riješeni problemi uslijed vlaženja i zagađivanja zraka od tijela žrtava u još aktivnom rudniku.

Velika masovna grobnica je istoč-

no uz „Mislinjski klanec“ u podnožju gradske crkve, te još nekoliko lokacija s masovnim grobnicama. Ljudi znaju za njih! Pa samo na području Gornjeg Doliča je pokopano oko 8.000 ljudi (!?). Ništa od toga nisam izmislio.

Slovensko društvo Društvo za uređitev zamočanih grobov, koje ima najviše zasluge za traženje i dokazivanje istine o komunističkim zločinima, nigdje se ne spominje. Svi izbjegavaju istinu, a toliko galame pred mikrofonima i TV kamerama.

Odjednom kao da svi znaju sve o svemu. Mi, uporni i strpljivi istražitelji, kao da ne postojimo, sada, kada je u pitanju „šminkanje pred kamerama“, nismo ih potrebni!

Kada visoka hrvatska državna delegacija ne zna da postoji hrvats-

ko povjerenstvo za Sloveniju, koje istražuje tamošnje zločine Križnog puta, onda je to kilavo državno izaslanstvo, onda je to posjeta samo zbog šopingiranja i – zna se, komunjarska posla.

Mi smo ljudi koji smo svašta vidjeli vlastitim očima. Komunjarska družba načelno priznaju svoje zločine. Kažu: jest bili su, zapravo bilo je toliko i toliko žrtava, tu i tamo. Ali govore tako tek onda, kad smo mi sakupili dovoljno materijala. I to samo zato da bi se poslije svega ovakve državničke posjete kitile sa glupim i bahatim izjavama. Odjednom je Savez boraca na strani žrtava i osuđuje zločine, a svojim kolegama, ubojicama, i sada dijele odličja, a svojoj mladeži boračke stipendije.

Želim podsjetiti slovenske komuniste, kakvu su odluku donijeli 2000. g. na Čebinama iznad Trbovlja, točno na istom mjestu, gdje je bila donesena odluka o podizanju revoluciju, a povodom izdanja knjige slovenskog Društva pod nazivom „Tudi mi smo umrli za domovino“! Državno tužiteljstvo moralo se podrediti odlukama s Čebina, a te su:

„Niti jedan partizan neće biti saslušan, niti će mu se suditi za zločine.“

ANNO 2000.

Poruka sv.Barbare:

OSTAVITE ŽRTVE TAMO GDJE JESU – DO GOSPODNJEG DANNA.

NAPRAVITE SPOMEN PARK, TO NEKA BUDE VAŠ PIETET ŽRTVAMA.

ZAUSTAVLJANJE PROMETA NA HRVATSKIM AUTO-CESTAMA

ŠEZDESETŠESTA P.

Zadruga za izgradnju prometnica
Gradečak lijevi 74
10000 ZAGREB

Zagreb, 11. ožujka 2008.

RAVNATELJSTVO POLICIJE

Vladimir Faber, glavni ravnatelj policije
Savska cesta 39
10000 ZAGREB

Co:

**Ministarstvo unutarnjih poslova RH (Tomislav
Karamarko, ministar)**

Ministarstvo obrane RH

(**Branko Vukelić, ministar**)

Hrvatski sabor (Luka Bebić, predsjednik)

Predsjednik RH (Stjepan Mesić)

Vlada RH (dr. sc. Ivo Sanader)

Misija Europske unije u RH

(**Vincent Degert, šef**)

Vijeće ministara Republike

Bosne i Hercegovine

Veleposlanstvo SAD

Veleposlanstvo SR Njemačke

Nuncijatura Svete stolice

Općinski građanski sud u Zagrebu

(**Mirela Mijoč, predsjednik**)

Novinska, tv, radio i internetska glasila

Predmet:

**Obavijest o zaustavljanju prometa na
auto-cestama Goričan – Varaždin – Zagreb,
Rijeka – Zagreb i Split – Zagreb.-**

Cijenjeni g. glavni ravnatelju policije,

Ovim Vas službeno obavještavamo da će pripadnici Ortačke zajednice 66. PUKOVNIJE ZA IZGRADNJU CESTA Posušje-Zagreb (2.312 djelatnika s članovima obitelji) u travnju, svibnju i lipnju o.g. (datumi još nisu utvrđeni) zaustaviti sav promet na auto-cestama Goričan-Varaždin, Kupjak-Vrbovsko i Maslenica-Zadar1-Zadar2 u dnevnom vremenu od 7 do 17 sati. Molimo Vas za standardnu policijsku zaštitu.

Predmetno zaustavljanje prometa ima prosvjedni karakter kako bi o dotičnom pitanju bila obaviještena pregovaračka tijela za ulazak Republike Hrvatske u Europsku uniju, kao i za sudsku zaštitu na Europskom sudu za ljudska prava.

Naime,

Navedene dionice auto-cesta Goričan-Zagreb, Kupjak-Vrbovsko i Maslenica-Zadar1-Zadar2, kao i još 50-tak infrastrukturnih objekata izgradila je od lipnja 1996. do prosinca 1999. godine Ortačka zajednica 66. PUKOVNIJA ZA IZGRADNJU CESTA, ali izvedeni radovi do danas nisu plaćeni. U svrhu ubrzanja naplate Ortačka zajednica 66. PUKOVNIJA ZA IZGRADNJU CESTA dotične tražbine prenijela je 7. listopada 2005. godine na Zadrugu za izgradnju prometnica ŠEZDESETŠESTA P. iz Zagreba, koja je od Državnog odvjetništva RH bezuspješno zatražila mirno rješenje spora, a nakon toga i podnijela tužbe radi isplate i naknade štete.

Prema našem obračunu, potvrđenom od strane revizijske kuće FINANCIJSKA REVIZIJA DRAGUN d.o.o. iz Zagreba, a kojega suprotna stranka uporno izbjegava prihvatiti, u pitanju je 820,458,758,00 kuna glavnice, što zajedno sa zakonskim zateznim kamatama na dan 31. prosinca 2008. godine iznosi 2.013,383.313,81 kuna.

Općinski građanski sud u Zagrebu, sutkinja Jesenka Šojat, rješenjem br. L X X I - P - 6678/06 od 20. veljače 2009. godine jednu od predmetnih naših tužbi je odbacila, jer je utvrdila da Republika Hrvatska nema sveze s izgradnjom dotičnih prometnih objekata, niti je u njih bilo što uložila, odnosno platila. U tom slučaju, prema Zakonu o obveznim odnosima, koji Vam je sigurno dobro poznat, dotični objekti pripadaju izvoditelju radova.

Sa šovanjem

Ljubo Česić, dipl. ing.
upravitelj

BARBARIN ROV - HUDA JAMA

prof. dr. sc. Zvonimir Šeparović,
predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog
društva

Povodom najnovijeg otkrića Huda Jama kod Barbarinog Rova, nekadašnjeg rudnika ugljena kod Laškog, Hrvatsko žrtvoslovno društvo podsjeća da smo u cijeli postupak uključeni izravno.

Profesor Mitja Ferenc, član je Komisije Vlade Republike Slovenije za rješavanje pitanja tajnih grobnica. I stalni suradnik Hrvatskog žrtvoslovnog društva. On je sudionik naših kongresa. Tako je na posljednjem Četvrtom hrvatskom žrtvoslovnom kongresu podnio referat pod naslovom **GROBIŠTA HRVATA NA SLOVENSKOM TLU** (Zbornik radova - O žrtvama u ratu i u miru, str. 111-120).

On piše: Do sada evidentirane grobnice mogli bismo podijeliti u četiri skupine:

1. Protutenkovski rovovi, iskopani za vrijeme rata, koji su ostali „prikladno mjesto“ za masovne grobnice – na primjer Tezno kod Maribora, Mostec, Celje, te neka mjesta uz Mislinju i Slovenj Gradec: evidentirali smo ih 16. U svima leže Hrvati.
2. Druga skupina – ima ih oko 90 – su kraški ponori,
3. a treća rudnička okna i zakloništa. Najpoznatija su okna u Barbarinom rovu kod Hude Jame, rudničke pukotine u Starom Hrastniku i zakloništa u Slovenjskoj Bistrici. Takvih je 40.
4. Četvrta skupina su jame, koje su bile iskopane baš zbog likvidacija, a u njima se nalazi manji broj žrtava. Te su jame do sada među evidentiranim na prvom mjestu. Do kraja 2007. godine utvrdili smo 118 grobišta s Nijemcima, 113 sa Slovencima i 85 s hrvatskim žrtvama.

Hrvate možemo naći u zajedničkim grobištima sa Slovencima i Srbima, ali zacijelo oni se nalaze i među žrtvama kojih nacionalnost još nismo uspjeli

Huda jama - po "Jazbinškovi smeri"

identificirati (str. 116). Zbog prikrivanja zločina kakvog teško možemo naći u historiji zapadnih demokracija na koje se volimo ugledati, ne samo da se 64 godine kasnije još uvijek moramo baviti pitanjem likvidacija i žrtvama u grobištima, nego smo tek na početku tog posla. Jedno od najčešćih pitanja, koja se čuju od protivnika ovog nastojanja je: Zašto se uopće opterećivati skrivenim grobištima? Odgovor je jednostavan. Zato jer su tamo. Moramo ih vidjeti i moramo znati za njih. (str. 120)

Dr. Mitja Ferenc zajedno sa Želimirom Kužatkom objavio je knjigu Prikrivena grobišta Hrvata u Republici Sloveniji, Zagreb 2007. nakladnik: Počasni bleiburški vod, Zagreb. Želimir Kužatko je istaknuti član Hrvatskog žrtvoslovnog društva koji je preživio zatočeništvo na Grguru a poslije je godinama živio u Sloveniji gdje je istraživao stradanje Hrvata. I sada je bio na otkriću Hude Jame kod Barbarinog Rova. U njihovoj zajedničkoj knjizi koja je pisana na hrvatskom, slovenskom i engleskom pobrojana su masovna hrvatska grobišta u Sloveniji, kartografski prikazana i obilježavana. Tu nalazimo kartu povlačenja hrvatskih kolona kroz Sloveniju prema slovensko-austrijskoj granici, karte povratka hrvatskih kolona kroz Sloveniju prema slovensko-hrvatskoj granici nakon njihova zarobljavanja te karte masovnih stratišta i grobišta na području Slovenije. U recenziji te knjige sam zabilježio (drugu recenziju je napisao prof. Lovro Šturm, bivši ministar pravosuđa Slovenije):

„Oba su autora godinama vršila ova dragocjena istraživanja s ljubavlju za istinom i s tugom zbog tolikih umorenih ljudi, bez suda i zakona, bez groba i spomena. Fotografsko-ilustrativni dio ima tabelarne prikaze masovnih grobnica u Sloveniji, s posebno naznačenim masovnim grobištima s hrvatskim žrtvama, s točnim toponimima, podacima o stupnju pouzdanosti i istraženosti, o obilježavanju tih grobišta. Služe se fotografijama mjesta masovnih gubilišta, njihova istraživanja, obilježavanja i komemoriranja; tu su i katastarske i geodetske karte i avio-snimci s obilježenim lokacijama masovnih gubilišta, faksimili iz muzejskih kataloga, novinskih članaka i drugih dokumenata. Ova knjiga nas približava istini. Ona je tužna zbog svog predmeta istraživanja - radi se o ljudima za koje se ne zna već 62 godine, a sada im barem grobove otkrivamo. I obilježavamo križem. Ne i imenom jer im se imena više ne zna. Europa je osudila komunističke zločine i pozvala na odgovornost počinitelje. I to je korak naprijed. Ali, dr. Mitja Ferenc i Želimir Kužatko pokazuju da se nika da ne smijemo umoriti istraživati istinu o tužnim mjestima posljednjeg počinka tolikih Hrvata u susjednoj Sloveniji. Žrtava komunističkog bezumlja. Do 2006. godine identificirano je 512 lokacija skrivenih grobišta. I to još nije sve. I nije do kraja istraženo.“

Prošle smo godine uputili Apel hrvatskim vlastima: primijenimo Europske standarde na komunističke zločine u Hrvatskoj. Posjetili smo ured Državno odvjetništvo RH i izložili naše zahtjeve da se postupi po kaznenim prijavama koje su im podnese još prije desetak godina. Izgovaraju se da nemaju dokaza za optužnice! Hrvatska Vlada za razliku od slovenske čini vrlo malo za otkrivanje skrivenih gubilišta. A tih gubilišta ima rasuto i po cijeloj zemlji Hrvatskoj. O hrvatskim žrtvama više brinu drugi od nas! A više nema vremena za odlaganje. Pogibelj je u odlaganju (periculum in mora).

POKOLJEM HRVATA NA KRIŽNOM PUTU OSOBNOST JE RUKOVODIO JOSIP BROZ TITO (1)

Lasa Šukilo, Zagreb, poticajni izvor: *Denis Romac – SADIZAM ROVA BARBARA*, „Novi list“, 8. ožujka 2009.

Nekako smo, malo po malo, navikli na užase i brutalnost Titovih krvnika. Dođe to kao njihova osnovna odlika, znak prepoznavanja. Znali smo za to, pa smo stoga vjerovali smo da nas u tom „ništa ne može iznenaditi“. Ipak, pokoljem u rudniku Barbara kod Laškog nadmašili su sami sebe. Čak se i jedan „Novi list“ morao zapitati:

„Tko je kriv za pokolj kod Laškog?“

Tko je naredio sadističke likvidacije u kojima su ljudi ubijani tupim predmetima, a onda još poluživi bacani u rudarski rov?

Tko je odgovoran za prikrivanje zločina?

Tko je tijela dao zatrpati betonom i drvetom, kako bi tajna ostala skrivena?“

Dakako, sve se to u osnovi odavna, ali se kao konkretnost sustavno prikrivalo. Uostalom, banda je na sve strane bila na vlasti.

„Slovenska policija u svim dosadašnjim istragama, kojih je bilo dosta, nikada nije prikupila dovoljno dokaznog materijala da bi nekoga i optužila, zbog čega za grozomorne zločine nikada nitko nije kažnjen.“

Pomišljate li da bi policija za sve to mogla biti kriva? U krivu ste. Ni govora. Mešići i Manolići, Fumići i Boljkovci, znaju svoj posao.

„Uzrok nije samo u nevoljkosti policije, nego i u načinu na koji su poslijeratne likvidacije počinjene. Naime, radilo se o vrlo organiziranoj i dobro promišljenoj zločinačkoj operaciji, koja ima sve karakteristike zločinačkog pothvata. ... Zločin je bio proveden u velikoj konspiraciji, a svi tragovi su uništeni.“

Ne znaju se tobože, ali ipak, kome su to nepoznati dotični zločinci?

„Pokolj je bio masovan, a neposredni izvršitelji bili su odabrani pripadnici jugoslavenske treće armije. Sve upućuje da je za pokolj nekoliko desetaka tisuća vojnika i civila moralo znati komunističko rukovodstvo ...“

Ništa bez Jože! Velikog Jože. Maršala!

„... s Josip Brozom na čelu, a da se sve odigralo pod njegovom komandom potvrđuje i Janez Stanovnik, predsjednik slovenskih boraca.“

Zar je moguće da o pokoljima na Križnom putu nije ostao nikakav pisani trag? Samo sjećanja?

„Pisani tragovi nisu pronađeni. Ako uopće i postoje, pretpostavlja se da su u arhivima u Beogradu.“

Molim. Zar bi Beograd nešto tako skrivao?

„Tragove masakra jugoslavenske su vlasti čuvale iza najčvršće brave. O tome su šutjeli i preživjeli i rođaci žrtava i počinitelji, duže od četiri desetljeća, sve do potkraj osamdesetih. Kada se počelo govoriti i pisati o nemilosrdnoj osveti nove vlasti nad poraženima.“

Nevjerojatno. Ma, kakva šutnja. Ta o Križnom putu govori se od dana počinjenja tih zvjerstava. Veli osveta. Kakva osveta? Bio je to zvjerski pokolj nedužnih i nemoćnih!

Nu, slijedimo dalje novinski tekst. Tragovi zločina su sve očiti i očitiji, a nakane zločinaca sve jasnije i jasnije.

„U precizno vođenoj operaciji, uglavnom na tlu Slovenije, ali i u Hrvatskoj, Bosni i drugdje, smaknuti su ideološki i klasni protivnici, pripadnici protivničkih vojski, svi za koje se pretpostavljalo da bi mogli predstavljati opasnost za mladu i nesigurnu komunističku vlast.“

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET

Udruga za zaštitu prava građana

Pete poljanice 7

ZAGREB

Dodjeljuje

Orden

VELERED HUDE JAME

Prvog stupnja

Drugu

STJEPANU MESIĆU

iz Zagreba

Za sustavno, u svakoj prilici, na svakom mjestu i u svako doba
nijekanje zločina počinjenih tijekom Križnog puta nad Hrvatima
od strane partizanskih postrojbi pod zapovjedništvom Josipa Broza Tita

Orden će se naslovniku predati putem listonoše i preko hrvatske javnosti

U Zagrebu, dne 7. ožujka 2009. godine

Broj: 01-2009-NGUH

dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

A handwritten signature in black ink, appearing to read "T. Dragun".

POKOLJEM HRVATA NA KRIŽNOM PUTU OSOBNO JE RUKOVODIO JOSIP BROZ TITO (2)

Lasa Šukilo, Zagreb, poticajni izvor: *Denis Romac – SADIZAM ROVA BARBARA*, „Novi list“, 8. ožujka 2009.

Možda su se drugovi u međuvremenu pokajali?

Taman posla. Gdje su dokazi, kažu oni i njihovi sljednici. Zar nije dovoljno preko 800 otkrivenih masovnih grobnica u Sloveniji u kojima se nalaze što tijela, što ostatci tijela tijekom Križnog puta? Njima, naravno, ne, jednostavno stoga kad su zločinci, istražitelji, tužitelji i suci duhovno jedne te iste osobe.

„Slučaj Mitje Ribičića, najviše rangiranog osumnjičenika za poslijeratne likvidacije zapravo potvrđuje pravilo. Ribičić je kao major OZNA-e u Sloveniji bio osumnjičen da je odgovoran za egzekuciju 217 ljudi u proljeće 1945. godine. Tužiteljstvo ga je najprije sumnjalo za genocid, a kada je ta kvalifikacija pala na teret mu je stavljen ratni zločin. No ni za to nije bilo dokaza, tako da se Ribičić, teško bolestan i u devetom desetljeću života, vratio umirovljeničkoj svakodnevnici.“

Tragova nema, a masovno se žive ljude, masovno i ništa ne skrivajući, čak i zatrpavalo. Bagerima.

„Rov Barbara dokazuje s kakvim se teškoćama susreće istraga ratnih zločina od prije šest desetljeća. Slovenska policija imala je prve informacije da bi rovovi u rudniku kod Laškog mogli skrivati stravičnu tajnu još sredinom devedesetih, kada je provedena policijska akcija 'Pomirenje'. Sumnjalo se, naime, da su zat-

vorenici iz logora Teharje dovoženi u rudnik radi likvidacija, gdje su zatrpavani, s čime su sigurno bili upoznati rudari, jer su rovove ispod rova s ljudskim ostacima morali dodatno 'pojačavati', zbog curenja krvi i tekućine iz trupala.“

Dakako, dobro se zna koji su to bili rudari, kako su se zvali, gdje su živjeli, s kim su se susretala, ali ...

„Međutim, za provjeru tih informacija, bilo zbog inercije birokracije ili nedostatka novca, moralo se čekati više od desetljeća.“

Rekoh, zločinci, istražitelji, tužitelji i suci, sve su to duhovno iste osobe. Naime,

„Rudnik Barbara bio je aktivan sve do 1992. godine.“

Čim se stvarno krenulo u istraživanje, rezultati su odmah stigli. Kvaka je bila, dakle, u „zelenom svjetlu“, koje je i nakon 1991. godine ostalo u komunističkim rukama. Oni su ga jedini mogli paliti, ali – razumije se – nikako im se to nije činilo.

„Zelena svjetlo za rušenje prvog zida rova Barbara stiglo je odlu-

kom slovenske vlade prije sedam mjeseci, i odonda se uklanjaju velike količine betona i zemlje – ukupno oko 400 kubika zemlje, betona i drugog materijala – koje su na ulazu u rudarsko okno skrivale tajnu masovnog pokolja.“

Što dalje?

„Izvlačenje žrtava iz rova trebalo bi početi ovog tjedna, kada budu za to obavljene sve pripreme. Tužitelj u Celju predlaže da se odredi stručni tim koji će rukovoditi ekshumacijom, kao i stručnjaci za identifikaciju predmeta pronađenih u rovu.“

I, ponovo, što dalje?

„Tek nakon izvlačenja tijela istražitelji i forenzičari pokušat će utvrditi dob, spol i uzrok smrti, a tek tada će najvjerojatnije biti utvrđena i narodnost žrtava, kao i njihova ukupan broj.“

I, opet, što dalje?

„Međutim, to se odnosi samo na rov Barbara, jer postoji još nekoliko zatrpanih rovova u tamošnjem rudniku za koje se sumnja da skrivaju poslijeratne žrtve, i to najmanje njih tisuću.“

Tu smo, dakle.

Što je sa zločincima? Oni ostaju „nepoznati“. Zato, sve mi se više čini da se radi o novim prikrivanjima, odnosno o novim „arhivama s Dedinja“.

Žrtve su itekako poznate.

„Zasad se pretpostavlja kako se radi o slovenskim domobranima ili hrvatskim vojnicima i civilima.“

Oh, Tito, Tito, proklet bio!

HRVATSKI ULJUBENI POKRET
Udruga za zaštitu prava građana
Pete poljanice 7
ZAGREB

Dodjeljuje

Orden

VELERED HUDE JAME
Trećeg stupnja

Drugu

IVANU FUMIĆU

iz Zagreba

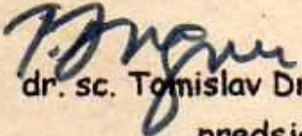
Za sustavno, u svakoj prilici, na svakom mjestu i u svako doba
sprječavanje otkrivanja zločina počinjenih tijekom Križnog puta
nad Hrvatima od strane partizanskih postrojbi pod zapovjedništvom
Josipa Broza Tita, jer za njih tobože nije znao.

Orden će se naslovniku predati putem listonoše i preko hrvatske javnosti

U Zagrebu, dne 7. ožujka 2009. godine

Broj: 02-2009-NGUH

dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

SJEĆANJE NA DR. JOSIPA GAMULINA

(1. svibnja 1939. – 1. ožujka 2009.)

Rudi Tomić, Kanada

Kada sam čuo tužnu vijest da je umro Dr. Josip Gamulin, bio sam zbunjen u svojim razmišljanjima. Jer, nakon naše nedavne posjete Josipu (sa suprugom Rozi i braćom Stjepanom i Matom Grgićem), molili smo Boga da mu ublaži bolove i patnje, ali nismo s time mislili da ga odmah uzme k Sebi. Naime, tražili sam da mu Svevišnji vrati onu ljudsku snagu kojom je godinama držao naelektriziranu Hrvatsku zajednicu u Torontu i diljem Kanade.

Ni na smrtnoj postelji, gdje se je lomio u grču s mukama, nije uzimao droge za ublaživanje bolova, jer je valjda htio osjetiti bit života do posljednjeg izdaha. Htio je znati da li još pišem i kakva su moja gledišta na (ne) prilike u domovini. Nismo mogli vjerovati s kolikom je pozornošću, s obzirom na iscrpljenost, slijedio naša razglabanja, i bilo je očevidno da je Hrvatska još gorila u njemu. Ipak, na rastanku jedva nam je mogao pružiti ruku.

Prisjetio sam se našeg prvog susreta u dvorani Hrvatske katoličke crkve u Torontu (1970.), kada je došao na sastanak HNV i odmah se predstavio: tko je i što je bio u prošlost, te iznio i svoja viđenja o zbivanjima u Hrvatskoj.

Dr. Josip Gamulin djetinjstvo je proveo na otoku Jelsi i u Dubrovniku, gdje je završio i osnovno školovanje. Medicinski studij završio je na Sveučilištu u Zagrebu. Prije dolaska u Kanadu živio je u Italiji i Libiji.

Nakon dolaska u Toronto ništa se u Hrvatskoj zajednici nije mo-

glo dogoditi bez doktora Gamulina, kojeg su jednostavno svi oslobijavali – doktore. Gamulin je bio nametljiva osoba, poticao je aktivnosti i prednjačio u radu. Dapače, nije držao do nikakvih osobnih pohvala i priznanja; nisu ga ni kritike mogle zaustaviti u njegovim nastojanjima. Uz Josipa uvijek je bila nazočna i njegova uzorita supruga Vivian s nejakom djecom (bila kiša, snijeg ili žega), bilo da su širili hrvatski tisak, bilo na demonstracijama, javnim nastupima i slično. Njegovo doprinošenje, i učinkovitost njegove obitelji za dobrobit hrvatskog naroda bili su mu najveće priznanje. Na žalost, razočarao se je mnogo puta i u mnogo čemu.

Dr. Gamulin bio je nukleus u organiziranju demonstracija, posebice pred američkim konzulatom u povodu izručenja dr. Andrije Artukovića u Jugoslaviju. Demonstracije su tragično završile jednom ljudskom žrtvom: Marko Đukić polio je sebe benzinom, a onda s upaljačem zapalio svoje tijelo.

Od tog dana (23. veljače 1986.), na tom mjestu, gdje se je Marko spalio, pred američkim konzulatom bila je danju i noću hrvatska straža s Gamulinom i njegovom obitelji na čelu. Bulevar na University Avenue bio je okičen cvijećem, zastavama i plakatima. To mjesto prozvano je Otokom slobode, kojeg su posjećivali (i na kojem su dežurali) ne samo Hrvati, nego i ljudi drugih nacionalnih pripadnosti, koji su Hrvatima, s divljenjem na žrtvu i upornost, davali potporu da izdrže u borbi za slobodu svoga naroda.

Na Otoku slobode, u tijeku najžešće Torontske zime, bilo je vruće svake večeri, jer su provokatori dobacivali uvrede, trgali plakate i zastave. Skoro svakog dana bilo je nekih ispada, za što je uvijek bio „odgovoran“ doktor, koji je morao ići i po sudovima, a bivao je i pritvoren u nekoliko navrata. Nakon oslobođenja Hrvatske Otok slobode osmišljen je u Gamulinov megdan (bojno polje), koji će pod tim obilježjem biti ostavljen u amanetu Kanadskim Hrvatima.

POČETAK HRVATSKOG PROLJEĆA U TORONTU

Dr. Gamulin utemeljio je Hrvatski odbor za ljudska prava (1989.) i pozvao Dobroslava Paragu da dođe u Toronto. Paraga je u to vrijeme bio politički disident u Hrvatskoj, koji je uz pomoć i financiranje Gamulina, obišao mnoge hrvatske zajednice u Kanadi i Americi, gdje je bio primljen u državnim institucijama, na sveučilištima, Parlamentu u Ottawa i Kongresu u Washingtonu.

Zbog Parage i Gamulina beogradski, a i drugi dnevници u Zagrebu optužili su SAD da podržavaju „ustaško-albansku spregu“, jer su postojale veze između hrvatskog državotvornog pokreta i albanskih nacionalista u Kosovu.

Tako je Gamulinova dinamika učinila godinu 1989. početkom „Hrvatskog proljeća u Torontu“. Naime, od 4. do 20. ožujka 1989. održani su brojni skupovi i demonstracije na kojima su uz Gamulina govorili mnogi hrvatski i strani intelektualci i političari.

Na skupu u Ottawi bio je zapažen jedan čovjek s nožem u ruci iza leđa dr. Gamulina, ali incident je spriječen. Bilo je i skupova na kojima je doktor doveo u nezgodan položaj goste iz Hrvatske. Primjerice, na večeri u počast Vlade Gotovca i Slavka Goldsteina, nakon što je izgrdio Goldsteina, koji je sve hrvatske nacionalne djelatnosti u emigraciji dovedio u svezu s ustaštvom – bio prisiljen napustiti dvoranu.

Dr. Gamulin je imao i svoje dvije ordinacije i veliki broj pacijenata. Bio je odan svome pozivu i pomogao je svima koji su zatražili liječničku pomoć. Njegovi pacijenti bili su kao njegovi prijatelji, jer ako ga nisu zatekli u ordinaciji oni su slobodno išli u njegovu obiteljsku kuću, nenajavljeni, kao u svoj dom.

U međuvremenu bio je i voditelj Hrvatskog radio programa Libertas, a bio je i veoma aktivan u upravi Hrvatskog nacionalnog nogometnog kluba Croatia. Ali, u tom poticaju na rad - doktor se zamjerio hrvatskim intelektualcima, bio im je neugodan, jer većina njih bili su u vezi s ovdašnjim jugoslavenskim konzulatom - i išli na jugoslavenske proslave i primanja, stoga su se od njega i distancirali.

OSLOBODITELJSKI RAT U HRVATSKOJ

Rat u Hrvatskoj prihvatila je Hrvatska zajednica u Torontu kao rat za osobni i nacionalni opstanak, te su užurbano sazivani sastanci, organizirano slanje materijalne i novčane pomoći, kao i veće količine oružja. Dr. Gamulin je bio stožer oko organiziranja promidžbe i pomoći hrvatskom narodu u domovini.

Za tu prigodu utemeljili smo Hrvatski informacijski centar iz kojeg su se koordinirali javni skupovi i davale informacije ovdašnjim medijima o srpskoj agresiji na Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu. Dr. Gamulin i u ovim prilikama pokazao se uporan i dostupan svima koji su željeli znati o borbi hrvatskog naroda za uspostavu slobodne i neovisne Države Hrvatske.

Konačno, nakon oslobođenja Hrvatske od srpskog agresora, te nakon Daytonskog sporazuma o primirju u Bosni i Hercegovini; u post-ratnom razdoblju, na vidjelo su počele izlaziti neke smicalice, kao što je bila privatizacija, privilegiranje pojedinaca i uvođenje udbaša u državne strukture. Najviše je bio pogođen zbog popustljivost Vlade u Hrvatskoj na međunarodnim dogovorima. Zbog svega toga Dr. Gamulin je izgario u srcu i duši kao i cigareta koja mu je stalno bila u ustima.

Hrvatska vlada, po svojim nahođenjima, davala je odličja ljudima: bojovnicima kao priznanje za hrabrost, pojedincima za osobne zasluge, ustanovama ili institucijama za doprinos u njihovim djelatnostima i slično.

Međutim, nitko se u Hrvatskoj nije prisjetio (!) da bi među zaslužnijima za odličje trebao biti i Dr. Josip Gamulin, kao i mnogi drugi koji su cijeli svoj život žrtvovali u borbi za Hrvatsku, bilo to s riječju, slovom ili djelom.

Hrvatska se nije odužila ni Gamulinovu prijatelju i suradniku Hansu – Peteru Rullmanu, izdavaču mjesečnika na hrvatskom jeziku Domovina, koji joj nikad nije oprostio sramotu kada je nakon oslobođenja došao u Zagreb i bio odmah protjeran u Njemačku na osnovu jugoslavenske tjeralice, umro je razočaran i oja-

đen. Vjerojatno je i Josip umro razočaran i ojađen, kao što su umrli (ili će umrijeti) mnogi kojima je uskraćeno hrvatsko priznanje, a neki su čak i kažnjeni - što su se borili za Hrvatsku, ili čekaju presude u Haagu.

Pokojni Josip bio je s Bogom u miru i preminuo je s raspećem u ruci. Nije vršio svoje pravednosti pred ljudima da ga oni vide; nije primio ni svoju plaću (priznanje), nego je mnoga djela činio u tajnosti. Otac tvoj, koji vidi u tajnosti, uzvratit će ti. (Mt. 6, 4.) Njegovo tijelo ispraćeno je iz Hrvatske crkve u Oakvillu na počinak u Springcreek Cemetery, u Mississauga, uz veliku nazočnost rodbine, prijatelja, suradnika, pacijenata i štovatelja, kojima je bio uzor u rodoljublju, ljudskosti i dobročinstvima. Teško da će veo zaborava oteti uspomene i sjećanja na čovjeka koji je postojano živio i s pobožnošću preminuo u Kristu.

Pridružujemo se ucviljenoj supruzi Vivian i njihovoj osmero djece u mislima i molitvama s čvrstim ufanjem u Isusa Krista da će im podijeliti svoje milosrđe u ovim teškim korizmenim danima, i učvrstiti vjeru kako bi izdržali toliki veliki gubitak, koji je ostavio nenadoknadivi manjak u njihovim životima i Hrvatskoj zajednici u Torontu. *Mors laborum ac miseriarum quies est!*

U pripremi!

SRCE

Online dvotjednik za prijateljstvo i ljubav

Rubrike:

Obitelj i narod (stručna i znanstvena razmatranja)

Psihologija ljubavi (bračni izbor)

Hrvatske predbračne i bračne sveze između dijaspore i Domovine (primjeri)

Poznati u braku

Bračne obljetnice

Bračna iskustva (ispovijesti)

Putujući zajedno (putne reportaže)

Hrvatska obiteljska kuhinja

U potrazi za bračnom srećom

(bračni savjeti)

Srce moje i tvoje (poznanstva)

Piši mi dušu (dopisivanja)

Odabrana ljubavna pisma

Ljubavne priče

Ljubavni roman

Vjenčanje u Žrnovnici 1939.

Pišite nam na e-mail adresu:

hrvatska.uljudba.srce@gmail.com

Savjetujte nas

Sunađujte

Časopis je besplatan.

Časopis će se slati isključivo onim osobama koje to izričito zatraže.

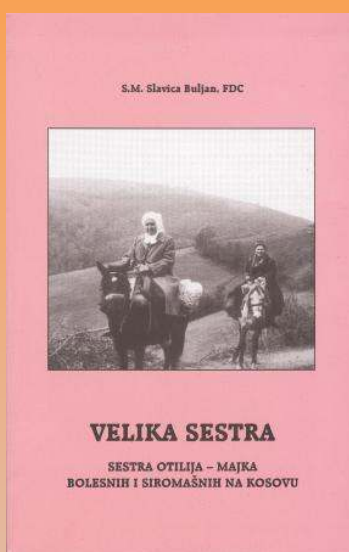
HRVATSKA KNJIŽARA

knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam knjigu

S. M. Slavica Buljan, FDC:

VELIKA SESTRA

Cijena 60,00 kuna + poštarina

Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

<i>Honore de Balzac: VRAGOMETNE PRIČE,</i> 201 str., 1931. godina	40,00 kuna
<i>Karl May: SIN LOVCA NA MEDVJEDE,</i> str. 244, 1977.	45,00 kuna
<i>Pierre La Mure: MOULIN ROUGE,</i> str. 516, NIP Zagreb	45,00 kuna
<i>John Grisham: VRIJEME UBIJANJA,</i> str. 562, 1996. godina	65,00 kuna
<i>Alexandre Dumas: LADY HAMILTON I-II,</i> str. 314+301, 1973. godina	75,00 kuna

TISKOVNA KONFERENCIJA POVODOM OTVARANJA RUDNIKA BARBARIN ROV

Želimir Kužatko, Podpeč, Slovenija, 5. ožujka 2009.

U organizaciji Vladine komisije za istraživanje poratnih žrtava u Muzeju nove slovenske zgodovine vezano za najnovija otkrića u Barbarinom rovu održana je tiskovna konferencija. Kako je bilo i za očekivati interes i odaziv je bio velik, a organizator se je potrudio da istu pripremi na zadivljujuće stručan i transparentan način.

Direktor muzeja povjesničar prof. dr. sc. Jože Dežman, koji je ujedno i predsjednik vladine komisije, kao prvo predstavio je stručni tim kao sugovornike koji su sudjelovali u ovom radu, a zatim je kao uvod pustio dokumentarni film o rudniku i radovima koji su prethodili da bi se došlo do prvih leševa. Isti je popratio komentarom.

G. Alić je pri tlocrtu unutrašnjeg dijela rudarskog okna pokazao i objasnio podatke o pregradnim stijenama. O tom najnovijem otkriću i potvrdi da se radi o jednoj najvećoj do sada otvorenoj grobnici u Sloveniji govorili su i vođa sektora za vojna grobišta u Ministarstvu za rad i socijalnu skrb g. Marko Štrovs, povjesničar i voditelj topografskih istraživanja dr. sc. Mitja Ferenc, kriminalist i voditelj policijske akcije Sprava g. Pavel Jamniknik, kao i direktor muzeja novije povijesti prof. dr. sc. Jože Dežman.

Marko Štrovs vođa sektora za vojna grobišta pri Ministarstvu za rad je rekao:

„Mnogi su problemi koji nas prate u ovom radu, još uvijek postoja-
nje želje za prešućivanjem, te financijske poteškoće. Pored teh-

ničkih i financijskih prisutne su također birokratske prepreke. Tu su i strogi rudarski propisi gdje se je za svaku radnju tražila odluka vlade.

Nako završetka prikazivanja filma riječ je uzeo vođa topografske pretrage i zgodopisac prof. dr. sc. Mitja Ferenc, povjesničar i profesor na Ljubljanskoj univerzi, član vladine komisije i voditelj radova na terenu. Nakon brojnih sondaža od Tezanskog Gozda, Kočevskog Roga, Konfina, Crngroba i drugih nije se nadao da će otvarati i odtrpavati rudarska okna. U Sloveniji je do sada registrirano 600 masovnih grobnica i pored mnogih otežavajućih okolnosti ipak se nada da će se rad na utvrđivanju i obilježavanju grobišta nastaviti ma da u to nije uvjeren, jer je i do sada svaka vlast isto ometala.

Zatim su svoje priloge iznijeli redom:

G. Pavel Jamnik voditelj policijske akcije Sprava (Pomirba) je između ostalog naglasio da "ti koji su sudjelovali u tim poratnim likvidacijama a nesumnjivo ih je još dosta živih koji će mnogo lakše završiti svoj životni put ako ispovijede ono što znaju i otkriju istinu". I upravo zato policija poziva da im dostave podatke o smaknućima u Barbarinom rovu.

Ovaj njegov apel na ljudsku savjest je urodio plodom I počeli su neki javljati.

Jože Balažić s Instituta za sudsku medicinu v Ljubljani ocjenjuje da su žrtve pronađene u Barbarinom rovu prije smrti podnosili velike muke što dokazuje snimak ruke koja se grčevito hvata za protezu žrtve do sebe. U svojoj dugogodi-

šnjoj praksi tako nešto nije doživio. Da se žrtve posipaju živim krečom koji duboko prodire u mozak, a pored toga uništava i DNK.

Još je rano govoriti o načinu na koji su umrli mnogi koji su živi bačeni u jamu. Prostrjelnih rana nema, a na nekim su vidljivi tragovi udaraca tvrdim predmetima, najvjerojatnije rudarskim krampovima.

Postoji i mogućnost da nisu svi bili mrtvi kada su posipani krečom na što upućuju praznine između nekih leševa, jer su naknadno pomicali. Teško je predvidjeti što će se u toj gomili još pronaći, koja je duga približno 15 m, a široka 2,5 m.

Kako opisuje g. Blažić u tom početnom dijelu tunela do kojega se je u srijedu moglo doći nalazi po sedam kostura u redu, a kasnije se broj povećava. Na kraju se vidi da je pet jedan na drugome tako da se u tom dijelu predviđa oko 300 kostura.

Na ulazu je pronađen jedan kostur s prostrjelnom ranom na leđima i u cipelama, pa se pretpostavlja da je pokušao bježati. Također je pronađena karakteristična žica u obliku osmica za vezanje žrtava.

Mehmedalija Alić iz Srebrenice rudarski inženjer v rudniku Trbovlje-Hrastnik, opisao je rad u oknu probijajući se kroz 400 kubika jalovine te proboj višeslojne pregrade od raznog materijala. Te pregrade su stručno urađene na ulazu u rudnik. Nakon sedamdesetak metara razdvaja se pruga i račva u dva kraka. Desni krak je vodio u dio rudnika koji je bio aktivan do devedesetih godina, a jalovina je

navožena u lijevi počevši od prve pregrade na kojoj je stajala oznaka zabrane prolaza.

Pregrade su izrađene od raznog materijala: betona, opeka, pa debelog sloja nabijene gline i dasaka, vjerojatno da bi se spriječio zadržavanje ili ulazak podzemnih plinova. Ne znam, ali sigurno se s razlogom i stručno pitam gdje su svjedoci koji su gradili te pregrade i što su oni znali o tome, a posebno jesu li preživjeli.

Gospodinu Aliću je prizor na koji je naišao prilikom nakon probijanja zida bio krajnje užasan, jer je na isti način doživio iskop u Srebrenici, gdje mu je ubijen mlađi brat i bliža rodbina. Od tamo je on inače rodnom. Danas živi i radi

kao rudarski inženjer u Trbovlju, gdje su mnogobrojni zapušteni rudnici popunjeni na isti način. G. Mehmedalija Alić i mr. sc. Gorazd Hafner iz rudnika Trbovlje-Hrastnik radove su započeli 24. VII. 2008. godine i morali su odstraniti oko 400 m³ ilovače, jalovine i drugog materijala, kao i probiti više pregrada od betona, opeka, gline i drveta da bi se probili u deveti krug pakla, kako ga je nazvao prof. dr. sc. Dežman.

Prof. dr. sc. Ferenc Aliću se je posebno zahvalio na brižljivom i stručnom radu na osiguranju rudnika kako bi se isti radovi mogli obaviti.

Bilo je mnogo pitanja od strane predstavnika medija koji su došli

iz Slovenije, ali i iz drugih država, te korektnih odgovora od strane stručnih suradnika.

Za svaku pohvalu je dolazak Don Ante Jelića iz Sarajeva.

Na kraju je prof. dr. sc. Dežman posebno pozdravio g. Antona Drobniča, predsjednika NSZ i bivšeg državnog tužitelja i g. Justina Stanovnika, te Želimira Kužatka preživjeloga sudionika Križnog puta iz ovoga kraja i dugogodišnjeg istraživača ovih događaja.

Ovlašten od strane predsjednika komisije prof. dr. sc. Dežmana poslao sam pozive u Hrvatsku no odaziva nije bilo.

ŽELIMIR KUŽATKO

Želimir Kužatko

Rođen je 3. lipnja 1935. u Sarajevu. Godine 1943., zajedno s roditeljima, seli se u Borovo. Kao desetogodišnje dijete, zajedno s majkom i petnaestogodišnjom sestrom, 11. travnja 1945. pridružuje se zbjegu hrvatskih civila iz istočne Slavonije, koji su bježali pred nadolazećom sovjetskom Crvenom armijom i jugoslavenskim partizanima uslijed glasina o njihovim zločinima nad civilnim pučanstvom na područjima koja su okupirali.

Došavši u Zagreb, gdje je doče-

kao pad NDH, zajedno s obitelji 7. svibnja 1945. pridružuje se jednoj od brojnih hrvatskih izbjegličkih kolona preko Slovenije prema Austriji. Njegovu kolonu su partizani napali 9. svibnja 1945. u Rimskim Toplicama u Sloveniji, kojom prilikom su on i njegova majka bili teško ranjeni, a sestra zarobljena i smještena u logor. Zahvaljujući činjenici da je još bio dijete i u koloni civilnih izbjeglica, jedna partizanka koja je nosila križić smjestila ga je u bolnicu u Trbovlju. Nakon dva mjeseca, iako mu još rane nisu bile zacijelile, partizani ga upućuju u Zagreb, pa u Vukovar.

Godine 1951. vraća se u rodno Sarajevo, gdje krajem 1958., svega nekoliko mjeseci nakon što je upisao Višu trgovačku školu, biva uhićen pod optužbom da je „širio neprijateljsku propagandu“ protiv komunističkog režima i jugoslavenske države. Osuđen je na dvije godine zatvora, koje je odležao

u koncentracijskom logoru na otoku Sveti Grgur. Nakon izlaska iz zatvora biva u Sarajevu permanentno praćen i maltretiran, a 1971. godine ostaje bez posla. Zbog toga odlazi živjeti u Slavoniju (Požega), ali ga ni tamo jugoslavenska tajna policija Udba ne ostavlja na miru, pa donosi odluku da se s obitelji preseli u Sloveniju (Ljubljana). Narednih godina saznaje za masovne pokolje hrvatskih vojnika i civila iz svibnja 1945. na slovenskom području. U Sloveniji dočekuje mirovinu koju je ostvario u Bosni i raspad Jugoslavije, nakon čega se posvećuje istraživanju hrvatskih grobnica iz svibnja 1945. u Sloveniji, zbog čega u okviru Saveza hrvatskih društava u Sloveniji 1998 god. osniva odbor za istraživanje i obilježavanje žrtava poraća u Sloveniji, koji najuže surađuje sa slovenskim Društvom za uređenje zamoćanih grobova.

HRVATI U FEDERACIJI BIH IZGUBILI VIŠE OD 4 MILIJARDE KM (1)

Leo Pločkinić, Mostar

Prema procjenama ekonomskih stručnjaka hrvatski udio na prihodovnoj strani federalnog proračuna koji je za 2008. težak 1,757 milijardi KM doseže 40 posto tog iznosa, dok na rashodovnoj strani Hrvati dobivaju „mrvice“. Sadašnji daytonski ustroj BiH, osim što je nepravedan i nefunkcionalan, glavni je uzročnik gospodarskog nazadovanja zemlje. Iza zahtjeva hrvatskih političara koji traže formiranje hrvatske federalne jedinice u BiH krije se akumulirano nezadovoljstvo „mrvicama“ koje Hrvati dobivaju iz federalnog proračuna i uvjerenje da bi formiranjem trećeg entiteta Hrvati raspolagali s više novca i više ovlasti za njegov utrošak.

MRVICE

Predsjednik HDZ 1990. dr Božo Ljubić nedavno je izrazio nezadovoljstvo prijedlogom federalnog proračuna za ovu godinu navodeći kako je za hrvatska područja planirana jedva petina proračuna. No, ključno je pitanje bi li preustroj BiH iz sadašnje asimetrične dvoentitetske federacije u federativnu državu s tri teritorijalno nepovezane federalne jedinice, zašto se zalažu oba HDZ-a, zaustavio ekonomsko propadanje i stvorio uvjete za gospodarski prosperitet, hrvatskih područja, ali i cijele zemlje. Proračuni deset županija od one najmanje Bosansko-podrinjske s 27 do najveće sarajevske s 813,5 milijuna KM iznose oko 2 milijarde maraka, pri čemu proračunski prihodi s hrvatskih područja iznose oko 400 milijuna KM. Pridoda li se tome proračun Federacije od 1,757 milijardi dobijemo iznos od 3,757 milijardi. Pri tom troškovi administracije u BiH iznose dvostruko više od europskog prosjeka. Prema prijedlogu koji nude dva HDZ-a na srednjoj razini vlasti u BiH, uz

Republiku Srpsku, u sadašnjem ili nešto manjem institucionalnom i teritorijalnom kapacitetu postojale bi još dvije federalne jedinice - s bošnjačkom i hrvatskom većinom. One bi zamijenile Federaciju BiH i deset županija-državica unutar Federacije BiH. Umjesto više od 180 ministarstava, 13 parlamenata i 13 vlada tri bi federalne jedinice imale vladu, parlament, te od 15 do 18 ministarstava.

UPITAN RAZVOJ

Sasvim je očito kako bi ovakav ustroj značio značajno smanjenje adminis-

tracije, a time i troškova koje ona stvara, neki kažu za najmanje 50 posto, čime bi više novca ostalo za druge potrebe, ulaganje u infrastrukturu, potičaje poljoprivrednicima, plaće uposlenim u prosvijeti, zdravstvu... Zbroje li se sadašnji proračunski prihodi županija s hrvatskom većinom i hrvatski udio u federalnom proračunu dođe se do iznosa od 1,1 milijardi KM koliko bi mogao iznositi proračun hrvatske federalne jedinice. Jednostavnom matematičkom operacijom lako se dođe do zaključka da Hrvati time što nemaju svoju federalnu jedinicu godišnje ostaju bez oko 350 milijuna KM. Za 13 godina boravka u Federaciji BiH, Hrvati su, drugim riječima izgubili 4,5 milijardi maraka. Što bi taj novac značio za ekonomski razvoj, povećanje primanja proračunskih korisnika, povećanje

nje životnog standarda i bolju socijalnu zaštitu stanovništva, može se samo zamisliti.

LAJČAK PROTIV PREGLASAVANJA HRVATA

Pejo Gašparović, „Dnevni list“, Mostar

Smeta li Federacija međunarodnoj zajednici? To se pitanje ne treba smatrati nepristojnim, jer postoje znakovi da međunarodna zajednica uočava opasne manjkavosti većeg entiteta zbog njegovog kompliciranog ustroja i obespravljivanja hrvatskog naroda u njemu. Svježi primjer je izjava visokog predstavnika Miroslava Lajčaka.

On je upozorio da "Federacija nije zdrava politički ni ekonomski", te da je "preglasavanje hrvatskih predstavnika u Vladi nešto što se ne bi smjelo događati".

"Način ignoriranja i nadglasavanja nije najbolji način da se Federacija izvede iz tog stanja", rekao je Lajčak.

MEDIJI IGNORIRALI UPOZORENJE

Ovo je drugi put da je Lajčak intervenirao protiv sve učestalije bošnjačke težnje da politički dominiraju nad Hrvatima. Lajčak je nedavno u govoru u Vijeću sigurnosti UN-a naglasio kako "bošnjačke stranke preglasavaju hrvatske zastupnike u Vladi i Parlamentu BiH", što "izaziva širu zabrinutost".

Znakovito je da su domaći mediji ignorirali ovo Lajčakovo upozorenje. Prešućivanje poruka o bošnjačkom preglasavanju Hrvata, izrečenih u tako preozbiljnoj svjetskoj instituciji kao što je Vijeće sigurnosti UN-a signalizira da su i mediji koji se deklarativno nazivaju bosansko-hercegovačkim, zahvaćeni virusom neosjetljivi-

vosti za ravnopravno tretiranje svih naroda i građana u BiH.

Kada se kaže da "Federacija nije zdrava politički ni ekonomski", onda to znači da je Federacija bolesna s tendencijom brisanja prava cijelog jednog naroda - hrvatskog i u tom entitetu, jer u RS-u Hrvati su već iščupani iz svojih povijesnih staništa posebice u Posavini.

EGZEKUCIJA IDEJE BiH

Otvorenije govoreći bošnjačkim preglasavanjem Hrvata u Federaciji daje se doprinos zakivanju bošnjačko-srpske podjele BiH, što i u konačnici vodi egzekuciji ideje BiH jer i međunarodni dužnosnici upozoravaju da bez jednog od tri naroda nema ni BiH.

Osim toga, u igri je još jedna krupna opasnost - iščezavanjem hrvatskog naroda uništila bi se i katolička supstanca BiH.

Čini se kako u međunarodnim glavama, istina sporo, ali ipak sazrijeva shvaćanje da je u BiH na kocki sudbina jednog naroda (hrvatskog), ali i jedne od triju konfesija - katoličke.

DAYTONSKA „RAVNOPRAVNOST“: PREGLASANI HRVATSKI MI- NISTRI U VLADI FBiH

15. travnja 2008.

Povijest se ponovila na zadnjoj sjednici Vlade FBiH, koja je održana u utorak u Sarajevu i na kojoj su po tko zna koji put preglasani svi ministri iz reda hrvatskog naroda. Preglasani su pri usvajanju izmjena i dopuna Zakona o pripadnosti javnih prihoda, što je samo nastavak centralizacije financijskih institucija.

Vlada FBiH je na sjednici održanoj u utorak u Sarajevu, utvrdila je i, po žurnom postupku u parlamentarnu proceduru, uputila Prijedlog zakona o izmjenama i dopunama Zakona o pravima demobiliziranih boraca i članova njihovih obitelji.

Slijedom dogovora sa županijskim premijerima i ministrima financija,

izmjenama je propisano da sredstva potrebna za ovu svrhu osiguravaju županijske službe za zapošljavanje u visini 50 posto svojih ukupnih prihoda ostvarenih od doprinosa za osiguranje od nezaposlenosti, a razliku potrebnih sredstava Federacija i kantoni, preraspodjelom udjela sredstava s Jedinstvenog računa u korist funkcija Federacije u skladu sa Zakonom o pripadnosti javnih prihoda u FBiH.

Za povratnike u Republiku Srpsku i Brčko Distrikt BiH isplata će se u cijelosti obavljati iz sredstava koja osigurava Federalni zavod za zapošljavanje.

Dopunom Zakona je regulirano da će se ove novčane naknade isplaćivati na osnovi rješenja županijskih službi za zapošljavanje, a resorno ministarstvo za provedbu ovog zakona je Federalno ministarstvo rada i socijalne zaštite.

PREDLOŽENE IZMJENE I DO- PUNE ZAKONA O PRIPADNOSTI JAVNIH PRIHODA

Izmjene i dopune Zakona o pripadnosti javnih prihoda, koje je Vlada Federacije BiH na današnjoj sjednici utvrdila i u formi Prijedloga uputila u hitnu parlamentarnu proceduru, odnose se na koeficijente raspodjele prihoda od neizravnih poreza na jedinstvenom računu koji pripada Federaciji BiH. Predloženo je, naime, da se, od ukupno pripadajućih prihoda Federacije s jedinstvenog

računa, privremeno izdvajaju prihodi za financiranje naknada demobiliziranim nezaposlenim borcima, u visini 3,05 % na teret koeficijentata Federacije i županija. Ostatak sredstava raspoređuje se za financiranje funkcija Federacije 34,93% i za financiranje funkcija županija 49,7 %.

Na ovaj način osigurava se da općine i direkcije cesta ne sudjeluju u financiranju Zakonom ustanovljenog prava na naknade nezaposlenim demobiliziranim borcima, nego samo Federacija i županije (s istim sudjelovanjem) i to privremeno do važenja Zakona o pravima demobiliziranih boraca i članova njihovih obitelji, a to je u vremenu od tri godine. Znači, privremeni koeficijenti izdvajanja prihoda od 3,05 % važili bi do 2010.godine.

UTVRĐEN PRIJEDLOG IZMJENE PRORAČUNA FBiH ZA 2008. GODINU

Da bi se osiguralo provođenje izmjena i dopuna Zakona o pravima demobiliziranih boraca i članova njihovih obitelji, Vlada je danas utvrdila i u Parlament FBiH uputila na usvajanje po hitnom postupku, Prijedlog izmjene Proračuna FBiH za 2008. godinu. Izmjenom je planirano povećanje ukupnih prihoda Proračuna FBiH za 76 milijuna KM koje omogućava predloženi privremeni koeficijent u Prijedlogu zakona o raspodjeli javnih prihoda od 3,5%. S rashodovne strane planirana je nova pozicija u istom iznosu sredstava koja će biti distribuirana po popisima zavoda za zapošljavanje kao nedostajuća sredstva za naknade nezaposlenim demobiliziranim borcima.

Sukladno ovoj izmjeni utvrđen je Prijedlog zakona o izmjenama i dopunama Zakona o izvršenju Proračuna FBiH za 2008. godinu kojim je propisan način transferiranja 76 milijuna KM namijenjenih financiranju naknada nezaposlenim demobiliziranim borcima.

NAUČIO SAM (1)

Uz dan prijateljstva

dr. sc. fra Andrija Nikić, Mostar

Naučio sam... da Bog nije sve postigao za jedan dan.

Zašto onda mislim da ja mogu?

Naučio sam... da sreća daje prijatelje, a nesreća ih provjerava.

Naučio sam... da je blago onome tko ima prijatelje, a jao onima tko ih trebaju.

Naučio sam... da duša traži prijatelja.

Naučio sam... da su prijatelji nalik na laste koje dolaze samo kad je lijepo vrijeme.

Naučio sam... da će, ako nam Bog dadne dobrog prijatelja, i nama biti dobro uz njega

Naučio sam... da trebamo biti spori kad biramo prijatelja,

a još sporiji kad ih mijenjamo.

Naučio sam... da prijatelja biramo svilenom rukom, a željeznom držimo.

Naučio sam... da je brzo prijateljstvo, sigurno kajanje.

Naučio sam... da se trebamo čuvati prijatelja svoje sreće.

Naučio sam... da je čovjek koji ima mnogo prijatelja širok kao stepa, a da je čovjek koji nema prijatelja, uzak kao dlan.

Naučio sam... da se drvo drži korijenjem, a čovjek prijateljima.

Naučio sam... da bez dobrog prijatelja čovjek ne upoznaje svoje greške.

Naučio sam ... da nije prijatelj onaj koji te medom maže, već onaj koji ti istinu u oči kaže.

Naučio sam... da kad prijatelj moli, onda nema „sutra“.

Naučio sam... da je stari prijatelj najbolje zrcalo (ogledalo).

Naučio sam... da je ti rodbina onakva kakvu ti je Bog dao, a da su prijatelji onakvi kakve si izabrao.

Naučio sam... da smo prijateljima prijatelji, a strancima stranci.

Naučio sam... da kamen koji baci prijatelj ne ranjava.

Naučio sam... da prijatelje gubimo i zato što ih često

pozivamo i zato što ih rijetko pozivamo.

Naučio sam... da je loš prijatelj kao sjena: kad je dan sunčan, ne možeš ga se osloboditi, a kad je tmurno, ne možeš ga naći.

Naučio sam... da treba prijatelja posjećivati, kako staza k njegovu domu ne zaraste travom.

Naučio sam... da su prijatelji poput žica na guslama koje se ne smiju previše zatezati.

Naučio sam ... da treba priznavati prijateljeve kreposti, ali ne smiješ zatvarati oči pred njegovim manama.

Naučio sam... da je bolje prijatelja čuvati nego tražiti.

Naučio sam... da ne trebaš tražiti od prijatelja da uradi ono što ti možeš uraditi.

Naučio sam... da jedan prijatelj - nije malo, a ni tisuću prijatelja - nije mnogo.

Naučio sam... da je sretan onaj čiji su prijatelji rođeni prije njega.

Naučio sam... da je prijateljevo oko valjano ogledalo.

Naučio sam... da tko vrijeđa prijatelja u šali, ozbiljno ga gubi.

Naučio sam... da sreća daje prijatelje, a nesreća ih gubi.

Naučio sam... da tko sudi između dva prijatelja, izgubi obojicu.

Naučio sam... da mi je prijatelj onaj koji dolazi mljeti na moj mlin.

Naučio sam... da mi nisu potrebne naočale ako je prijatelj dobar.

Naučio sam... da je ili veoma bogat ili veoma siromašan onaj tko je prijatelj svakome.

Naučio sam... da je susret s prijateljem u stranoj zemlji kao kiša poslije suše.

Naučio sam... da postoje prijatelji duše i prijatelji želudca.

Naučio sam... da je pravi prijatelj spreman vlastitom košom štiti tvoje cipele.

Naučio sam... da rana koju zadaje prijatelj nikada ne zarasta.

Naučio sam... da dobri prijatelji nemaju uzice na kesi.

Pozdrav iz Hercegovine

fra Andrija Nikić

ZA OBNOVU SOCIJALNOG PORETKA (3)

dr. Boran Ivasović, Zagreb

3.5.4. BOLJŠEVIZAM

(svezak 19.)

Ova brošura pokušava odgovoriti je li boljševizam ostvario komunizam u Rusiji? Još za Petra Velikog (18 st.) pa do I. svjetskog rata, Rusija se htjela urediti poput ostale Europe, tj. na građanskom društvu koje živi na Ustavu, demokraciji i transparentnoj javnoj komunikaciji. Sa svim naporima od strane ruske carske vlade da to postigne, vrijeme u sazrijevanju naroda, „cerebralizacija pojedinca“, kao osnovne jedinice svakog naroda, se ne može preskočiti. Rusi su zadržali osobine svojeg državnog uređenja, i to: samodruštvo (znači: car sam vlada, on je sve-moćan), pravoslavlje i velikorustvo (znači: Rusima imaju služiti i oni narodi Rusije, koji nisu Rusi, pa čak ni Slaveni, to je moderni kolonijalizam). Ono što je u Europi bilo temeljno za ustrojstvo i funkcioniranje građanskog društva: ustavnost i parlamentarizam su smatrali neruskim oblicima. Nisu dozvoljavali uplitanje javnog mnijenja u državne poslove, tako postoji jaz između naobraženih krugova (inteligencije) i državne administracije, koja je uglavnom dio propadajuće plemićke aristokracije.

U svim revolucionarnim previranjima u Rusiji su odgovornim su bili i političko-socijalni poredak i službena pravoslavna crkva, koja je izgubila duhovnost, a postala je sluškinja države. Ruska inteligencija je tražila revoluciju radi časti i slobode čovjeka, kao preduvjet života da bi odgovarao čovječjoj naravi. Ovo raspoloženje je stvorilo terorizam, koji se temelji na uvjerenju, da atentatima, mogu ostvariti carstvo pravde, istine i slobode. Politika je postala vjera u potrebi revolucije. Tako se revolucija počela

smatrati kao socijalna i politička potreba. Seljaštvo je bilo uz plemstvo, jer nije postojalo privatno vlasništvo u pogledu zemlje. Ruski seljak je bio „konzervativan“ faktor u društveno-sociopolitičkim odnosima.

Godine 1914. od 170 milijuna ruskog pučanstva 18,3% živjelo je u gradovima, a 81,7% na selu. Aleksandar II. je 1861. g. pokušao reformom uprave i pravde po zapadnoeuropskom uzoru, stvaranje parlamenta (sabora), ali to nije ostvareno. Njegov nasljednik Aleksandar III. je učinio povratak apsolutizmu. Prva grupa marksista s prvim tečajem javlja se u inozemstvu 1883. g., koju su pohađali i vodili (Lenjin, M. Gorki i drugi). Privremena vlada Kerenskog zbog boljševičke agitacije slabi, nema ispravnu komunikaciju s masama. Boljševici povezuju radnike i vojnike u sovjete (savjete ili odbore) koji uspostavljaju dobru komunikaciju s masama, što vodi ka anarhiji.

Vlade se mijenjaju a Kerenski, čovjek bez jake volje, se gubi, pa nasuprot njemu, Lenjinu se otvaraju vrata da preuzme vlast. Lenjin zna što hoće, ima dobro ustrojenu političku stranku, pa masama nudi rješenje agrarnog pitanja, prestanak rata te rješenje socijalnog pitanja. Vojska u Petrogradu odbija poslušnost Vladi Kerenskog i staje na stranu boljševika, koji sada mogu preuzeti vlast. Kriaticama „Sovjetima

sva vlast“, zatim „Mir“ i „Zemlja seljacima“, mase slijede boljševike. Boljševici kao stranka, organizirana po piramidalnom ustroju, s načelom stroge stranačke stege, i vođom Lenjinom koji je spreman na krv, žrtve i teror, preuzima vlast jer: „Povijest boljševičkog gospodarstva je poučni dokaz, da je u časovima prevrata moguće dobro organiziranoj maloj grupi, pomoću rušenja postojeće stvarnosti, koja ne pogoduje nagonima masa, doći na vlast i na njoj se učvrstiti, i da tu nema ništa od marksističkog nužnog povijesnog razvoja. „Politburo je Trockiju povjerio uređenje vojske, „crvene armije“. Organizira se teroristička organizacija za pobijanje spekulacija, proturevolucije i sabotaže, a zove se, prema početnim slovima Č e k a. Djelovanje je njezino opisano u prijašnjim brošurama, gdje se govori o ustroju državne administracije. Što se tiče gospodarske, socijalne i društvene politike Lenjin poduzima prve mjere: socijalizira, podržavljuje banke, financijsku i kreditnu politiku. U razdoblju od 1918. g. - 1921. g. je ratni komunizam, jer se vode borbe na mikro i makro polju protiv neprijatelja vanjskih i nutarnjih, na čelu s bijelom armijom. Zatim slijedi NEP (Nova Ekonomska Politika 1921. g. - 1928. g.) kojom Lenjin želi pokrenuti proizvodnju, tako pokazati svijetu da znaju i mogu.

Pa tako god. 1927/28. na socijaliziranu industriju otpada 88% ukupne proizvodnje, a na privatnu 12%. I 1928. g. imamo I. Pjatiljetku. Da bi pokazatelji domaćoj i svjetskoj javnosti bili što uvjerljiviji GPU (Glavna Politička Uprava) provodi pravdu terorom. Čeka kao ruka GPU-a je povodom ubojstva Uričkog, inače predsjednika Lenjingradskog ureda Čeke, u jednoj noći za odmazdu ubila 512

taoca. Do točnih podataka djelovanja Čeke i GPU-a teško je doći, jer one nisu dužne javnosti polagati izvješća. Prema Rusu Iljinu:

„Bilo bi do 1931. g. ubijeno 1,860.000 života, među tima 28 biskupa, 1.200 svećenika, 6.000 učitelja i profesora, 8.800 liječnika, 12.800 činovnika, 355.000 ostalih intelektualaca, 192.000 radnika-proletera, 815.000 seljaka. Formula boljševičkog pravnog shvaćanja je: „Ne suditi prema prekršaju nego prema socijalnoj štetnosti.“ Kako boljševizam shvaća život: apelira na samosvijest masa. Ideal društvenog odgoja jest tehnički savršeni radnik. Društveno shvaćanje mora prihvatiti kao vrhovno pravilo gospodarsko-tehničke interese. Osnovna dogma boljševizma je: vjerovati u stvaralačku snagu masa, a vlast boljševika smatrati vlašću masa. Društveni rad odlučuje o društvenom položaju (barem u načelu). Znanost i umjetnost mora služiti „generalnoj liniji“. Čisto umjetničke pojave isključuju se iz književnosti. Postoji samo tendenciozna umjetnost, kao izražaj društvenog razvoja. Pod motom da su ljudi jednaki, slijedi uravnilovka, gubljenje osobnosti i individualnosti. I tako se javlja čovjek, novi parazitski tip čovjeka, čovjeka stranačke šablone. Brošura završava zaključkom da buržujsko-kapitalistički poredak do sada nije bio dobar, pa je posljedica toga boljševizam. Pa je po svojoj suštini boljševizam osuda socijalnih i gospodarskih zala kapitalističkog društva, ali on nije njihovo liječenje ni rješenje.

3. 5. 5. KOMUNISTI U HRVATSKOJ

(svezak 22)

Nova taktika je posljedica situacija u SSSR-u, pa tako kako su prije napadali sve što treba i mora od moći Hrvatskoj, a protežirali internacionalizam, sada 1934. g. je borba za hrvatsku slobodu. Sada se

podržavaju dr. V. Maček i HSS, a sve je to farsa jer bez marksizma i Staljina se ne može i ne smije ništa. Kominternu preko svojih „doktora difuznog terorizma“ odmah kažnjava. Tako je njihova primjena taktike „Trojanskog konja“ razotkrivena. Tako da MOSK poput Laukona prosvjećuje narod, ali oni dalje srljaju u krilo komunistima. A kao što pjesnik Virgilije u svom junačkom spjevu „Eneida“ kaže svojim Spartancima: „TIMEO DANAOS ET DONA FERENTIS!“ (Bojim se Grka i kad prinose darove), i naši svećenici pod vodstvom našeg nadbiskupa, danas bl. A. Stepinca ponavljaju istu senten-

ciju, kao vapijući u pustinji. Kako je kongres Kominterne glavni organ čiji se zaključci moraju izvršavati po svim razinama, to znači da i svaka komunistička stranka dotične države mora provoditi iste zaključke. To je bila obaveza i za hrvatske komuniste, pa su sva njihova vrludanja preskupa što je kasnije na slučaju našeg najvećeg komuniste Andrije Hebranga potvrđeno, jer njegova želja da Hrvatska bude država i ima svoju Hrvatsku komunističku stranku platio je vješanjem u Beogradu. Zato je jako važno podsjetiti što su do tada sedam održanih Kongresa KP donijeli kao zaključke,

Na prvom kongresu su doneseni ovi zaključci: „Proletarijat mora u otvorenoj borbi izazivati neposredne sukobe sa snagama buržujskih država. Štrajkovi i oružani ustanci

su jedina sredstva u odlučnoj borbi rada i kapitala.“

Drugi kongres odlučuje: „Svijet treba uz bilo koju cijenu i na bilo koji način, samo ako je prikladan, dovesti u revolucionarno vrijeme.“

Na trećem, četvrtom i petom kongresu ponavljaju se odluke: „Trebalo uništiti buržujski monopol upotrebe oružja i sakupiti ga u rukama proletarijata. Treba provesti razdor u svim vojskama. Treba provesti revoluciju.“

Šesti kongres Kominterne održan je od srpnja do rujna 1928. g. tada je zaključeno: „Osvajanje vlasti od strane proletarijata ne će biti na pacifistički(mirni) način. Budući svjetski rat treba pretvoriti u svjetsku marksističku (komunističku) revoluciju.“

Glavnu izvanrednu ulogu u revolucionarnom pokretu svijeta igra osnovani SSSR. Političke stranke u državama svijeta vide opasnost, pa dolaskom Adolfa Hitlera na vlast 1933. g. u Njemačkoj raspuštaju se komunistička socijal-demokratska stranka i teškim kaznama udara sve one, koji se usude propagirati ideje Lenjina i Marksa. Krvavi pokušaj u listopadu 1934. g. u Španjolskoj, krvavi pokušaj u Brazilu koncem 1935. g. Paragvaj prekida diplomatske odnose sa SSSR-om. U Italiji, Portugalu, Poljskoj, Argentini, Brazilu, Rumunjskoj, Japanu, Kini i dr. najstrože se zabranjuje svaku komunističku propagandu.

Sedmi kongres Kominterne zasjedao je u Moskvi kroz čitav mjesec kolovoz 1935. g. Na njemu je sudjelovalo oko 40 delegacija iz 40 zemalja svijeta. Pobjedila je taktika „zajedničke fronte“ socijalista i komunisti i „pučke fronte“, u kojoj uz socijaliste i komuniste udružene u „zajedničkoj fronti“ imaju sudjelovati i građanske stranke, koje nisu odlučni protivnici komunizma.

ANTI-ISLAMSKI MANIFEST ZA EUROPSKU UNIJU (3)

Eugen of Savoia

Zasad dobro, osim nasilnog načina na koji je Gabrijel Muhamedu donio poruku. Međutim, Muhamedovo objašnjenje događaja mnogo otkriva. Njegov prvi dojam ovog susreta je bio da je bio opsjednut; kao posljedica toga Muhamed je ubrzo razvio samoubilačke namjere:

„Od stvorenja Božjih nijedno mi nije više omrznuo od (zanesenog) pjesnika ili čovjeka opsjednutog: Ni pogledati ih ne mogu. Pomislio sam, Jao, jesam li pjesnik ili opsjednuti - neće Qurayshi nikad to govoriti o meni! Popet ću se na vrh planine i baciti se dolje, tako da se ubijem i zadobijem mir.“

Muhamed se zaista pokušao baciti sa stijene, ali ga je Gabrijel zaustavio. Kasnije je opet dobio samoubilački poriv, kada mu nisu dolazila dodatna otkrovenja. Međutim, Muhamed je ponekad bio još prestrašeniji kada bi mu Džibril govorio, pa se čini kako su ova otkrovenja bila vrlo stresna:

Sahih Al-Bukhari, Volume 4, Book 54, Number 461

[Muhamed je rekao]: „Božanska Inspiracija jedno kratko vrijeme nije dolazila, ali iznenada, dok sam hodao, začuo sam glas sa neba i kada sam pogledao prema gore, na moje iznenađenje vidio sam anđela koji mi je došao u pećini Hirra, sjedio je na stolici između neba i zemlje. Tako sam se prestrašio da sam pao na tlo i došao do svoje porodice i rekao (im): 'Pokrijte me! (pokrivačem), pokrijte me!' Tada je Alah poslao Otkrovenje: 'O ti, pokriveni! Ustani i opominji! I Gospodara svo-

ga veličaj! I haljine svoje očisti! I kumira se kloni!' (Kuran 74:1-5)“

Sahih Al-Bukhari, Volume 5, Book 58, Number 170

„Kada je Kaba ponovo izgrađena, Prorok (blagoslov i mir Alahov bili nad njim) i Abbas su otišli nositi kamenje. Abbas je rekao Proroku (blagoslov i mir Alahov bili nad njim): '(Skinu i) stavi svoj pojas oko vrata, kako te kamenje ne bi ozlijedilo.' (Ali, čim je skinuo pojas) pao je bez svijesti na zemlju, a oba oka su mu bila okrenuta prema nebu. Kada je došao k sebi, rekao je: 'Moj pojas! Moj pojas!' Tada je zavezao svoj pojas (oko struka).“

Sahih Muslim, Book 030, Number 5763

„Kada bi otkrovenje sišlo na njega, Alahov Apostol (blagoslov i mir Alahov bili nad njim) bi se znojio čak i pri hladnom vremenu.“

Ibidem, Number 5764

„A'isha izvještava: Kada bi otkrovenje sišlo na Alahovog Glasnika (blagoslov i mir Alahov bili nad njim), čak i ako je dan bio hladan, čelo bi mu se znojilo.“

Ibidem, Number 5765

„A'isha izvjestila kako je Harith bin Hisham pitao Alahovog Apostola (mir bio nad njim): Kako ti wahi (nadahnuće) dolazi? On je rekao: Ponekad mi dolazi kao zvonjava zvona i to je za mene tako snažno da se zadrži i kad je gotovo (ono što sam primio u obliku wahija), a povremeno mi dolazi (i govori) Anđel u obliku ljudskog bića i ja zapamtim sve što rekne.“

Ibidem, Number 5766

„Ubada bin Samit je izvjestila kako bi, kada bi se wahi (nadahnuće) spustilo na Alahovog Glasnika (mir bio nad njim), on osjetio njegovu težinu i boja lica bi mu se promijenila.“

Iako se točna priroda ovih susreta ne može povijesno odrediti, dokazi pokazuju kako Muhamed nije uvijek mogao razlikovati otkrovenja od Boga i otkrovenja od Sotone. Najpoznatiji primjer Muhamedove nesposobnosti razlikovanja istine od laži je sramotni slučaj zloglasnih **Sotonskih Stihova**:

Apostol je bio zabrinut za dobrobit svojih ljudi, želeći ih privući kako je god mogao... Kada je apostol vidio da mu njegovi ljudi okreću leđa i zaboljelo ga je njihovo otuđenje od onoga što im je donio od Boga, žudio je da mu od Boga dođe poruka koja bi njegove ljude pomirila s njim. Zbog ljubavi za svoje ljude i žudnje za njima, ushićivala ga je mogućnost otklanjanja prepreke koja je tako otežavala ovaj zadatak... Tada mu je Bog poslao:

Kuran 53:1-3

„Tako Mi zvijezde kad zalazi, vaš drug* nije s Pravoga puta skrenuo i nije zalutao! on ne govori po hiru svome.“

A kada je stigao do Njegovih riječi:

Kuran 53:19-20

„Šta kažete o Latu i Uzzau* i Menatu, trećoj, najmanje cijenjenoj?“

Sotona je, dok je meditirao nad otkrovenjem i žudio ga donijeti

svojim ljudima, na njegov jezik metnuo ove riječi:

„Ovo su uzvišena božanstva (Gharaniq), utjecanje kojima je odobreno.“

Kada su Qurayshi to čuli, oduševili su se i bili su vrlo zadovoljni načinom na koji je govorio o njihovim bogovima i slušali su ga; a vjernici su držali kako je ono što im je njihov prorok donio od njihovog Boga istinito, ne sumnjajući na grešku ili taštu želju ili pak poskliznuće, a kada je došao do ispružanja i kraja sure pa se ispružio, muslimani su se također ispružili, tako potvrđujući ono što im je donio i slušajući njegovu zapovijed, a i Qurayshi mnogobošci i drugi koji su bili u džamiji su se ispružili kada su čuli spominjanje svojih bogova, tako da su se u džamiji ispružili svi, jednako vjernici i nevjernici... Tada su se ljudi raspršili i Qurayshi su izašli, radosni zbog onoga što je izrečeno o njihovim bogovima, govoreći: „Muhamed je izvrsno govorio o našim bogovima. Rekao je kako su oni, prema njegovim čitanjima, uzvišeni Garaniqi kojima je utjecanje dozvoljeno.“

„Novosti su došle i do prorokovih drugova koji bijahu u Abesiniji (Etiopiji), govorilo se kako su Qurayshi prihvatili islam, pa su se neki muškarcima počeli vraćati, dok su drugi ostali. Tada je apostolu došao Gabrijel i rekao mu: 'Muhamede, što si to učinio? Ovim ljudima si čitao ono što ti ja nisam donio od Boga i rekao si ono što ti On nije rekao.' Apostol je bio gorko ožalošćen i u velikom strahu od Boga. Tada mu je Bog spustio (otkrovenje), jer bio je milosrdan prema njemu, tješeci ga i ublažavajući njegov prekršaj, govoreći mu kako je svaki prorok i apostol prije njega žudio za onim za čim je on žudio i želio

ono što je on želio i Sotona je ubacio nešto u njegove želje, kao što je ubacio i na njegov jezik. Tako je Bog poništio ono što je Sotona predložio i Bog je uspostavio Njegove stihove, on je samo poput svih ostalih proroka i apostola. Tada mu je Bog poslao: 'Mi nismo poslali ni jednog proroka ili apostola prije tebe, a da mu Sotona, kad je žudio, nije u njegovu žudnju ubacio svoje prijedloge. Ali, Bog će poništiti ono što je Sotona poništio. Tada će Bog uspostaviti svoje stihove, budući da Bog zna i mudar je.“

Ovaj odlomak pokazuje slijedeće:

1. Muhamedovo primanje otkrivenja bilo je pod utjecajem njegovih osobnih želja
2. Muhamed je primio otkrivenje od Sotone
3. Tvrdio je kako je otkrivenje poruka od Alaha
4. On i njegovi sljedbenici su se poklonili u čast primanja otkrivenja
5. U suštini, Božji je odgovor je bio: "Ne brini se zbog toga Muhamede. Svi proroci s vremena na vrijeme izriču poruke Sotone"

Neki muslimani Sotonske stihove pokušavaju odbaciti kao krivotvorinu, ali Božji odgovor Muhamedu uključen je u sam Kuran:

Kuran 22:52

„Prije tebe Mi nijednog poslanika i vjerovjesnika nismo poslali, a da šejtan nije, kad bi on što kazivao, u kazivanje njegovo nešto ubacio; Allah bi ono što bi šejtan ubacio uklonio, a zatim bi riječi Svoje učvrstio - Allah sve zna i mudar je.“

Dakle, Sotona je mogao utjecati kako na Muhameda tako i na sve

proroke prije njega. Ali Sotona nije bio jedini koji je imao utjecaja na Muhameda. Židovski čarobnjak imana Labid također je mogao kontrolirati "Pečat Proroka."

Sahih Al-Bukhari, Volume 4, Book 53, Number 400

„Aisha (Alah bio zadovoljan njom) pripovijeda: Jednom je Prorok (blagoslov i mir Alahov bili nad njim) bio začaran, pa je počeo umišljati kako je napravio nešto što zapravo nije napravio.“

Sahih Al-Bukhari, Volume 4, Book 71, Number 660

„Aisha pripovijeda: Čarolija bijaše bačena na Alahovog Apostola, tako da je mislio kako je imao spolne odnose sa svojim ženama, a zapravo ih nije imao (Sufyan je rekao: To je najteža vrsta čarolije, budući da ima takvo djelovanje). Onda je jednog dana rekao: 'Aisha, znaš li da me Alah uputio u ono što sam ga pitao? Dva čovjeka su došla, jedan mi je sjeo pokraj glave, a drugi pokraj nogu. Onaj blizu moje glave pitao je drugog: Tko ga je začarao? Drugi je odgovorio: Labid bin Al-Asam, čovjek iz Bani Zuraiqa koji je saveznik židova i licemjer. Prvi je upitao: Koje je stvari koristio? Drugi je odgovorio: Češalj i kosu koja je bila na njemu.“

Ibn Ishaq također izvještava kako je "Labid bin A'sam... začarao Božjeg apostola, tako da ovaj nije mogao prići svojim ženama." [6] Guillaume dodaje bilješku u kojoj kaže kako je, prema tradiciji, "čarolija trajala godinu dana." [7]

MEMORANDUM OF THE CROATIAN NATIONAL COUNCIL OF NORTH AMERICA (1933) (1)

Priradio *dr. sc. Ante Čuvalo*, Chicago

MEMORANDUM

The Croat clings stubbornly to
freedom which has been transmitted to him
by his ancestors for so many centuries.

CROATIAN NATIONAL COUNCIL
Youngstown, Ohio, United States of America

"These are the ends for which the associated peoples of the world are fighting ...:

... 2. The settlement of every question, whether of territory, of sovereignty, of economic arrangement, or of political relationship, upon the basis of the free acceptance of that settlement by the people immediately concerned, and not upon the basis of the material interest or advantage of any other nation or people which may desire a different settlement for the sake of its own

exterior influence or mastery."

PRESIDENT WILSON,

Address at Mount Vernon,

July 4, 1918.

"It is an old and indestructible demand of the Croatian People, that it should live in its own, sovereign, and independent state."

D. HRVOJ,

Croatian Representative,

November 23, 1918.

Memorandum

Whenever a nation, or a state, becomes so "divided against itself" that the dissatisfaction, felt by one or more elements composing it, with their position in that state, and the intensity of their desire to break away from it, greatly out-weigh, on their part, all considerations favorable to its preservation and the retention of the status quo, even if this status be slightly modified, such a state—the lesson of history is unmistakable—cannot endure. Such a state, moreover, is a standing danger to the peace of the neighboring nations, who are drawn into the conflict either by the very discord in, and the instability of, the country of incidence, or by the vortex formed by its ultimate sinking and vanishing from the surface.

The kingdom of Yugoslavia—formerly the kingdom of the Serbs, Croats and Slovenes—is a state, in which the discord between the component parts and the dissatisfaction of some of those parts with the ruling section have reached such heights and such intensity of feeling, that, if nothing is done to ease the strain, an open outbreak of hostilities is extremely probable, nay, inevitable.

What effect that happening would have on the peace in Southern Europe should not be a mystery to anyone familiar with the general situation in that part of the world.

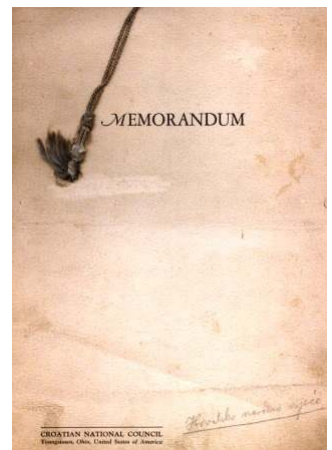
At the present time, the only power, which keeps the discordant elements in Yugoslavia together, is the brutal force possessed and controlled by the ruling section, while the centrifugal forces consist of the desires and tendencies of most of the other sections to free themselves from the persecution and exploitation by the rulers.

The first and foremost of these sections—one that contains more than one-third of the total population of Yugoslavia—are the Croats, whose desire for freedom and independence is by no means unreasonable or whimsical, but is well founded on facts, and on the unfortunate experience they went through during the fifteen years of being a part of Yugoslavia.

The most important of these facts and experiences—the principal reasons for the Croatian demands and position—are as follows:

Croatian National Rights and Traditions.

I. The Croatian People represents a distinct, full-grown and highly civilized nation, with a fully developed national

Chicago Illinois

consciousness, based on twelve centuries of separate statehood and of continuous historic development, political, cultural and economic.

Fully organized State since Eighth Century

The main body of the Croatian people—seven of its strongest and largest tribes—came to present-day Croatia in the second quarter of the seventh century at the invitation of Emperor Heraclius, as the emperor's allies in his fight against the Avars. In a bitterly fought war they succeeded in routing the Avars completely, and in conquering all the territories between the Danube and the Adriatic Sea, which they kept then for themselves, as their permanent habitation. Assimilating and absorbing all of the smaller Slavic tribes which had preceded them into this land, they were in a very short time able to organize their national state, which became as early as the middle of the

eighth century an important factor in South-Eastern Europe. In the year 925, Croatia became a kingdom, which remained for two centuries the most powerful—with the exception of the Eastern Empire—and the best organized state in the Balkans and Central Europe.

In Personal union with Hungary

In 1102, the majority of the Croatian nobles elected as the king of Croatia the Hungarian ruler Koloman. Thereby Croatia entered into a personal union with the kingdom of Hungary, preserving in that union not only the continuity of its separate statehood, but also the full sovereignty of the Croatian nation. This point is well established and is best illustrated by the fact that in 1527 the Croatian Diet elected as the king of Croatia Ferdinand I of Austria, *quite independently and long in advance of the Hungarians.*

Member State of Hapsburg Empire

By this election of Ferdinand all of Croatia—except Bosnia and Hercegovina then under Turkish rule—came into that combination of states, from which there developed in time the Austro-Hungarian Monarchy, the Hapsburg Empire.

Although even then, while a part of this empire, Croats were successful in preserving the internal autonomy of their country and the political individuality of their nation, the powers of Vienna and Budapest were yet able to encroach upon their rights and violate their interests in a sufficient degree to make the Croatian people justifiably dissatisfied with their status and with the treatment accorded them by the common rulers. This dissatisfaction became especially strong after 1849, when a regime of cruel absolutism was established, which—by greatly diminishing the scope of Croatian national autonomy, and by continuing the division of Croatian people in two separate political bodies—served well the selfish interests of the associated nations, but was very detrimental to the political, cultural and economic interests of all Croats.

Complete Independence regained 1918

In accordance with the truths expressed in the first paragraph of this Memorandum, the final result of the above mentioned state of affairs was, that—at the first opportunity they had—Croats broke away from their exploiters, and made their country again completely independent. The opportunity was given them by the developments in the world-war, and the independence was proclaimed by the Croatian Sabor (Diet), as the legal bearer and representative of the Croatian national sovereignty, on October 29, 1918—two weeks before the armistice on the Western front.

The Chicago Spire in Chicago

HRVATSKI VELEIZDAJNICI (2)

dr. sc. Tomislav Dragun,
Zagreb

RJEŠENJE OPĆIN- SKOG SUDA U ZAG- REBU

Općinski sud u Zagrebu, sutkinja Renata Košir Skračić, rješenjem br. LI-Pp-452/05 od 25. studenog 2005. godine riješila je sljedeće:

„Vraća se tužitelju tužba primljena kod ovog suda 21. 11. 2005. god., radi ispravka, odnosno dopune, na način da tužitelj naznači zakonskog zastupnika pravne osobe naznačene kao I tuženik, te adresu sjedišta II tuženika (čl. 109 st 1 u svezi s čl. 186 st. 1 i čl. 106 st. 2 i 3 Zakona o parničnom postupku – „NN“ br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01 i 117/03).

Poziva se tužitelj da ispravi tužbu u roku 15 dana od dana dostave prijepisa ovog rješenja tako da naznači zakonskog zastupnika pravne osobe naznačene kao I tuženik, te adresu sjedišta II tuženika.

Ako ova tužba bude ispravljena i predana sudu u određenom roku za ispravak ili dopunu, smatrat će se da je podnesena sudu onog dana kada je tužba prvi puta podnesena.

Smatrat će se da je tužba povučena ako ne bude vraćena sudu u određenom roku, a ako bude vraćena bez ispravka odnosno dopune odbacit će se (čl. 109. st. 2-4 ZPP-a).“

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

PRIM. 1.12.2005.

Poslovni broj: LI-Pp-452/05.

RJEŠENJE

Općinski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Renati Košir Skračić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Hrvatski uljudbeni pokret iz Zagreba, Pete Poljanice 7, protiv tuženika Republike Slovenije, Ljubljana, Republika Slovenija i Mladinske knjige iz Ljubljane, Republika Slovenija, radi smetanja posjeda, dana 25. studenog 2005. godine

riješio je

Vraća se tužitelju tužba primljena kod ovog suda 21. 11. 2005. god., radi ispravka, odnosno dopune, na način da tužitelj naznači zakonskog zastupnika pravne osobe naznačene kao I tuženik, te adresu sjedišta II tuženika (čl. 109 st. 1 u svezi s čl. 186 st. 1 i čl. 106 st. 2 i 3 Zakona o parničnom postupku - "NN" br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01 i 117/03).

Poziva se tužitelj da ispravi tužbu u roku 15 dana od dana dostave prijepisa ovog rješenja tako da naznači zakonskog zastupnika pravne osobe naznačene kao I tuženik, te adresu sjedišta II tuženika.

Ako ova tužba bude ispravljena i predana sudu u određenom roku za ispravak ili dopunu, smatrat će se da je podnesena sudu onog dana kada je tužba prvi puta podnesena.

Smatrat će se da je tužba povučena ako ne bude vraćena sudu u određenom roku, a ako bude vraćena bez ispravka odnosno dopune odbacit će se (čl. 109. st. 2-4 ZPP-a).

U Zagrebu dana, 25. studenog 2005. godine.

Sudac:
Renata Košir Skračić, v.r.

Za točnost:

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ovog rješenja nije dopuštena žalba (čl. 278 st. 2 ZPP-a).

DNA:

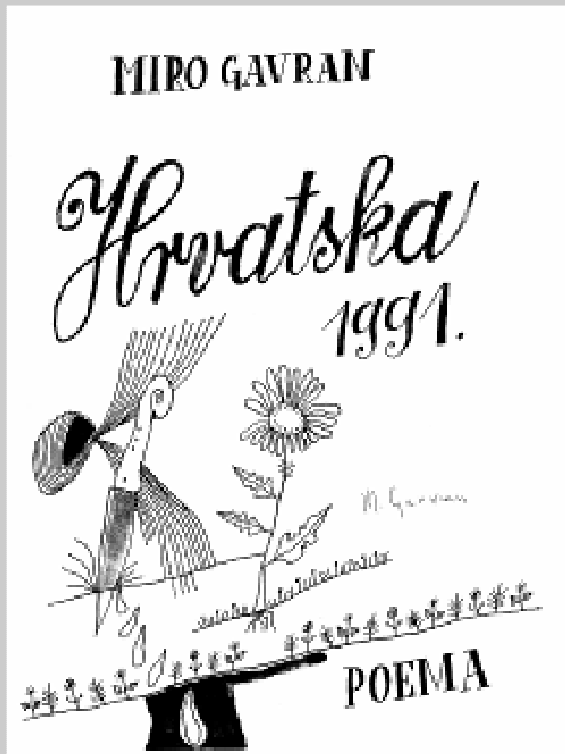
1. tužitelju

MIRO GAVRAN: HRVATSKA 1991.

Poema

Ilustracija, *Ivan Lovrenčić*

Došlo je vrijeme trgovaca
Koji će na našoj patnji
Svoje dvore graditi
Koji će u našoj bijedi
Svoju sreću dosežati

Kako sada živjeti
Gospodine moj
Trgovci su u naš život ušli
Ponizili nas matematikom
Koju ne razumijemo
Ponizili nas smijehom
Što se raduje patnji

Gospodine moj
Kako

Da mislimo
U vremenu trgovaca
Na
Tebe
Na djecu
Na prijatelje na knjige na
ljubav
Na ljepotu
Jer
Vrijeme je trgovaca
I mi moramo trgovati

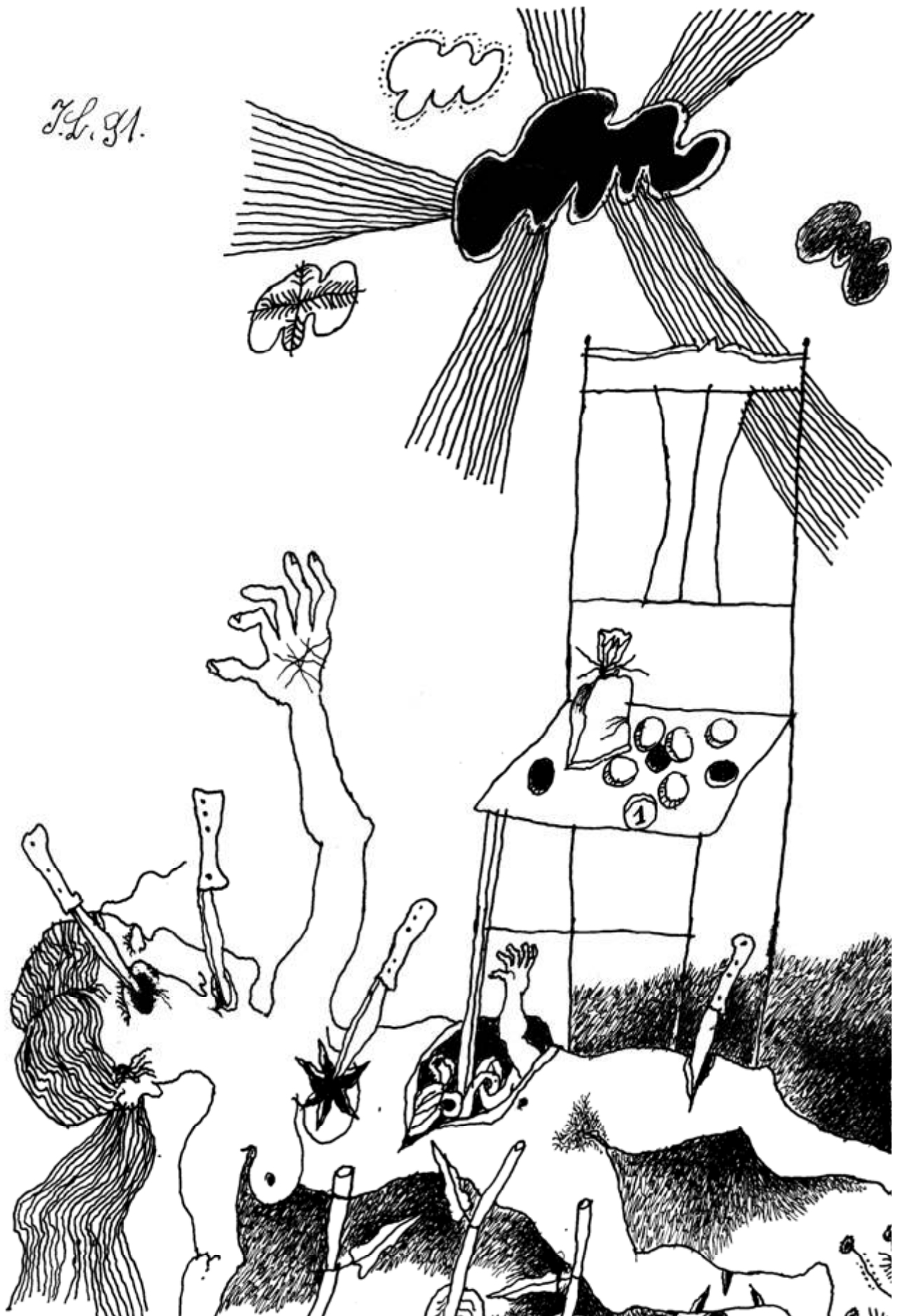
VIII.

Gospodine moj
Došlo je vrijeme trgova-
ca
Crno nam se piše

Došlo je
Vrijeme
Lopova pljačkaša preva-
ranata

Došlo je vrijeme
Laži i obmana
Došlo je vrijeme
Kakvo voli ljudski šljam
Došlo je vrijeme
Za naš sram

OVAKO SU PROIZVODILI SRBE U HRVATSKOJ (8)

Izvor: **Petar V. Krestić**,
www.srpsko-nasledje.co.yu

SAMO 16 Odsto SRPSKIH ŠEGRTA

Onovremeni zvanični podaci ukazivali su na sledeće stanje:

"Zemun ima u celoj zemlji (Hrvatskoj i Slavoniji) najviše pravoslavnih Srba šegrta. Od ukupno 202 šegrta u Zemunu ravno 100 njih naši su, a ostali 102 nisu naši. U Zemunu i kotaru ima 41.400 žitelja, od toga su 28.500 t.j. 68% pravoslavni Srbi, a 12.900 t.j. 32% inoverci. Prema tome trebalo bi, od prilike da je od 202 šegrta 138 naših, a 64 ostalih, a u stvari mi smo ovde u Zemunu - gde je za nas u celoj zemlji najpovoljnije razmerje - iza manjine zaostali. - U svoj ostaloj zemlji ima svega samo još 6 puta toliko šegrta koliko u Zemunu.

Pa kako Srbin može biti katolik?

U Hrvatskoj i Slavoniji imade prema spomenutim zvaničnim statističkim podacima svega 717 tj. 15 8/10% pravoslavnih Srba šegrta, a 3 817 tj. 84 2/10% Hrvata.

U Zagrebu ima prema istim statističkim podacima n.p. 1047 šegrta, a od toga su svega samo 63 pravoslavni Srbi (...) U stvari stoje Hrvati sa 84% prema jadnih 16% u Srba".

Godinu dana po osnivanju Privrednika, tačnije 1. oktobra 1908. godine, pokrenut je istoimeni list, kao glasilo Saveza srpskih zemljoradničkih zadruga. Zamišljen kao nestranački, obuhvatio je sve važnije teme narodnog života. Pored pružanja saveta iz oblasti zadrugarstva i ekonomije, list je popularisao srpska nacionalna osećanja, pokretao brojna društvena, prosvetna, moralna i zdravstvena pitanja, ali je i otvoreno govorio o nedostacima i propustima Srba, pokušavajući da istakne greške i podučiti široke mase čitalaca. List, koga je uređivao Pavle Aršinov (1855- 1930), istaknuti srpski javni i kulturni delatnik i blizak saradnik Vladimira Matijevića, do 1914. izlazio je dvaput, a posle rata, od 1924. godine, u Beogradu, jedanput nedeljno, sve do 1941. godine. Svake godine, od 1898. do 1941. Privrednik je izdavao i svoj kalendar, koji je donosio podatke o zadužbinama, legatima, sadržavao biografije istaknutijih aktivista, osnivača i dobrotvora Privrednika, kao i tekstove iz istorije, ekonomije, narodne književnosti, obaveštenja o sajmovima, vašarima, panađurima i slično.

NA UDARU HRVATSKIH VANDALA

"Privrednik" je svoju delatnost, s manjim ili većim uspehom, obavljao sve do 1914. godine, do kada je omogućio da se preko 10.500 pitomaca iz svih krajeva naseljenih Srbima, obrazuje za više od 60 različitih zanimanja. Od toga broja, najviše "nameštenih" bilo je iz Hrvatske, i to 4.547 pitomaca, potom iz Bosne i Hercegovine - 2.133, pakračke eparhije - 1.945, Srbije - 491, Srema - 626,

Vojvodine - 352, Dalmacije - 359 i Crne Gore - 133 pitomaca.

Međutim, ubrzo po objavi rata, 27. juna 1914. ban Kraljevine Hrvatske, Slavonije i Dalmacije izdao je naredbu kojom je zabranjen svaki rad Srpskog privrednog društva Privrednik u Zagrebu. Istovremeno, dok su nahuškane mase prodrle u Privrednik i, u rušilačkom besu, demolirale nameštaj, cepale i spaljivale arhivu, mnogi članovi uprave Privrednika, među njima Pavle Aršinov, i ugledni trgovac Lazar Bačić, Stevo Kalember i Đorđe Jagnjić, bili su uhapšeni pod optužbom veleizdaje.

Nije lako biti Srbin u komšiluku

Matijević je uspeo da pobegne i emigrira u Švajcarsku. Posle tih događaja, zvanični rad Privrednika je prestao, ali je, ipak, ilegalnim putem, pa iz tih razloga neredovno, upućeno oko 200 dečaka na razna zanimanja.

Po završetku rata, "Privrednik je", 1918. obnovio rad, ali je, zbog pretrpljenih materijalnih gubitaka i uništene arhive, svoju aktivnost osnažio tek 1922. godine. Već naredne, 1923. godine, Društvo se preselilo u Beograd, ostavljajući predstavništvo u Zagrebu, sa sedištem u Preradovićevoj ulici broj 18. Ovo predstavništvo uspešno je delovalo do aprila 1941. kada mu je, napadom Nemačke na Kraljevinu Jugoslaviju i stvaranjem kvasilniške NDH, onemogućena svaka dalja aktivnost.

BIH USTROJITI U NEKOLIKO ADMINISTRATIVNIH OBLASTI

Antun Mrkonjić, www.dnevni-list.br, Mostar

Sveučilišni profesor na fakultetima u Zadru, Osijeku i Tuzli nikada nije prestao razmišljati o BiH i pratiti politička gibanja na ovom trusnom području. Žali što BiH nije više onakva kakva je bila, ali jednako tako i zbog činjenica kako "nepismeni" i nesposobni lideri ne vole sveučilišne profesore. Profesor Živković smatra kako će ustavne promjene u BiH biti jako teško usuglasiti i usvojiti.

Pitanje:

Iako Vam je povijest glavno "zanimanje", ne prestajete promatrati i analizirati i političku situaciju u Bosni i Hercegovini u kojoj ste rođeni i za koju ste jako vezani. Kako trenutačno vidite i doživljavate BiH u političkom smislu?

Odgovor:

Moram, nažalost, kazati kako baš nisam optimist niti sam ohrabren stanjem niti napretkom koji bi ova zemlja trebala činiti. Naime, nije to Bosna ona koja je bila ranije, niti diše onim plućima. Niti je to svijet onaj koji je bio. Bosna je bila kao i samo Sarajevo – kozmopolitska, a sad se učahurila. Ja

sam, istina, otišao iz Sarajeva 1992., ali mi je Sarajevo ostalo u srcu. Kad danas šećem ulicom puno tog "ranijeg" svijeta više ne mogu sresti niti sada nekoga prepoznati. Puno je novih ljudi, meni nepoznatih. Puno je i mladih ljudi koji se bave znanošću. Nije to više ona znanost koja je bila ranije gdje su ljudi njoj pristupali s entuzijazmom, išli u arhiv. Možda je to u duhu politike.

Pitanje:

Bili ste veleposlanik BiH u Mađarskoj, malo tko se sjeća kako ove famozne vize za tu zemlju nisu trebale?

Odgovor:

Bio sam veleposlanik u Mađarskoj od 1996. do 1998. i moram se pohvaliti da su jedino Hrvatska i Mađarska u to vrijeme bile zemlje u koje se iz BiH moglo ići bez vize. Čim sam se vratio iz diplomacije, Mađarska je uvela

vize. Tada je upravo, zbog te činjenice, veliki broj ljudi iz BiH otišao dalje u inozemstvo iz Mađarske.

Pitanje:

Sada Europska unija od nas traži 45 uvjeta za vizni režim. Mislite li da je moguće u relativno kratkom roku to ispuniti?

Odgovor:

Imam dojam da i svijet tako hoće, da će se vize ukinuti kad BiH uđe u Europsku uniju. Uvjeravam javnost da to neće biti dugo iza Hrvatske, niti poslije Srbije, a najvjerojatnije će to biti u paketu.

Pitanje:

Zašto je u politici tako malo sveučilišnih profesora? Je li zato što su političke elite dovoljne same sebi?

Odgovor:

Zato što su čelnici stranaka ili političari samoljubivi, samouvjereni i ne vole savjete pametnih ljudi. To je osnovni razlog, a ni sveučilišni profesori ne žele se nametati, nego dobronamjerno pomoći. Političari uglavnom ne žele tu pomoć jer pokušavaju sami riješiti stvari u koje nisu upućeni.

Pitanje:

Ključno je političko pitanje u BiH ustavno uređenje ili preuređenje. Vjerujete li da domaći političari mogu donijeti Ustav u BiH?

Odgovor:

Vrlo teško u ovoj situaciji u kojoj smo. Ja sam svojevremeno dok sam bio aktualni član HDZ-a govorio kako BiH treba biti uređena po uzoru na Srednji vijek. Na toj povijesti moramo koliko koliko učiti. Promijenio sam stranku zbog neslaganja s pokojnim predsjednikom Franjom Tuđmanom, a kasnije i sa Stjepanom Ključićem. I moram kazati da BiH mora biti administrativno ustrojena od nekoliko administrativnih oblasti kao što su bile u Srednjem vijeku. Ne da to budu čisto nacionalne oblasti, nego administrativne. Jedino tako BiH može opstati i ući u Europsku uniju. Nešto po uzoru na Švicarsku. Županija treba biti više nego što je bilo zamišljeno pred rat. Dakako, Posavinu vidim kao jedinstvenu povijesnu i zemljopisnu cjelinu, dakle kao zasebnu županiju.

SRPSKI NAROD NA KRAJU MILENIJUMA

Branko Brđanin Bajović, Banja Luka

Pitanje indirektno i implicitno postavljeno u samom našem naslovu (mada nema znaka pitanja), jeste pitanje koje je (i nepostavljeno) "pitanje svih pitanja" nacionalnog opstanka i budućnosti. To je pitanje koje jedan zreo, istorijski i državotvorni narod, kakav Srbi i pored istorijskih vrludanja jesu, mora da postavlja i da odgovore na njega svakodnevno provjerava. Kraj vijeka, ovog, dvadesetog, dugog i strašnog, po zlu koje je Srbe snašlo skoro smrtonosnog, i istovremeno kraj milenijuma, samo je zgodan povod i prigodna prilika. I odmah da kažemo: niti je to naša namjera, niti ima osnova, da se za takve, "okrugle" godine (vjestačke granice i barijere u vječnom vremenu), vezuje neki posebno intoniran, kataklizmički ili "lažnoproročki" ton i sadržaj. Jednostavno, prilika je ovo da se podvuku neke linije, da se neki računi rasčiste, predahne, pa da se krene dalje.

Država Hegelovski shvaćena istorija i pojam "istorijskog naroda" vezuju kategorizaciju "narod" (istorijski narod) za postojanje ili nepostojanje države. Uzmimo da je tako, bar za potrebe ove naše prilike, i konstatujemo da Srbi skoro da i nemaju države. Kolikogod se mi trsili da Srpstvo razudimo na "sve srpske države" (i - zašto i to ne reći - čim se toliko trudimo) iza toga stoji naše unutrašnje nepouzdanje u sam taj pojam. Definisani i utemeljeni narodi (i mimo hegelijanskih teorijskih postavki) imaju državu! Iza samog pojma, dakle, krije se naša, ponekad podsvjesna - mada time ne manje jasna - spoznaja da Srbi nemaju državu!

Da je tako, neka posluži primjer Njemačke: od Bizmarka, preko "rajhova", njemački narod imao je državu. Čim kažemo DRŽAVU, podrazumijevamo JAKU DRŽAVU. Kad god je u istoriji gubio i bio izveden u nepoznato, oslabljen, njemački narod živio je u više država. Padom berlinskog zida (trijumfom zapadnjačke politike, koja je počela da se očituje odmah nakon ratnog sloma Hitlerovog rajha, u svesrdnoj pomoći i obnovi dojučerašnjeg "neprijatelja") završen proces ponovnog OKUPLJANJA velike njemačke nacije pod jedan krov. Buduća Evropa (Evropa "regija") biće - u to ne treba sumnjati - NJEMAČKA EVROPA, grupacija rimokatoličkih država i nacija, skupljena oko njemačke osovine. Pa čak će i Austrija (njemačka država koja ima "samostalnost", ali je sve svoje vojne i političke uspjehe postizala samo i jedino u savezu sa Njemačkom, a u Hitlerovo vrijeme bila anšlusom pripojena "matici") i svojim naoko "izdvojenim" položajem jasno dokazivati ovu tezu.

Ne bavimo se Njemačkom uzgredno. Još je Napoleon vidio jasno ono što i drugi mudri: Austrija (Njemačka) je GEOGRAFSKI NEPRIDJATELJ SRBIJE. I tako će i ostati.

Uvaženi akademik Milorad Ekmečić upozorava: u istoriji onaj ko drži (pod kontrolom) Makedoniju, vlada Balkanom. Danas su tamo američke trupe. I tamo će i ostati. Čak su i Turci, da bi naknadno osvojili Konstantinopolj, najprije

morali potući Srbe (1371. na Marici, 1389. na Kosovu). Sa makedonskog ČVORA drži se pod kontrolom sve vitalno na cijelom Balkanu, a to su znali veliki Srbi - Jovan Cvijić i Nikola Pašić - koji su taj strateški put trasirali kao magistralni za opstanak srpskog naroda. Istim može da se objasni i među Srbima malo poznato prodiranje starojugoslovenske (srpske) vojske u danima vojnog sloma 1941. upravo prema Grčkoj i Solunu (glavnom gradu Makedonije!).

Najprije kominternovski (Brozov) udar, nakon bugarskih vlasti u vrijeme Drugog svjetskog rata, koji je ne samo Makedoniju (Socijalističku Republiku - pojam koji ne treba miješati sa ukupnim pojmom Makedonije), nekada Južnu Srbiju, za koju su mnoge srpske glave pale - odvojio od Srbije, nego joj pripremio punu samostalnost udarivši najprije na CRKVU, jezik i kulturu, što se okončalo secesijom Skoplja (pod bivšim komunistima - nimalo slučajno). Nepriznata autokefalnost nekakve "makednoske crkve" (oslonjene na Vatikan i komunističku vlast), brisanje tragova ne samo srpskog jezika, naroda, istorije i kulture, nego i uopšte ikakvog srpskog prisustva na području nekadašnje Južne Srbije, izvedeno je sa jasnim uvidom i sa još jasnijim ciljem: Srbe skinuti sa dominantne balkanske tačke i prostora - stvoriti osnov za dalje usitnjavanje i drobljenje "najvećeg malog naroda u Evropi".

"Srbi jesu mali narod", govorio je Nikola Pašić, "ali većeg između Beča i Carigrada nema". To valja znati i tako se ponašati.

Ako srpska situacija (Srbima, prije svih) nije jasna - da pokušamo sa još jednim tužnim primjerom, skoro paralelnim: Rusi i Rusija. Sece-

sija bivših "sovjetskih" republika samo je jasno pokazala tektonske pukotine koje je pripremila i provela satanska komunistička vlast na tijelu i tkivu najvećeg pravoslavnog naroda: raspadom SSSR-a izvan jedva održane nekakve "Ruske Federacije" ostalo je 25 miliona Rusa! Čitav jedan oveći evropski narod. Najprije je stvorena Ukrajina - vjestačka nacionalno / državno / istorijska konstrukcija: vjestački promovisan jezik, nacija, kultura i - obratite pažnju - CRKVA! Učinjeno je sve da se razbuktaju secesionističke "posebnosti" Malorusije i Bjelorusije. Moćni ruski sibirski medvjed postao je smiješna cirkusko-vašarska mečka, krezuba i napola slijepa, koju bjelosvjetski cigani vodaju oko, uz zvuke zurli i tapana, kadra da se proda za šaku bombona i dva cvanjčika.

Nakon ovoga, valjda je jasno otkuda uvjerenje da SRBI NEMAJU DRŽAVU. To nije Srbija: Kosovo i Metohija bukti u plamenu (cinična a duhovita primjedba kaže da se "stanje na Kosmetu stabilizovalo - svakoga dana se tamo gine"); u Vojvodini, nekada Vojvodini SRBIJI (pod tim imenom pod kojim je osnovana prije 150 godina malo ko je zna), jača kužna ideja o "odvajanju"; u Raškoj, ili Sandžaku, kako vole da kažu oni koji žale, valjda, za turskom čizmom i papučom, samo se čeka čas da plane; a ekonomija te "Srbije" klima i izdiše na vjestačkim plućima i povremenim infuzijama. Još manje je to Crna Gora, u kojoj ponovo cvjeta sukob (novih) "zelenaša" i "bjelaša", ustvari neimenovanih struja koje i Crnu Goru vode ka svjetski zamišljenoj "Evropi regi-

ja", što je, ustvari drugo ime za Evropu BEZ NACIJA, osim Njemačke i njjoj podređenih.

Republika Srpska, od hilendarske bratije nazvana "Slobodna Srbija", dejtonski urakljena, bez atributa državnosti, sa mrtvom ekonomijom koja zavisi od strane pomoći i izmorenim i izmrcvarenim narodom, sa obezglavljenom inteligencijom i bez "elite" koja bi (srpski, nacionalno) duhovno definisala pitanja i odgovore i predvodila - ni ta i takva, dakle, Republika Srpska NIJE SRPSKA DRŽAVA. I kada je (ako je) SRPSKA, nije država. Pasoši, novčanice, registarske tablice, centralna banka... i tako u nedogled. I mediji su pod nadzorom "komisije", u srpskoj televiziji "glavni čovjek" je stranac-supervizor, takozvani predstavnik međunarodne zajednice ovlašten je da u svakoj prilici nameće svoju volju i rješenja, nad oblašću Brčkog upravlja "namjesnik" čija je riječ i odluka sa snagom zakona.

Dakle (neveselo je, ali je ništa manje tako) iz 20. vijeka Srbi kao narod izlaze slabiji nego što su u njega ušli!

Iako naoko apsurdnu, ovu tezu lako je dokazati: Početkom vijeka Srbi su bili u usponu, brojčano,

idejno, državotvorno. Nakon svakovrskih izbibija u Prvom svjetskom ratu (poginulo je 56% muškog stanovništva) i nacionalnog stradanja - genocida u Drugom svjetskom ratu, poslije pedeset godina komunističke diktature u kojoj su se sa nacionalnog srpskog tijela izdvojili "novi narodi": Crnogorci, Makedonci, muslimani (Bošnjaci), a teritorije su listom dovedene u pitanje: nema Srba u Hrvatskoj, Sloveniji i u više od pola (srpske) Bosne i Hercegovine, pu-

caju veze i šavovi prema Crnoj Gori, Kosovo teži secesiji i nezavisnosti, u Vojvodini jača "autonomaška svijest", a u Sandžaku/Raškoj islamsko stanovništvo zagovara novu naciju "bošnjačku".

Zašto je to tako? Mnogo je mogućih odgovora, ali mislimo da je osnovni onaj (sličan odgovoru kog je dao Solženjicin za Rusiju) da su Srbi, nakon 1918. došli u fazu REGRESIJE: umjesto da se šire i razvijaju, težilo se OČUVANJU. Ovakva pozicija dovela je do opšte pasivizacije.

I, eto nas tamo gdje smo. Ne slijedeći Spenglera (kod nas Milana St. Protića, srpskog filozofa istorije) koji svoje poglede zasniva na tezi o "hiljadugodišnjoj" vitalnosti jednoga naroda - paralelno sa jednim ljudskim organizmom i njegovim vijekom - ipak recimo da je moguće kako smo preživjeli i preveliki ZAMOR MATERIJALA. Vrijedi upozorenje i već pominjanog historičara Ekmečića da samo "narod koji pravi djecu planira budućnost i ima je".

UJVIDEK PONOVO POSTAJE NOVI SAD (1)

Cseres Tibor, KRVNA OSVETA BAČKOJ, AGM, Zagreb, 1993.

„U ranim jutarnjim satima 23. listopada 1944. Todor Gavrilović Rilc, politički komesar partizanskog odreda Ujvidek, istakao je zastavu Jugoslavije s petokrakom zvijezdom na toranj zgrade općine Ujvideka.

U tijeku dana ušla je i 7. vojvođanska brigada u glavni grad pokrajine. Staro i mlado, veliko i malo tiskalo se po ulicama da pozdravi osloboditelje. Posvuda su lepršale zastave s petokrakom, crvene i s nacionalnim bojama. Parole su odjekivale, klicali su drugu Josipu Brozu Titu i Partiji. Oduševljeni i ushićeni stanovnici Novog Sada (Ujvidek) pomišljali su se s uniformiranim borcima i zajedno su slavili veliki događaj.“

Ovako je Jovan Veselinov Žarko, novoimenovani partijski sekretar pokrajine, u krugu srpskog naroda Novog Sada, doživio događaje oko pretvaranja grada u Novi Sad.

Doživljaji i osjećaji mađarskog građanina Novog Sada Györgya Szigethya (Đerdđ Sigeti) jako su se razlikovali od slavljeničkog raspoloženja Srba:

20. listopada 1944. su i zadnje žandarske formacije za održavanje reda prepustile Novi Sad njegovoj sudbini.

Prvi sovjetski i partizanski odredi stigli su 22. listopada.

Nezvanični poglavar grada kroz ta tri dana bio je srpski pop ime-

nom Olimpia.

U pratnji nekoliko partizanskih časnika autom je došao i jedan sovjetski major.

Bilo je velikih ovacija: „Živjeli“.

Novi Sad (Ujvidek)

Major je izašao iz automobila i u tom trenutku stigao je i jedan ruski vojni teretni auto s Rusima i partizanima. Časnika su podigli na plato, skupa s petlitarskim demžonom, kojeg je stiskao u ruci. Major je demžon primakao ustima i dobro je potegnuo iz njega, te je održao topao očekivani govor povodom zauzeća grada.

„No, zdravstvujte.“

Ogromno klicanje: „Živjeli“.

Potom je jedan partizanski časnik tumačio pozdrav druga Tita i narodnooslobodilačke vojske. Nakon toga je Olimpia pozdravio

braću osloboditelje.

Te noći započeo je teror u Novom Sadu.

Srpsko stanovništvo slavilo je kao osloboditelje zbrda – zdola obučene partizane i stoga jer su za litru rakije bili spremni potražiti domaćinova mađarskog neprijatelja i istog ubiti u njegovom domu.

Bugarski odredi u prolazu spasili su živote mnogim Mađarima, ako su stigli na vrijeme.

23. listopada počelo je hvatanje mađarskog stanovništva u naselju zapadno od željezničke pruge, koja dijeli grad. Partizani s automatom noću su odvukli mađarske muškarce iz njihovih stanova, u pravilu na temelju ukazivanja i upravljanja mjesnog stanovništva. Tragajući za fašistima, koji pljačkaju i skrivaju se, pustošili su domove Mađara. Djevojkama i ženama su nanijeli

mного patnji.

Gradski ološ umiljavao se pripadnicima na vojnički način organiziranih policijskih snaga i na slijedeći način: danju su uhodili i izviđali kuće nastanjene Mađarima, gdje su mlade djevojke i žene. K njima su potom odveli pijane partizane i sovjetske vojnike, oni su pak za protuuslugu pljačkali pod zaštitom oružja.

Sabirno mjesto Nijemaca je bilo u ulici Šumadijski most u tvornici vijaka. Onog tko nije dobrovoljno dao svoje dragocjenosti strijeljali su.

BOSANSKI JEZIK (1)

Historijske činjenice, gramatika, razlike

Izvor: **Helga Kanzler**, ispravke: **ing. Salih Čavkić**, Odabrao: **akademik Mirko Vidović**

Navodimo svjedočanstva, argumente, činjenice i primjere, gramatiku i ispravno pisanje, PLUS neke razlike između bosanskog i hrvatskog, te bosanskog i srpskog jezika:

- 1991. godine uoči samog rata na popisu stanovništva u Bosni i Hercegovini 96 posto Bošnjaka je nedvosmisleno u rubrici materinji jezik napisalo da govori bosanskim jezikom.
- **Muhamed Hevajja Uskufi je napisao prvi rječnik bosanskog jezika - Potur Sahidija - 1631 godine, dakle 197 godina prije prvog srpskog rječnika.** Postoje četiri sačuvana primjerka ovog rječnika; jedan od njih se nalazi pohranjen u univerzitetskoj biblioteci u Uppsalli (Švedska).
- Prva bosanska država koja je imala bana i neovisnu vladu osnovana je početkom X stoljeća. Iz tog perioda sačuvani su najstariji pisani spomenici u Bosni - takozvani stećci (natpisi na bogumilskim nadgrobnim pločama).
- Najstariji sačuvani bosanski i jedan od najstarijih tekstova sa južnoslavenskog jezičnog područja uopće je Povelja bana Kulina iz 1189. godine, u kojoj se reguliraju trgovinski odnosi bosanske države s Dubrovačkom republikom.
- Ime "bosanski jezik" prvi put se spominje 1300-te godine u djelu "Skazanie izjavljeno o pismenah" (Historija pisanih jezika) koju je napisao najpoznatiji vizantijski putopisac, Konstantin Filozof.
- Prvi bosanski alfabet je bio glagoljica, ali nije dovoljno dokazana i izučena njegova rasprostranjenost. Na nekoliko bogumilskih stijena pronađenih u zapadnoj Bosni zabilježeni su i glagoljični znakovi. Ali najstarije pismo koje je imalo svoju upotrebu na bosanskim dvorovima i u crkvenim spisima je posebno prilagođena bosanska varijanta ćirilicnog alfabeta, takozvana bosančica, izgrađena na osnovama klinastog pisma.
- Tokom 13-og stoljeća je srednjovjekovna Bosna, zbog svoje heretičke kršćanske vjere, manje ili više bila na ratnoj nozi s vatikanskim papom, ili bolje rečeno svojim katoličkim susjedima na koje je papa imao jak utjecaj. Sve je naposljetku dovelo do činjenice da je kralj Tvrtko II Kotromanić bio prisiljen priznati papinu vrhovnu vlast i primiti 2000 katoličkih franciskanskih sveštenika i opata (kaluđera) koji bi proširili katoličko učenje u Bosni. Tokom misije sveštenici su upotrebljavali latinski jezik, što je u izvjesnoj mjeri utjecalo na srednjovjekovni bosanski jezik.
- Bosna i Hercegovina je u 15-om stoljeću potpala pod osmansku vlast. Gotovo 400 godina turske okupacije utjecalo je na razvoj zemlje u svakom pogledu, bez obzira što je Bosna u Osmanskoj Imperiji imala izvjestan stupanj autonomije, a bosanski bio čak i na dvoru sultana El-Fatiha priznat kao drugi službeni jezik. I sâm veliki sultan je tečno govorio bosanski.
- Dio bosanskih pisaca i pjesnika je za vrijeme turskog perioda u Bosni stvarao na bosanskom jeziku, ali uz pomoć pojednostavljenog i prilagođenog arapskog pisma. Ta literatura, kasnije nazvana "Alhamijado književnost", veoma je značajna za razvoj bosanskog jezika u tom periodu, jer je većina bosanskih pisaca tog vremena pisala na arapskom, perzijskom i turskom (muslimani), ili na njemačkom i latinskom (katolici), čija djelatnost na stranim jezicima je značajno oštetila razvoj bosanske pisane riječi. **Pravoslavni bosanski Slaveni (u istočnoj Bosni i Hercegovini) bili su veoma slabo zastupljeni u literaturi jer su tada svojom velikom većinom naseljavali ruralna područja BiH. Pravoslavni vlasli (nomadi ilirskog porijekla iz Bugarske i istočne Srbije) koje je turska vlast naselila u Krajini (graničnom pojasu prema Austro-Ugarskoj) tada su govorili staroilirskim jezikom, te nisu doprinosili razvoju zemaljskog bosanskog. Oni, osim toga, nisu imali razvijenu pisanu riječ.**
- Nakon Berlinskog kongresa 1878. Bosna i Hercegovina je promijenila "staratelja" i okupirana od strane Austro-Ugarske. S tim je u Bosnu došla i zapadna civilizacija, novi jezik, nova arhitektura, nova kultura. Bosna i Hercegovina je, kao i u Turskoj, dobila poseban status unutar Austro-Ugarske - kao treći entitet dvojne monarhije, a bosanski jezik je ponovo priznat kao službeni. U to vrijeme jezik je prihvatio veliki broj njemačkih riječi koje se i danas upotrebljavaju, pored turcizama iz ranijeg perioda.
- Naziv Bosanski Jezik je zvanično ukinut internom naredbom Zemaljske vlade Bosne i Hercegovine od 4. X. 1907. godine. U njoj se izričito zahtijeva da se "zemaljski jezik" (Landessprache) ima svuda službeno nazivati "srpsko-hrvatskim," od-

nosno "hrvatsko-srpskim."

- **S druge strane su Srbi i Hrvati iz susjednih zemalja ponukani panslavističkim pokretom stvorili norme zajedničkog pisanog jezika, u periodu Jugoslavije - budućeg srpsko-hrvatskog. Kao osnova za taj vjestački jezik uzeta je studija Vuka Karadžića (reformatora "srpskog jezika"), koji je tražeci najčišću varijantu južnoslavenskih**

govora pronašao štokavsko nariječje bosanskog jezika istočne Hercegovine (koji inače ima ijekavski izgovor), preinačio ga u ekavski izgovor i dodao mu atribut srpski. Dakle, jedan dijalekt bosanskog jezika postao je na taj način osnova za budući srpski i hrvatski literarni jezik. Iz svega toga je jednostavno izvesti zaključak da je svaka tvrdnja da je bosanski jezik

nastao pod utjecajem hrvatskog ili srpskog, ili da je on nekakav njihov tobožnji dijalekt, potpuno neosnovana. Bosanski jezik je naprosto jezik koji kroz historiju paralelno postojao sa dva spomenuta i pored toga u mnogo slučajeva direktno utjecao na razvoj oba, posebno nakon Prvog svjetskog rata kada se pokušalo stvoriti jedinstven južnoslavenski jezik.

NOVA KRAVATA

Esad Jaganjac, dipl. ing., Sarajevo

Dodik je dobio novu kravatu. Što bi rekao moj prijatelj Ibro, plaha kravata, jahkako, jaštaradi.

Ništa neobično i niti bi taj događaj prošao zapažen, da se sam Dodik nije otkrio i saopštio svom dunjalu ku da je to jedina novost i jedini rezultat famoznog "prudskog dogovora". Pao komunizam i došao nacional-socijalizam, pa je došlo vrijeme da i traktoristi više ne oru njivu nego da nose "lepe" kravate. Nisu džaba "lepa sela lepo gorela".

Dodikova prelijepa kravata je zasjala punim sjajem i postala čuvena i van naših granica. Svi su joj se divili, od stranih ambasadora, Dodikovih konduktera koji idu Dodikovom prugom pa sve do frojlajn Doris Pack, koja prosto nije mogla izdržati a da ne doleti (na metli) u Banja Luku i lično se uvjeri u njen ugodan sjaj i prirodnu ljepotu.

A nama naivnima ostaje da se pitamo čemu sva ta halabuka oko Pruda. Pojavile su se razne teorije. Jedni kažu da je doživotni Predsjednik vaskolike Srpske Državne Agencije, presvjetli vrhbosanski Sulejman Tihić htio time da obilježi godišnjicu kada je u tom istom Prudu, davne 1992. prvi puta objavio sliku dženerala Draže Mihajlovića.

Drugi opet kažu da je Dodik platio Tihiću silnu lovu samo da ga opere kod međunarodne zajednice i popravi mu renome. Dogovor je dogovor, sporazum je sporazum, kompromis je kompromis, pa makar time jedna "strana" gubila čitavu državu, a druga strana dobila sve ono što nije svojevremeno mogla dobiti tenkovima. To konduktore Dodikove pruge ne zanima, važno je da ljudi sjede i "dogovaraju" se, makar i neovlašteno. Sadržaj nije bitan.

No, međutim, ali ipak, kockice su se počele slagati i na jednom čita-

Esad Jaganjac, dipl. ing.

va kuća od "lego" kockica zasja na zelenom stolu, zasjenivši čak i Dodikovu čuvenu kravatu. Danas smo konačno saznali epilog ruleta koga su zakotrljali domaći kockari.

Lagumdžiji nije do kockanja, nije

im dorastao; ulog je prevelik, a inače bi i on rado bacio koju kockicu na sto. A šta je ulog? Vjerovali ili ne, ulog je čitav elektronergetski potencijal Bosne i Hercegovine. Saznajemo da je Silajdžić naprasno "odustao" od protuzakonite procedure dodjele koncesija nekim njegovim ahababama, koji, da budemo pošteni, nikada nisu ni postojali. A presvjetli vrhbosanski Sulejman Tihić, intimni prijatelj sa nekim dobrim Srbima, još iz zatvorskih dana, - on bi regularno, po zakonskoj proceduri sve da proda Miškoviću za jednu KM, na sličan način kako se konačno kutarisao Energopetrola. Hm! Ima li ova hipoteza smisla? Testirajmo ovu hipotezu kroz neke ranije događaje.

Nije bilo tako davno kada je Haris Silajdžić, onako serbez dao status države u državi Srpskoj pravoslavnoj crkvi, istoj onoj koja je blagoslivljala Mladićeve "junake", pa se onda kao nešto bunio, a Tihić kao bajagi iz inata pusti sve to da prođe u Domu Naroda. Hm! Malo zatim ICJ osudi policiju tzv. RS da je počinila genocid i naloži BiH da stvori jedinstvenu policiju, kao preduslov za ulazak u EU. No, međutim, ali ipak, Haris, koga je od tada narod iz milja prozvaao Haristos Silajdžijev i to ignorisa i legalizova takvu "presvjetlu" policiju, kao njegovu i Dodikovu ličnu privatnu gardu. Od tada je prestao biti aždaja

za neke, mada oni upućeni, koji su svjesni da je isti ustvari bio i otac tzv. RS, potpuno shvataju njegovu očinsku brigu i ljubav.

I šta sada? Kažu sve će biti naloženo institucijama države da po nalogu ove čuvene trojke ispuni zadatak u potpunosti bez odlaganja. Demokracija, pa to ti je.

Epilog! Vuci siti a ovce na broju, čekajući slijedeći Kurban bajram. Mišković će dobiti kompletan elekto-energetski sektor BiH za jednu KM. Silajdžić će dobiti još jedan orden Nemanjića i pravo da ne vraća pakistanski kredit. Izetbegović će i dalje nositi bradu i imati pravo da zadrži 9 milijardi dolara, koje su svojevremeno bile upućene Republici BiH za odbranu. Nad tom silhom lovom i njenom "zakonitom" vlasniku brinut će se njegova privatna entitetska policija i privatno Tužilaštvo. A ako šta zapne tu su uvijek na raspolaganju cmci, orni silovanja. Sada su

crnci u modi jer nisu obavješteni, pa pojma nemaju ni o čemu, dok su sve "Čele" u BiH bile potencijalna opasnost. Bilo ih je neophodno eliminisati samoubistvom, jahkako, jaštaradi. Hvala Alahu džs, više ih nema.

Dodik dobija na tacni legalizovanu Republiku srpsku, sa svim lepim selima koja još nisu lepo izgorela. Plus viletinu na Dedinju, plus ranč u Bakincima, plus ekskluzivno pravo da zastupa Malboro bez ikakvog glupog PDV-a. Jebe mu se.

Čović će dobiti svoju vlastitu državicu po ugledu na vožda. A najbolje je prošao presvjetli vrhbosanski Tihić. On je osvojio ekskluzivno pravo da dahće pored nogu dobričine Dodika. Jedini posao će mu biti da maše repom i klepče klempavim ušima. Divota! Kako on, tako i cijela SDA, u horu: "Ko to kaže, ko to laže Srbija je mala". Kako tad, tako sad.

E moj Lagumdžija! Ne jede pitu ko ima, već onaj ko je naučio. Ko ti je kriv kada ne znaš jamiti. Dok mi blejimo i čekamo slijedeći Kurban bajram, mogao si i ti nešto usičariti. Ko ti je kriv?

Helem, vrijeme je da i ja završim ovu svoju priču. I nama naivnima, što smo nekada pjevali "Jedna si jedina", poklanjam jednu predivnu pjesmu mog dobrog prijatelja Ibri, sa kojim sam i počeo ovu besjedu. Evo je, pa da je svi skupa recitujemo. Naglas!

***Glave su nam u oblaku
skoro smo u raju
neće moći po zubima
da nas udaraju.
I jahkako, jaštaradi
Iako su glave gore
biće još belaja
još nas mogu dohvatiti
jer su nam do jaja.
I jahkako, jaštaradi***

OSJEĆA SE POTREBA ZA OŠTAMPANIM GLASNIKOM "NK R BiH"

dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo, bivši nastavnik na univerzitetima u Mostaru, Tuzli, Sarajevu, Northeasternu i Suffolku, i sadašnji actuary u Bostonu.

Najprije citat pisma:

„Prije svega, kao građanin RBiH, kao studentica i kao mali dio budućnosti naše izmučene domovine, osjećam moralnu dužnost da vam se duboko zahvalim na svakom slovu koje objavite u ovom online magazinu.

Mučno je čitati sirovu istinu koju objavljujete. Nekada mi je potrebno par trenutaka da zastanem, sredim misli i sumiram vijesti koje sam čula prethodne sedmice. Zajedno sa vašim komentarima i prijedlozima sve se kocke poslože na svoje pravo mjesto. Vi saperete sve laži nekih 'naših' toliko 'voljenih' političara. 'Naših' je nam-

jerno pod znacima navoda, jer svako ko radi PROTIV BiH ne smije biti naš!

Oni koji svojim malverzacijama i lopovlucima nastoje da nas demorališu, natjeraju da dignemo ruke i okrenemo glavu, da nam bude previše bolno slušati i čitati grozotu koju provode ispred i iza kulisa, moraju biti svjesni da onaj poznati bosanskohercegovački prkos još plamti u nama. Kroz godine i stoljeća odolijevali smo nedaćama, a oni koji rade protiv naše budućnosti moraju biti sigurni da sada nećemo prestati, da ćemo i njih preživjeti i nadživjeti.

Danas je omladina dosta nezainteresirana za tekuće probleme. Gledaju dosta kratkoročno i okrenuti su svojim personalnim problemima. Studenti, kao potencijalna intelektualna elita, kritička masa RBiH,

moraju se više animirati i senzibilizirati u pogledu politike. Historija nas uči da su studenti upravo ti koji su pokrenuli poznate političke i državne promjene širom svijeta. U protivnom, sav trud koji sada ulažete vi, urednici magazina, biti će uzaludan kroz 10-15 godina. Pono vo će se napraviti iste greške u koracima i doći će do katastrofe. Djeca i rodbina domaćih izdajica doći će na vlast, a pošten narod će snositi užasne posljedice.

Jako je porazno kada od kolega čujem da su Tihić i pokojni ILIJA Izetbegović (najveći izdajnik roda i naroda) najveći patriote i najbolja stvar koja se desila RBiH stoljećima, a njihovi roditelji bili su pripadnici Armije RBiH. Još gore je to što su i roditelji, očito, u zabludi. Zato apeliram na sve roditelje i mlade ljude širom BiH da otvore oči i realno sagledaju sadašnjost. Uključimo

se pro-politički orjetiran volonterski rad ili u stranku koja nas zanima i budete dio onih koji odlučuju, a ne onih koji čekaju presudu. Veće su šanse da ćemo preživjeti ako smo naoružani, u bilo kojem smislu. Trenutno, znanje i politički angažman su najbolje i najopasnije oružje. Kada znamo ko smo i što smo niko nam ne može prodati maglu.

Da bi zlo uspjelo, dovoljno je da ljudi kažu: "Takav je život". Život nije jednostavno takav, život je onakav kakvim ga mi sami učinimo!

Nadam se da će magazin u skorije vrijeme biti dostupan i u printanoj formi na fakultetima širom BiH. Ovo govorim iz ličnog iskustva, jer između predavanja i na putu od jednog do drugog amfiteatra kupim nekoliko promotivnih letaka i pročitam da vidim o čemu je riječ. Kada bi ovaj magazin bio dostupan na isti način, besplatan ili imao minimalnu cijenu, da ga je moguće

naći u holu fakulteta, domaći izdajnici imali bi više problema u zavaravanju naroda.

Unaprijed vam zahvaljujem za sve ono što ćete nastaviti da radite za našu domovinu,

A. N."

Muhamed Borogovac, Boston (USA)

KOMENTAR: Ovo pismo smo objavili jer je došlo od jedne studentkinje. Mladi su u svakoj državi najvažniji resurs. Studenti su revolucionarna snaga i intelektualna elita. Nada je da će se BH studenti probuditi dok još nije kasno.

Što se tiče štampanja Glasnika, to mnogi već rade. Znamo jednog zemljaka koji otprinta Glasnik i podijeli ga drugim Bosancima da čitaju dok autobusom putuju na posao. Znamo jednu profesoricu bh. škole u Švedskoj koja je oštampala zastavu sa ljiljanima i našu himnu "Jedna si jedina" i podijelila u razredu, a djeca to zaljepila na torbe i knjige. Time je sebe dovela u "neprikluku" jer su djeca tražila da pjevaju himnu, ali niko nije našao melodiju. Poslaćemo im, obećavamo.

Naša snaga je jedino u podršci koju imamo kod naroda. Izdajnici imaju sve ostale resurse, mi imamo samo istinu. Mi očekujemo da ljudi koji dobijaju Glasnik, sami nešto učine, jer ne možemo mi svugdje stići. Slobodno "otprintajte" i umnožite poneki članak, ili čitav Glasnik i ostavite ispred učionica i amfiteatara.

HRVATSKI KNJIŽEVNICI MUSLIMANI (2)

Četiri stoljeća od Mehmedove „Hrvatske pjesme“ do Selimovićeve „Derviša i smrti“

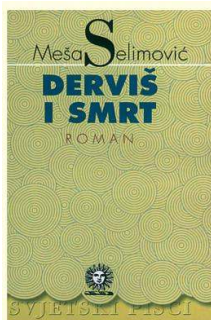
Ferid Karihman, „Hrvatsko-Bošnjačke teme“, Hrvatska sveučilišna naklada, 1996.

KRITERIJI ZA ODREĐIVANJE PRIPADNOSTI HRVATSKOJ KNJIŽEVNOSTI

Svoje ne pušti, a tuđe ne prihvati.

(Narodna poslovice)

Ono što se događa na kulturnom polju uopće, odražava se i na književnosti kao umjetnosti riječi, tom bitnom sastojku svake nacionalne kulture. Prevrćući po nedavno objelodanjenim povijestima i pregledima književnosti, antologijama hrvatske i općeužnoslavenske pjesme i proze, te po enciklopedijama, izgleda, da se mnoge bosansko-

hercegovačke (b-h) muslimane-književnike ostavlja u kulturnom i književnom zrakopraznom prostoru. Jer ne postoji ni bosanska nacija, ni bosanski jezik, ni bosanska književnost – pitamo se: zašto se to čini? Netko bi nam mogao na brzinu odgovoriti, da je to isključivo stvar nacionalne opredjeljenosti ili neopredjeljenosti b-h muslimana, prema kojoj deklarirani Hrvati ulaze u hrvatsku književnost, deklarirani Srbi u srpsku, a neopredijeljeni ni u jednu.

Problem je u pogledu onih nacionalno neopredijeljenih ustvari mnogo složeniji i ne može nas zadovoljiti takav neznanstveni, površni pristup. Jedan književnik može sam

sebe, svijesno ili nesvijesno, zadržati neopredijeljenim, ali ne može izbjeći ocjeni i organskom uvrštenju njegova djela u jednu književnost prema određenim kriterijima. Zato prije svega treba ustanoviti jasne kriterije za određivanje pripadnosti jednoj književnosti. U slučaju hrvatske književnosti i bez obzira da li se radi o onoj starijoj, novijoj ili suvremenoj, sljedeći kriteriji se trebaju dosljedno primjenjivati.

1. Kriterij hrvatske nacionalne pripadnosti

U hrvatsku književnost ulaze svi pisci Hrvati, uključivo i svi oni (posebno u starijoj književnosti), koji su za sebe upotrebljavali povijesne nazive ekvivalentne u ono doba nazivu Hrvat i za koje, prema tome, vrijedi Grabovčeva jednadžba Hrvat-Slovinac-Ilir. Ovdje treba spomenuti, da je naziv Slovenac

prije 18. stoljeća bio hrvatskim kajkavcima istoznačan Slovincu, dok su sadašnji Slovenci bili nazivani Kranjci ili Vindi. Naziv Ilir je upotre-

bljavao u iznimnim slučajevima i po koji pisac Nehrnat, ali u takvom slučaju primjena jednog drugog kriterija, na primjer jezičnog, odlu-

čuje o njegovoj književnoj pripadnosti.

„KUR'AN ČASNI“ NA HRVATSKOM JEZIKU (2)

Izdanje: „Stvarnost“, Zagreb, 1969., prijevod M. Pandža i Dž. Čaušević, tumačenje Dž. Čaušević, nova redakcija Omer Mušić i Alija Nametak

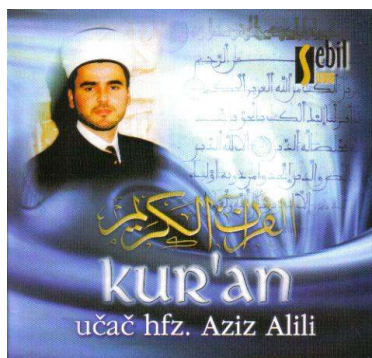
Ferid Karihman, „Hrvatsko-Bošnjačke teme“, Hrvatska sveučilišna naklada, 1996.

SVETA KNJIGA ISLAMA

Po islamskom vjerskom naučavanju, Kur'an je sveto pismo Islama, Božja riječ, u kojoj je govornik sam Allah, Bog. Samo u nekoliko sutra⁹ to nije slučaj, u Molitvi Bogu¹⁰ (1:1-7) te u nekoliko ajeta,¹¹ gdje Hazreti-Muhammed ili anđeli govore u prvoj osobi.

O tome kako je došlo do Objave, kaže nam se u Kur'anu, da je od samoga Boga (26:192), upućivana Hazreti-Muhammedu (47:2) posredstvom sigurnog, povjerljivog (26:193) i čistog (16:102) duha (nadahnućem). Dalje je Božja Objava predana svijetu na arapskom

jeziku (43:3) preko Hazreti-Muhammeda te tvori osnovu islamskog vjerskog učenja, obuhvaćajući ne samo teološke, nego i moralne,

društvene i pravne propise.

Kur'an je knjiga (kitab), koji se sastoji od 114 poglavlja (sura) vrlo različite duljine. Najdulje poglavlje zauzima jednu dvanaestinu Kur'ana, dok najkraće sadržava tek tri ajeta.¹² Raspored poglavlja je složen po veličini od većeg na manje (iznimku čini 1. poglavlje), a ne kronološkim redom, kako ih je Hazreti-Muhammed kazivao. Poglavlja

se obično nazivaju po kojoj značajnoj riječi koja sugerira sadržaj. Kao zbirku u obliku jednog sveska Kur'an je dao sabrati kalif¹³ Hazreti-Ebu-Bekir nakon Hazreti-Muhammedove smrti. Kasnije je kalif Osman dao napraviti prema prvom složenom Kur'anu nekoliko prijepisa i poslao ih u razna islamska središta.

⁹ – Sura – poglavlje Kur'ana, ima ih 114.

¹⁰ – Prva sura je Molitva Bogu pod naslovom El-Fatiha (Otvorenje).

¹¹ – Ajet = rečenica, dio rečenice ili skup rečenica u Kur'anu, označen brojem, ima ih 6247.

¹² – Isto.

¹³ – Kalif (arap. kalifa) = nasljednik, zamjenik Hazreti-Muhammeda u njegovoj duhovnoj i svjetovnoj vlasti.

JUGOSLAVENSTVO DANAS (8)

Predrag Matvejević, „Jugoslavenstvo danas“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984. – izvadci

ETBIN KRISTAN

U Zagrebu se na socijaldemokratskoj Konferenciji 1902. tražilo, u ime jugoslavenstva, potpuno povezivanje „svekolikih jugoslavenskih radničkih, političkih, strukovnih i naobrazbenih udruženja“.⁹ U Ljubljani se 1909. na još široj Konferenciji socijalista, ide dalje: ističe se „potpuno nacionalno ujedinjenje svih Jugoslavena“, konstituiranje „jedin-stvene jugoslavenske nacije

Kristan Etbin

... u potpuno demokratskoj konfederaciji naroda“, te čak traži „sporazum o zajedničkom nacionalnom jeziku i pravopisu“.¹⁰ (Veći dio zaključaka formulirao je istaknuti slovenski socijaldemokrat Etbin Kristan, jedan od najkvalificiranijih za nacionalnu problematiku u tadašnjoj socijaldemokraciji, ne samo našoj.)

⁹ – Enciklopedija Jugoslavije, sv. IV, članak „Hrvati“.

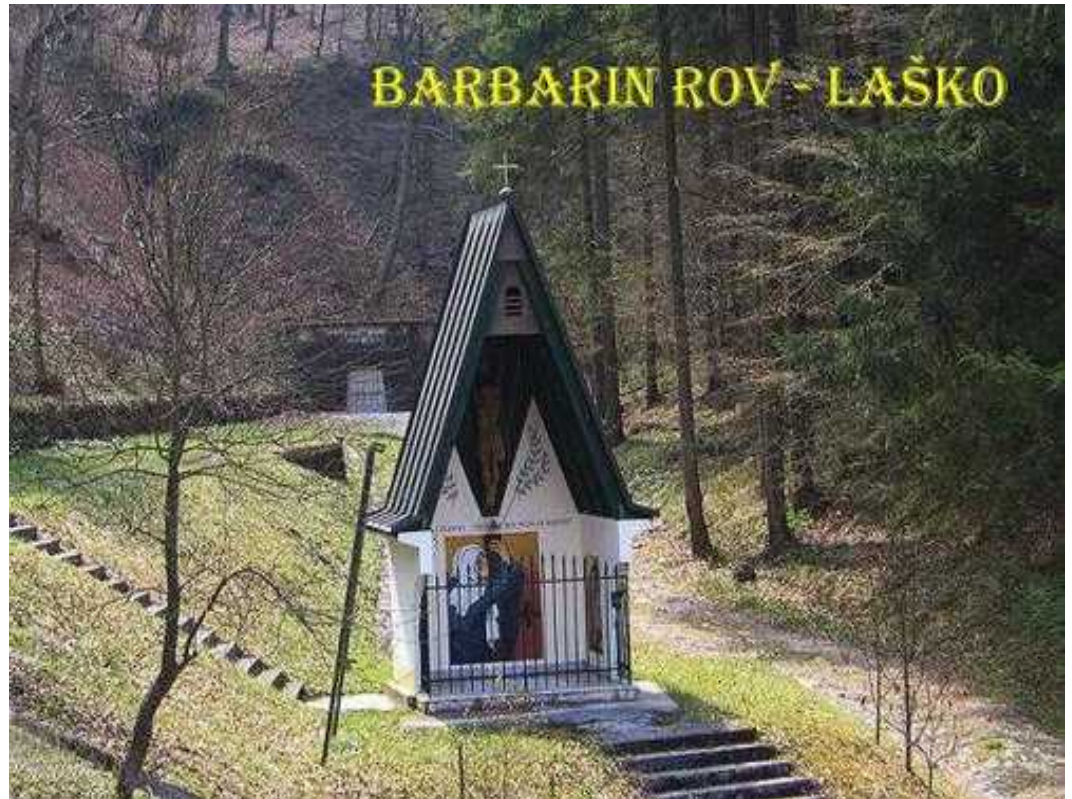
¹⁰ – Historijski arhiv KP Jugoslavije, sv. VI, str. 249-258, Beograd, 1951.

KRIŽNI PUT HRVATSKOG NARODA (5)

Dragutin Šafarić, Velenje, Republika Slovenija, predstavlja Vam vječnu izložbu fotografija pod nazivom:

KRVAVI TRAGOVI JOSIPA BROZA

Spomen kapelica
Barbarin rov
(slika iz 2007. godine)

U BARBARINOM ROVU ŽRTVE SU LIKVIDIRANE NA SLIČAN NAČIN KAO I ZAROBLJENICI LOGORA TEHARJE

www.javno.com

Povjesničar dr. Mitja Ferenc, koji vodi državno povjerenstvo za evidentiranje i sondiranje tzv. "prikrivenih grobnica" iz vremena poraća, rekao je da su do sada otkriveni posmrtni ostaci 200 do 400 žrtava, ali ih se na istom mjestu može očekivati još, jer istraživanje i ekshumacija nisu završeni, a riječ je o ubijenim pripadnicima slovenskih domobrana i hrvatskih, vjerojatno ustaških postrojbi.

U prvoj otkopanoj galeriji starog rudnika kombinata Trbovlje-Hrastnik u kojemu se sve do 1992. još eksploatirao ugljen, moglo bi biti skriveno još najmanje tisuću posmrtnih ostataka na

sličan način likvidiranih zarobljenika iz logora Teharje blizu Celja, tvrdi Ferenc.

Galerija u kojoj su pronađene prve mumije i skeleti nalazi se naime između dvije rudarske jame, od kojih je jedna duboka 30, a druga 40 metara. Zbog slijeganja materijala prvih je deset metara u njima sada prazno, a do dna su pune posmrtnih ostataka žrtava, izjavio je Ferenc za Slovensku televiziju.

Iako je policijska uprava Celje 1994. i 1997. godine pregledom nekih sačuvanih arhiva uspjela rekonstruirati put "kolona smrti" iz logora Teharje na različita mjesta likvidacija i pokopa, nije se došlo dalje od toga.

Kriminalist Pavle Jamnik koji već nekoliko godina vodi policijsku operaciju "Sprava" vezanu na utvrđivanje odgovornosti za poratne izvansudske egzekucije i u vezi s otkrićem u Hudoj Jami ponavlja da je za policiju bitno utvrditi "tko je za masovna ubojstva odgovoran i tko ih je izvodio".

To što policija do sada nije uspjela prikupiti dokaze protiv organizatora i neposrednih izvršitelja nije znak slabog rada policije nego "konspirativnog načina" izvođenja zločina, te "sustavnog brisanja tragova i uništavanja dokumentacije", tvrdi Jamnik.

Laško - Spodnja rečica 23.10.2008. g.: radovi na otvaranju Barbarinog rova su zaustavljeni

Laško, Huda jama: Kamo su prevlačena trupla? Evo potpisa.

TRI ŠESTICE I DVA POPA (20)

Vjekoslav Škreblić, Zagreb

Prisjetimo se vrućeg ljeta i jeseni 2004. godine. Uoči njujorške konvencije republikanaca za američkog predsjednika, najavljivani su napadi terorista. Sigurnosna je zajednica bila u stanju najviše pripravnosti. Provjerite, prelistajte ili pogledajte tekstove novina i televizije koji su dostupni svim zainteresiranima. Ono što tamo Vama nije bilo dostupno do sada, možete saznati ovdje i nigdje drugdje.

Tada, baš u tom timeingu je američka administracija objavila i optužila Izrael kako je u Pentagonu zatekla njihove ljude u nedopuštenim radnjama, to jest špijuniranju. Danas razriješeni sumnjivci poput OLMERTA, SHARONA ili seksualnog manijaka KATZAVA, tada su odbijali i negirali svaku američku pomisao da je IZRAEL ŠPIJUNIRAO AMERIKU U PENTAGONU.

I BILI SU U PRAVU!

IZRAELSKA DRŽAVA DOISTA NIJE ŠVRLJALA PENTAGONOM. Špijunirali su ga pripadnici međunarodne mafije po nalogu članova tzv. SVJETSKE NADVLADE, a koju pak čine i visokopozicionirani političari nekih zemalja, pa se stječe dojam kako takve zemlje vrše kaznena djela i špijuniranjem svojih prijatelja...

To dokazuju i kasniji potezi države Izrael, jer je prepoznala i eliminirala nepoćudne i štetne elemente s vrha vlastite države. KOLIKO GOD OSTALIM "ZATEČENIMA" PATOLOŠKI SMETA AMERIČKA ADMINISTRACIJA, NJENO JE SADAŠNJE VODSTVO IMALO PETLJU I SNAGU IDENTIFICIRATI I LOCIRATI SUMNJIVCE KOJI PERMANENTNO RADE O GLAVI AMERICI, AMERIČKOM NARODU I NJEGOVOM LEGALNO IZABRANOM VODSTVU!

I u takvim činjenicama leže uzroci SVIH kasnijih opanjkavanja prvih ljudi sadašnje američke administracije. Za vrijeme vladavine BILLA CLINTONA kontrola nad Predsjednikom i američkim Senatom bile su normalna i svakodnevno očita pojava. Međutim. NITKO SE NIJE TOME ODUPIRAO!!?? Popularni i "obljubljeni" BILL je toliko popustljiv da nije mogao kontrolirati ni vlastite nagone. Sumnjivci su se za to vrijeme 8 (osam) godina gnijezdili i pozicionirali na svim pozicijama američkog društva i politike.

Toliko su se uljuljali u svoju sigurnost i patološku nepogrešivost, pa ih je odluka američkog suda 2000. godine potpuno šokirala. Uzaludni pokušaji dokazivanja svojeg autoriteta i metodama terorizma, razbijaju im se o glavu. Tim načinom dokazivanja pokazivali su svijetu tko i što se zapravo krije u do tada vjerodostojnim institucijama poput Amnesty internacionala, Crvenog križa, OESS-a, HHO-a, Igmanske inicijative, Beth Israela...

U svima nabrojenim poznatim zajednicama nalaze se i "spavači", pripadnici tzv. Svjetske nadvlade. Iz tih i sličnih brloga često se čuju ili javno prepričavaju objede na račun SAD-a, VELIKE BRITANIJE, RUSIJE... poglavito nakon neuspjelih i propalih ostvarenja "Soroševе doktrine", šalabahtera iz kojega svoje ideje crpi personal "svjetskih vladara". Danas pojedinci iz te "vlade" dobivaju po ušima, doživljavajući debakl za debaklom.

Sada razgoljena "Svjetska vlada" svoje moćno uporište ima i u vrhu EUROPSKE UNIJE. Pojedinci iz tog OGRANKA služe se svakakvim propagandnim trikovima, zamjenjujući teze, uzroke i posljedice dobivanja po ušima. Stoga u subotnjem također umreženom ZG VEČERNJAKU, naslovi djeluju optužujuće.

"EU istraga o financiranju protulibsonske kampanje u Irskoj" te "LISABONSKI UGOVOR SRUŠEN U REŽIJI CIA-e I PENTAGONA?"

Stavljeni upitnik na kraju naslova novinskog članka za mene je "iritirajući". Metodom PODMETA-NJA KLIPOVA eurounijskoj mafiji, poslužile su se osim CIA-e i PENTAGONA još neke sigurnosne zajednice pa i pojedinac kojega jedan list u svojem naslovu svojevremeno opisuje kao „'SLUČAJ ŠKREBLIN' - SARS KOJIM JE ZARAŽENA HRVATSKA POLITIČKA SCENA". Da tekst tog već "požutjelog" novinskog članka neki naš novinarski istraživač prenese i HR javnosti, pokrenuo bi rušenje temelja i ovako "napredno nasadene" Europske unije. Umjesto da budu zahvalni baš CIA-i i ostalob sigurnosnoj zajednici, što su uništenju MEĐUNARODNE ZLOČINACKE ORGANIZACIJE prišli metodom iscrpljivanja članova "SVJETSKE NADVLADE", EU će tužakati Ameriku jer im ona ruši i potkopava zamišljene interese.

Ujedno se nadaju kako će taj spor EUROPEJCI i dobiti.

Valjda i pod pretpostavkom kako će "zadnji adut" pobijediti na ovim izborima za predsjednika Amerike. Stoga mi je logična posebna zauzetost i FRANCUSKE i EU KOMISIJE u svezi najavljene tužbe a koja istraga bi trebala objasniti razloge irskog referendumom odbačenog Lisabonskog sporazuma. Sjetimo se kada je frustrirani bivši predsjednik Francuske JAVNO IZVALIO KAKO ĆE PROTIV "TERORISTA" UPOTRIJEBITI I NUKLEARNO NARUŽANJE. Tada su članovi EU "nadvlade" šutnjom poduprli svojeg francuskog "ministra". Danas kada su ih sigurnosne zajednice počele jednog po jednog "skidati" do kože, dokazanim zaticanjem u počinjenju KLASIČNOG KRIMINA-

LA što dokazuje i "Slučaj Škrebilin", sumnjivci orkestrirano i panično traže "krivce" na sve strane.

Uostalom, zar je prihvatljivo kako se primjerice PRIVATNA OSOBA JAVNO HVALIŠE DA JE PONOSNA ŠTO JE IZRAVNO SUDJELOVALA U RUŠENJU REŽIMA U HRVATSKOJ, TADAŠNJOJ SR JUGOSLAVIJI,

SLOVAČKOJ... Da ta PRIVATNA OSOBA 2004. godine izravno prijeti prvim ljudima američke administracije, kako će pod krilaticom vlastite borbe "na život i smrt" srušiti i njih, jer eto tada prvi čovjek američke administracije "GEORGE BUSH JE OPASAN PO SVIJET".

Očito "mesijanski" nadahnuta s tri

(3) šestice, ta je PRIVATNA OSOBA namjeravala i u Americi nakon pobjede svojeg predsjedničkog "grla", (po)staviti LIKOVE NA ČELO TE DRŽAVE pogubnog djelovanja, kao što djeluju LIKOVI "privatnika", koje je likove 2000. godine postavio i u Republici Hrvatskoj.

MESIĆEVE GRIJEHE NE MOŽE OPRATI NI SVA VODA SAVE I DRAVE

Branko Stojković, Bjelovar

Zašto nam se to sve događa? Oni koji su ratovali za Hrvatsku, danas su u zatvoru, a oni koji su radili protiv Hrvatske sad s njom upravljaju. Mesićeva je cjelokupna poruka hrvatskom narodu: korupcija i "magnum crimen" to nisam ja. Predsjednik Republike Hrvatske prisiljen je na takav način provoditi totalnu taktiku manipulacije, jer je bio Predsjednik predsjedništva SFR-jugoslavije i Vrhovni komandant JNA, čiju štetu nitko ne spominje ni tko plaća. Mesić pokušava uvjeriti publiku da je problem negdje drugdje, a to mu sada i polazi za rukom. Jer narod je slijep. Fenomen je, što je to kolektivna psihologija ljudi, koja pogoduje demagozima i takvoj politici: zatucanost naroda, ravnodušnost, licemjernost, neznanje i neprosvićenost...

Isti likovi u vlasti godinama nam pričaju iste priče. Oni od bivših komunisti ponovo su se "ufurali" i postali Bogom dani, tj. nezamjenjivi. Ne, nisu oživljeni demoni hrvatske prošlosti, nego oni su tu uvijek i bili. Zato što ih nikada nitko nije maknuo ili bolje rečeno smijenio. A za svoje grijehе nikada oni nisu odgovarali, a kamo li bili osuđeni. Hrvatska danas kao država nema nikakav smisao, jer ona je privatna nečija prćija. Dok god Hrvatska bude takva kao država – koja bude plaćala privatnim oso-

bama za najam prostora, zgrada, ili nekih drugih usluga i potrepština, to nije ni pravna ni ustavna država. Činjenica je, da je to sukob interesa i privilegirani biznis i kriminal. Kako se onda može biti da smo svi isti pred zakonom?

Motivacija u pozadini Mesićevih igara analitički je zanimljiva. Oni koji nisu pravedni, ni imalo časni ljudi, čija je prošlost krvavo prljava – sad su oni pravedni i veliki su domoljubi, koji su antikorupcijski nastrojeni? Mesić je svjedočio u Haagu protiv hrvatskih generala, koji tamo su u zatvoru. Ovih dana dvojici hrvatskih generala Norcu i Zagorcu, koji se nalaze u zatvoru u vlastitoj zemlji, Mesić oduzima sva odlikovanja stečena u Domovinskom ratu. Stjepan Mesić se je 3. ožujka 2009. godine u hrvatskim medijima javno izrugao i našalio na račun Vladimira Zagorca – da je: "Mali ugojeni miš". A odvjetnik od Zagorca, Zvonimir Hodak je odgovorio Mesiću da ima oko sebe "ugojene UDB-aše" te da je bio donesen Lustracijski zakon, oni ne bi nikada mogli obnašati svoje javne funkcije i upravljati s narodom. Sjediti na takvim mjestima kojima očito nisu po ničemu dorasli. Hodak je zamjerio i prvom predsjedniku RH Franji Tuđmanu što je učinio takvu grešku – kada je kooperirao s Mesićem.

Pitam – kada će se otvoriti cjelokupna istraga oko ratnih zbivanja i

pljački naroda? Kada će se proglašiti krivim oni koji su to zaslužili? Presuda Zagorcu imala je za cilj, ne samo riješiti se protivnika, nego domoći se 50-tak milijuna kuna i druge (njegove) imovine. Tobože Mesić spašava hrvatski narod od zla i drugih oblika nepoštenja. Naša zemlja je zapala u najveće teškoće u kakvima se nikada nije nalazila. Tjeskoba i bezizlazna situacija naroda. Ne vidi se izlaz iza horizonta. Mesić nije pomilovao Norca ili Zagorca, ali je pomilovao sve vrste kriminalaca.

Za nekoliko mjeseci idu izbori u cijeloj Hrvatskoj, što možemo očekivati, nego da isti po starom obrascu, opet lažiraju izbore i izaberu sebe. I to će biti sve po "narodnom blagoslovu" voljom naroda i demokracije. Sudbina države i dalje će biti u rukama Mesića i njemu sličnih, jer i narod je za to kriv, koji ne želi da dostojanstveno i časno živi. Mesić i Sander već su to u Zagrebu na sastanku parlamentarnih stranaka riješili. Da Hrvatska i dalje ostane u njihovim rukama, da je haračem pljačkaju i tlače. Direktive su razradili kako da postupaju. Recesija im je samo dobar izgovor, iza koje su sakrivaju – da nitko nije kriv i odgovoran: što nitko ne radi i što ljudi nemaju novca za život. No, kada ćemo se jednom riješiti svih tih parazita, i maćuhinske države, jer treba nam normalna država.

AKO PARTIZANI MOGU PRIMATI MIROVINE, MOGU I ODGOVARATI ZA ZLOČINE

Diana Majhen, Zagreb

Teškom mukom prisilila sam se da odslušam večerašnju emisiju „Otvoreno“ u kojoj je bilo riječi o novoj masovnoj grobnici koja je pronađena na području Slovenije, a koja je samo djelić u nizu grobnica koje su širom prostora ex Jugoslavije posijali oni koji se desetljećima busaju u prsa svojim antifašizmom i „pravednom“ borbom.

Kažem teškom mukom zato što sam točno znala što će se u emisiji događati, kao i zašto je ta emisija uopće rađena. Eto su Slovenci neko vrijeme šutjeli, nakon niza masovnih grobnica na koje su nam ukazali, a za koje izgleda ni najmanje nije briga ni našu Vladu, ni naše pravosuđe. I taman su naši „antifašisti“ malo odahnuli, kad evo nove grobnice.

Slijedom toga, s obzirom da se od Slovenaca nije moglo očekivati da će šutjeti, moralo se nešto narodu i prikazati. I iskoristiti priliku da se naglasak stavi na ustaše i Jasenovac, a nikako na sve one pobijene Hrvate koje je u poslijeratnom periodu pobila ta „antifašistička“ vojska, ne hajući pri tome radi li se o vojnicima koji su odložili oružje i predali se, ženama ili djeci. Za njih je izgleda samo mrtav Hrvat bio dobar Hrvat, neovisno o starosti, spolu ili o tome čime se bavio i što je radio.

Mi Hrvati izgleda nemamo pravo na svoje žrtve. Nemamo pravo ni na svoje mrtve. Jedino na što imamo pravo je slušati do besvijesti nekakve Kajine ili Mesiće koji će nam tupiti o ustašama i ustaškim zločinima, te pravdati one koje su počinili partizani na svakom koraku.

Izgovori koji su se večeras mogli čuti u „Otvorenom“ više su nego bijedni. Kažu, prošlo je previše vremena od zločina. Zanimljivo, kada su zločini partizana u pitanju onda je prošlo previše vremena. Al kad se npr. traži izručenje jednog Milivoja Ašnera,

onda nikoga nije briga što je prošlo još više vremena, jer, Ašner nije bio antifašist. A samo su antifašisti smjeli nekažnjeno ubijati. Tako da nam se i dan danas mogu smijati u lice i primiti svoje mirovine za koje izdvajamo svi mi a da pri tome ne znamo izdvajamo li baš za nekoga tko nam je ubio djeda, majku ili oca. Mi svaki mjesec za njihove mirovine izdvajamo cca 120 milijuna kuna, a ima ih skoro isto toliko koliko ima i korisnika mirovina hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata. Ako već dajemo sav taj novac, nemamo li pravo znati tko je od njih zločinac, a tko nije?

Antifašisti se nisu nikada ogradili od onih koji su činili zločine. Dok istovremeno, kad je Domovinski rat u pitanju, cijelo vrijeme slušamo kako se zločinci moraju procesuirati, kako cijeli Domovinski rat ne bi ispao zločinački. Pa, po toj logici, obzirom da partizani za svoje zločine nisu nikada odgovarali, onda cijela njihova borba ispada zločinačka. Jer, da nije tako, valjda bi se ogradili od zločinaca i tražili da se istima sudi, a ne bi trčali Mesiću svaki put kada se pokuša provesti neka istraga vezana za iste.

Večerašnja tema emisije „Otvoreno“ trebale su biti hrvatske žrtve. Partizanske žrtve. Ali čak nisu imali toliko ljudskosti u sebi da tih sat vremena posvete našim žrtvama.

Uglavnom smo slušali o svim mogućim i nemogućim razlozima zašto do dana današnjega nitko za te zločine

nije odgovarao, a koje ne bi progutalo ni petogodišnje dijete. I to bi bilo to. Sat vremena predstave za narod, u kojem su se zločini indirektno opravdavali, upozoravalo se da ti zločini nipošto ne umanjuju vrijednost NOB-a i objašnjavalo zašto će ti zločini ostati nekažnjeni. Po njima, sasvim dovoljno.

Al da je po njihovom, o tim se zločinima nikada ne bi ni govorilo. Kao što se danas nije govorilo ni o tome da je baš na današnji dan pronađena još jedna masovna grobnica, u Hrvatskoj, u Gornjem Hrašćanu, koja se procjenjuje na nekoliko stotina pobijenih ljudi nakon Drugog svjetskog rata. Ubijali su nas i proganjali više od pola stoljeća kako bi sakrili istinu, kako bi nam branili da o njoj pišemo i govorimo. A ipak, usprkos njima, istina polako izlazi na vidjelo. I svaki dan se doznaje nešto novo, pronalaze se novi dokazi o tome što su radili. A oni tu ne mogu više ama baš ništa učiniti.

Naravno, sve dok je Mesića, Kajina i njima sličnih, koje je na žalost na vlast dovela prolivena krv hrvatskih branitelja, sumnjam da će se kazнено procesuirati bilo koji od tih „antifašista“. Uvijek će biti prestari, uvijek će se potezati ustaše i Jasenovac, uvijek će se govoriti da je prošlo previše vremena.

No, čekali smo toliko godina da se o tome uopće počne govoriti. Da počnu iskapati kosti naših predaka koje su zvjerski pobili, misleći da će skupa s njima zakopati i istinu o onome što su radili. Možemo čekati još.

Vrijeme ide nama u korist. Nije bitno koliko će partizanskih zločinaca u međuvremenu otići u pakao, bitno je da će cijeli svijet na kraju znati što su radili, te da će biti osuđena njihova nedjela.

Možda će onda naši mrtvi konačno počivati u miru.

KAD IZDAJNIK POSTANE JOŠ I IZROD

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Pripremaju se sudbonosni predsjednički izbori u Hrvatskoj i zadnji jugonostalgijari (izrodi i izdajnici) znadu šta ih čeka: novi predsjednik će biti bez 'putra na glavi' i čistih ruku, čovjek koji će imati dosta znanja, iskustva i ugleda u svijetu. Stoga će njegov prvi zadatak biti da na sve glavne punktove efektivne vlasti postavi integralne ljude. A to će biti - kraj neslane šale, koju Boljkovac nastoji, opet!, okrenuti u svoju korist - nije više vrug, nego eto - sotonaa...

Istina je ta, da je JNA, i prema „Izjavi AVNOJ-a“, i „Međunarodnom ugovoru o građanskim i političkim pravima čovjeka“ (ratificiranom u SIV-u 29.01.1971), i prema

Masovni pokolji Hrvata

„Helsinškoj konferenciji“ morala garantirati pravo na samoodređenje jugoslavenskih kompozanata i staviti se u svakoj samoodređenoj republici na stranu volje naroda. Slovenija se je samoodredila koncem 1990, a Hrvatska 19.05.1991. JNA je tada, i u Sloveniji, a zatim i u Hrvatskoj morala biti - nacionalna vojska Slovenije, odnosno Hrvatske.

Umjesto zakonitog postavljanja branitelja zaštitnika nacija koje su je hranile, JNA je načinila višestruki državni udar - protiv samoodređenja i u korist internacionalne tiranije...

Kad su građani Splita - nakon Referenduma o nezavisnosti - skočili na tenkove JNA u Splitu, Boljkovac je dao uhapsiti ona tri hrabra „uskoka“ i poslao ih je u Sarajevo, da tamo budu suđeni na Vojnom sudu. Boljkovac je odavno zbog toga morao biti, kao i Mesic zbog tragedije Vukovara, Ovčare i Podunavlja, suđen za - veleizdaju!

Bar sad nam postaje jasno da - ni za to još nije kasno!

KOLIKO JE JOŠ JAMA DORH-U POTREBNO?

Diana Majhen, Zagreb

Koja je uloga DORH-a? Progon partizanskih zločinaca ili zaštita istih?

Prije nekoliko dana na državnoj televiziji gostovao je zamjenik Državnog odvjetnika gospodin Antun Kvakun, u emisiji posebno organiziranoj povodom otkrića stravičnih zločina nad nedužnim ljudima u Barbara rovu pokraj Celja, a koje su po svemu sudeći počinili naši dični tzv. „antifašisti“. U toj emisiji gospodin Kvakun je istakao da Državno odvjetništvo (DORH) godinama sustavno radi na otkrivanju masovnih zločina i počinitelja tih zločina.

Budući da javnost o onome što radi DORH uglavnom može saznati iz Godišnjih izvješća o radu DORH-a, ne preostaje nam ništa drugo nego čitanjem tih izvješća zaključiti radi li doista DORH na otkrivanju masovnih zločina i počinitelja tih zločina sustavno, ili eventualno zaključiti da u tom pitanju DORH ne radi apsolutno ništa, nego namjerno odugovlači da mogući svjedoci i mogući zločinci umru od starosti, u cilju zaštite partizanskih ratnih zločinaca od kaznenog progona, odnosno da DORH štiti partizanske ratne zločince, iako bi ih u stvari trebao po svojoj dužnosti kazneno goniti.

Slijede izvodi iz DORH-ovih izvješća koji se tiču poslijeratnih masovnih zločina za razdoblje od 2004.-2007. godine, pa sami zaključite radi li DORH na otkrivanju masovnih zločina i počinitelja tih zločina, ili na zataškavanju ratnih zločina i zaštiti počinitelja tih zločina.

IZ GODIŠNJIH IZVJEŠĆA O RADU DORH-a

2004. godina

„Pored navedenog Državno odvjetništvo zajedno u suradnji s policijom i dalje radi na predmetima ratnih zločina počinjenih u tijeku Drugog svjetskog rata. Za sada još niti u jednom slučaju nisu prikupljeni podaci koji daju dovoljno osnova za procesuiranje počinitelja. Naime u istraživanju ovih slučajeva nadležna tijela i institucije se susreću s velikim teškoćama vezanim za otkrivanje i procesuiranje ratnih zločina. S obzirom da su se ti ratni zločini dogodili pred skoro 60 godina, većina aktera je umrla, svjedoka koji bi imali neposredna saznanja gotovo i nema, a kada je u pitanju arhivska građa, valja napomenuti da je zbog nedostupnosti dijela tih arhiva i potrebnih posebnih stručnih znanja složeno prikupljanje relevantne dokumentacije o odgovornim osobama koje su naredile i počinile ove zločine.“

2005. godina

„Pored navedenog Državno odvjetništvo u suradnji s policijom i dalje radi na predmetima ratnih zločina počinjenih u tijeku Drugog svjetskog rata. Kako za sada još niti u jednom slučaju nisu prikupljeni podaci koji daju dovoljno osnova za procesuiranje počinitelja, to je od Hrvatskog državnog arhiva zatraženo da se pregleda sva dostupna arhivska građa radi utvrđivanja zapovjednog lanca. Naime u istraživanju ovih slučajeva nadležna tijela i institucije se susreću s teškoćama vezanim za otkrivanje i procesuiranje počinitelja i naredbodavaca. S obzirom da su se ti ratni zločini dogodili prije skoro 60 godina, većina aktera je umrla, svjedoka koji bi imali neposredna saznanja gotovo i nema, a kada je u pitanju arhivska građa, bilo je neophodno zatražiti stručno pretraživanje arhiva koje je još uvijek u tijeku.“

2006. godina

„Pored navedenog Državno odvjetništvo u suradnji s policijom i dalje radi na predmetima ratnih zločina počinjenih u tijeku Drugog svjetskog rata i do sada je samo u jednom slučaju (u 2007. godini) podnijeta od strane policije kaznena prijava protiv počinitelja, a koja daje osnov za pokretanje postupka. U ovim slučajevima je izuzetno teško prikupiti

dokaze. Naime u istraživanju ovih slučajeva nadležna tijela i institucije se susreću s teškoćama vezanim za otkrivanje i procesuiranje počinitelja i naredbodavaca. S obzirom da su se ti ratni zločini dogodili prije skoro 60 godina, većina aktera je umrla, svjedoka koji bi imali neposredna saznanja gotovo i nema. Državno odvjetništvo je od Hrvatskog državnog arhiva zatražilo pregled sve njima dostupne arhivske građe radi utvrđivanja zapovjednog lanca, rezultati istraživanja su potvrdili da su tvrdnje o počinjenim zločinima osnovane. Očito je na osnovu preliminarnih istraživanja da je počinjenje tih zločina zapovjedbno iz tadašnjeg vojnog i političkog vrha države, ali u pogledu neposrednih naredbodavaca i počinitelja nismo za sada dobili korisne informacije. U ovim predmetima se istraživanja i dalje nastavljaju, jer cijenimo da se tek multidisciplinarnim istraživanjima dostupne arhivske građe, bibliografije i drugih izvora uz istovremeni rad policije i drugih službi mogu utvrditi razmjeri zločina, naredbodavci i počinitelji."

2007. godina

„Pored navedenog državno odvjetništvo u suradnji s policijom i dalje radi na predmetima ratnih zločina počinjenih u tijeku drugog svjetskog rata. U ovim slučajevima je izuzetno teško prikupiti dokaze. Naime u istraživanju ovih slučajeva nadležna tijela i institucije se susreću s brojnim teškoćama vezanim za otkrivanje i procesuiranje počinitelja i naredbodavaca, odnosno bolje rečeno s teškoćama u prikupljanju dokaznog materijala koji bi nam omogućio podnošenje istražnih zahtjeva. S obzirom da su se ti ratni zločini dogodili prije skoro 60 godina, većina aktera je umrla, a svjedoka koji bi imali neposredna saznanja gotovo i nema, a i sami zbog mogućnosti progona ne žele o tome iskazivati. Od Hrvatskog državnog arhiva zatražili smo pregled sve njima dostupne arhivske građe radi utvrđivanja zapovjednog lanca, a rezultati istraživanja su potvrdili kako su tvrdnje o počinjenim zločinima osnovane. Preliminarna istraživanja daju osnova za tvrdnju da je počinjenje tih zločina zapovjedbno iz tadašnjeg vojnog i političkog vrha države, ali u pogledu neposrednih naredbodavaca i počinitelja nismo za sada dobili korisne informacije. Kako bi došli do podataka koji mogu poslužiti za ocjenu odgovornosti pojedinaца zaključen je sa Hrvatskim državnim arhivom ugovor o dodatnim istraživanjima, kojeg bi trebali provesti tri nezavisna tima pod nadzorom državnog arhiva, jer cijenimo da se tek multidisciplinar-

nim istraživanjima dostupne arhivske građe, bibliografije i drugih izvora uz istovremeni rad policije i drugih službi mogu utvrditi razmjeri tih zločina i prikupiti podaci koji bi omogućili pokretanje postupaka."

Ja osobno iz navedenih izvješća mogu zaključiti da DORH štiti masovne zločince i zataškava zločine nad nedužnim ljudima.

Sve je u izvješćima, uglavnom doslovce prepisano iz ranijih izvještaja i tako svaku godinu za redom, s malim dodatcima. To očito upućuje na to da je DORH istraživanje zločina koje su počinili partizani shvatio kao prepisivanje izvještaja iz prethodne godine misleći da je to više nego dovoljno kada su u pitanju pobijeni Hrvati.

Također, vidljivo je da je DORH-u trebala godina dana da zaključi kako je potrebna suradnja Hrvatskog državnog arhiva. Još godina dana mu je trebala da zatraži tu istu suradnju. A tek nakon četiri godine zaključen je ugovor s Hrvatskim državnim arhivom o dodatnim istraživanjima. Pa se pitam, tko tu koga....?

Posebno je odvratno da se iz godine u godinu prepisuje formulacija od „skoro 60 godina“, mada je tih 60 godina prijeđeno već prije gotovo 4 godine, budući da je većina zločina počinjena 1945. Gospodine Bajiću, koliko je vremena proteklo od 1945. do 2007. godine? I po tome se vidi da je uglavnom sve što DORH radi u pitanju rješavanja partizanskih zločina prepisivanje jednog te istog nepismenog teksta iz godine u godinu uz neznatne kozmetičke izmjene, i da je za to u DORH-u očito zadužena osoba koja ne zna računati ni na prste (vjerojatno rođak nekog antifašista, moguće čak i onog vodećeg).

Zanimljivo je kako se u slučajevima kaznenog progona hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata masovno pronalaze svjedoci (često kriminalci), materijalni dokazi, vrše se iskapanja, obdukcije, dok u slučaju partizana nikad nema ničega, iako u stvarnosti ima onoga što se teško nađe kad su u pitanju sustavni i masovni ratni zločini – postoje masovne grobnice pune ljudskih kostiju.

Koliko će još jama u kojima se nalaze ostaci pobijenih Hrvata od strane tzv „antifašista“ ili partizana biti potrebno otkriti, kako bi DORH konačno nešto poduzeo po ovom pitanju?

Ni činjenica što su do sada pronađeni ostaci tisuća i tisuća žrtava nije izgleda

dovoljno da se sa tom istragom krene ozbiljno i da joj se pristupi bar tisućiti dio onako kako se istražuju hrvatski branitelji na sve strane.

Tim više, što je i sam DORH u svojem izvještaju napisao da su došli do zaključka kako je počinjenje tih zločina zapovjedbno iz tadašnjeg vojnog i političkog vrha. A opet, unatoč tom saznanju, mi još uvijek imamo širom hrvatske trgovce i ulice koje nose ime zločinca Tita, kao da se ništa nije dogodilo i da se do nikakvih saznanja nije došlo. Očito da tisuće i tisuće pobijenih Hrvata niti za jednu hrvatsku vladu nije razlog da se onog koji ih je dao pobiti i dalje ne slavi. Možemo li onda te vlade, čije god one bile, jer sve su radile isto, smatrati i dalje hrvatskim?

U svojim izvještajima DORH napominje da gotovo i ne postoje svjedoci s neposrednim saznanjima, a s druge strane, da je većina aktera umrla. Ne znam što bi trebala značiti rečenica da svjedoka GOTOVO i nema. Ili ih ima ili ih nema, zar ne? Osim ako nekome ne pašu takve formulacije. Jer, ako postoji i jedan jedini svjedok tih zvjerskih masakra koje su nad hrvatskim narodom počinili Titovi partizani, onda se treba početi od njega. A svi jako dobro znamo da svjedoka ima. Ako gotovo 50.000 građana ove zemlje još uvijek prima mirovine tzv. NOR-a, onda sasvim sigurno ima dovoljno svjedoka, a našlo bi se u tom broju i bar nekoliko počinitelja, osim ako za partizanske zločince i dalje ne vrijedi pravilo „Privilegije da, odgovornost ne“. Znamo iz razloga što su godinama podnošene kaznene prijave za zločine partizana, a do dana današnjega nitko nije odgovarao ama baš za ništa. Dapače, uzmimo samo primjer Stjepana Hršaka, koji u medijima javno izjavljuje kako već 16 godina nitko s njim o tome nije razgovarao, dok istovremeno protiv istog u DORH-u stoji već godinama nekoliko podnesenih kaznenih prijava koje ga terete za višestruka ubojstva. Ali, prema riječima samog Hršaka, nitko ga za to nije ni pitao.

Toliko o tome koliko je DORH doista zainteresiran da rasvijetli ubojstva koja su činili tzv „antifašisti“ širom ex Jugoslavije.

Gospodo iz DORH-a, vjerujem da nitko ne poznaje Kazneni zakon bolje od vas. Sigurno ste upoznati s mogućem kaznenom odgovornošću osobe koja ometa i onemogućava istragu, štiti počinitelje i zataškava kriminal. Danas pred hrvatskim sudovima, a možda već sutra i pred onim europskim.

GOSPE MEĐUGORSKA MOLI ZA NAS

fra Martin Planinić, Mostar*

Mnogi koji do nedavno nisu znali ni gdje je Hercegovina, znaju i gdje je Međugorje. Zbog čega? Jedini odgovor je: Šestero djece rekoše i posvjedočiše da im se na Ivanjdan popodne 1981. ukazala Gospa.

Prvi sam put čuo za to 28. lipnja 1981. nakon krizme u Konjicu. Tu nam je vijest, donio pokojni biskup Pavao Žanić. Nikakva komentara nisam čuo, ali se iz dana u dan slušalo kako narod sa svih strana hrli u Međugorje.

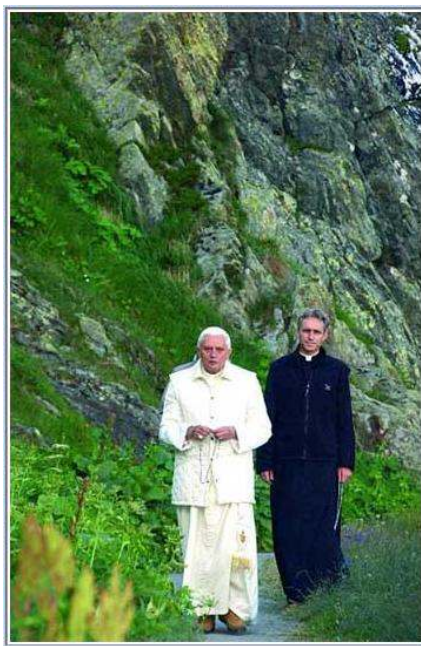
U subotu, 4. srpnja bio je nekakav partizanski praznik, Dan borca. Oči su cijeloga svijeta bile uprte na Tjentišće, otkud se čuo glas Branka Mikulića. On je napao svećenike kao klonacionaliste koji su izmislili Gospu u Međugorju.

Da se razumijemo: Gospa nije izmišljena. Ona je Blažena Djevica Marija na koju Crkva primjenjuje praevanđelje i gleda u njoj buduću ženu kojoj je namijenjena uloga pobjednice nad zmijom što je porazila prvu Ženu – Evu (Post 3,15); Izaijinu djevicu (Iz 7,14), i Mihejinu roditeljku koja ima roditi (Mih 5,2). To je glede Staroga zavjeta. A glede Novoga? Crkva u njoj gleda Nazaretsku djevicu kojoj je anđeo Gabriel navijestio da će začeti i roditi sina (Lk 1,31) i Majku Božjega Sina Isusa Krista.

Najstarija dogma o njoj je: Marija je Bogorodica, uči nas Efeški sabor, održan u istom mjestu godine 431. A to pak znači. Ona je rodila Boga kao čovjeka. Čovjek kojega je ona rodila naš je Bog Isus Krist.

Godine 1854. Papa Pio IX., još

prije proglašenja dogme o papirnoj nezabludivosti, definirao je istinu o njezinu Bezgrješnom začću. To pak znači: Grijeh naših praroditelja prešao je na sve ljude, ali ne i na nju. Ona je pod srcem svoje majke počela živjeti bez ikakva grijeha. Jer, Duh Sveti, nastanjen u krštenju čovjeku nakon krštenja, u njoj se nastanio u času njezina bibloškog začća pod srcem svete Ane, njezine majke. Marija je, dakle, od prvoga časa svoga života bila Skrinja zavjetna. Bogonositeljica, Bogom ispunjena. Zbog toga joj je i rekao anđeo: "Raduj se milosti puna! Gospodin s tobom!" (Lk 1,28).

Godine 1950. i papa Pio XII. definirao je dogmu o njezinu Uznesenju na Nebo. Doista ne znam što bi se moglo jasno reći: Marija je umrla, uskrsnula pa na Nebo uznesena ili Marija je, ne iskusiš gorčinu smrti, uznesena na Nebo. Ostavljam to stručnim ljudima i crkvenoj budućnosti. Važno je samo naglasiti: Marija živi životom Sinove sadašnjosti. Marija živi životom naše budućnosti.

U crkvenoj povijesti zabilježena su mnoga iskustva njezina ukazivanja. Ne ću ići u širinu ni govoriti o njima, nego ću samo istaknuti: U Marijinu blaženom životu sadržana je i mogućnost njezina ukazivanja. Nitko, tko vjeruje u ukazivanja uskrsnulog Spasitelja, ne smije dovoditi u pitanje mogućnost ni njezinih ukazivanja. Ipak s razlikom: Isusova ukazivanja su članak vjere, potvrđene apostolskim svjedočenjem, a njezino stvarno ukazivanje je predmet privatne objave, potvrđene svjedočanstvom osoba, vrijednih našega povjerenja.

VJERNIČKI STAV

Do ovoga sada nisam vidio niti sam išta doživio što bi bilo izvan dometa prirodnih zakona. Tako je do ovoga sada. No, kad bih jednoga dana rekao: vidio sam Isusa ili Gospu, odmah na "vrhu njive" upozoravam: nitko mi ne smije reći da lažem, ni u oči ni iza leđa. Tko bi mi mislio reći: "Lažeš!", neka unaprijed smisli odgovor na moje pitanje: Zašto to nisam kazao jučer? Može mi se reći: Pričinilo mu se. Skrenuo je s pameti, poludio je i tomu slično. A riječ lažeš? Proglašavam teško oprostivom.

U skladu s načelom: "Ne čini drugom što nije tebi drago da ti drugi učini!", nisam smio ni ja reći niti sam ikad rekao u ono vrijeme da djeca, a sada odrasli ljudi, lažu. Volio bih umrijeti negoli to pomisliti i odsjeći jezik negoli to reći.

Iz toga slijedi: Vidioci su uvjereni da gledaju živu osobu, drugim ljudima još nevidljivu. Je li to njihovo uvjerenje stvarno? Ne znam. Nisam psiholog. Je li ta stvarna osoba doista Gospa? Ne

znam. Prepuštam to budućnosti. Isti ja koji ne vidim od drva šumu ni od šume drvo, ne mogu na ta pitanja odgovoriti bez povijesne daljine. To vrijedi i za nas danas. Buduća pokoljenja moći će nešto više reći, u skladu s Isusovim riječima: "Kada dođe Duh istine, uvest će vas u svu istinu" (Iv 16,13). Ostavimo to budućim pokoljenjima.

SIGURNOST

Mogli su u ono vrijeme biti sigurni ateisti da se Gospa nije ukazala, po načelu „što je nemoguće to se ne može ni dogoditi“. Budući da ne postoji ni Bog, ni Uskrsnuli Isus, ni Gospa uznesena na Nebo, nemoguće je i ukazanje. Držeći se te sigurnosti, ateisti su mogli, trljajući ruke, čekati kad će vidjeti vjernike koji su olako povjerovali i spoznali svoju zabludu.

Ne zamjerajući državnoj vlasti i njezinoj policiji na čuvanju mira i reda, donosim činjenicu. Ateisti nisu mirno čekali rasplet, nego su, služeći se silom, gdje joj nije mjesto, nastojali uništiti svaku pomisao na mogućnost ukazanja. To mi je i razumljivo. Jer, koliko god je istina kako je sigurnošću u Božju neopstojnost zajamčena sigurnost da se Gospa nije ukazala, toliko i ništa manje je sigurno kako i ateizam gubi tlo pod nogama stvarnim Gospinim ukazanjem. Budući da se Gospa ukazala, i da ateisti ne mogu sa sigurnošću tvrditi da nema Boga, prisiljeni su odustati od svoga ateističkoga uvjerenja. A kako im se to ne isplati, prisiljeni su zaposliti policiju koja će razgoniti narod.

UVJERENJE

Gdje nema sigurnosti da Bog ne postoji, tu nema ni sigurnosti da je nemoguće Gospino ukazanje.

Gdje postoji sigurnost da Bog postoji tu je zajamčena stvarnost da je Isus uskrsnuo i da se ukazivao svojim učenicima, i sigurnost da se može ukazati i Gospa koja je u istoj slavi sa svojim Sinom u Nebu. U tom slučaju vjernik je u boljem položaju od ateista. Vjernik posjeduje sigurnost mogućnosti.

U prilog rečenom navodim siguran primjer: Kad je Jozo Žilić iz Madeškovića pokraj Konjica počivao na putu prema Konjicu doživio je Gospino ukazanje, ubrzo nakon završetka II. svjetskog rata. Prema njegovu pričanju Gospa mu je rekla da će tu gdje on počiva niknuti crkva. Jozo je to pričao, ali mu nitko nije vjerovao, nego ga je svatko ismijavao. Čim su to doznali ondašnji vlastodršci. Jozo je otišao pod istragu, ali nije povlačio svoje riječi nego je govorio: "Možete me tući, dugo u zatvoru držati i smrću mi zaprijetiti, ali ja neću povući i reći da nisam vidio ono što sam stvarno vidio." Došao sam u Konjic 1977. i bio u Konjicu do 1988. Nitko, svjedočim, nije pričao o Jozinu viđenju do dana kad se razvezalo narodno sjećanje.

Negdje pred kraj moga boravka u Konjicu zatražili smo da nam se dopusti gradnja molitvenog prostora za mjesto Bijelu. Dopuslili su nam napraviti veću kapeлицu na groblju. Bili smo zadovoljni. Kad smo prikupili potrebnu dokumentaciju i počeli raditi, sti-

gla nam je zabrana i obustavljeni su radovi. Bez ikakva obrazloženja. Pristali smo ne graditi crkvicu u groblju, ali nismo odustali od zahtjeva za molitvenim prostorom. Dopuslili su nam gradnju crkve na mjestu koje su nam oni ponudili. Kad smo počeli čistiti teren, razvezalo se narodno sjećanje na Gospino ukazanje Jozi Žiliću. Jer, on je, upravo na tom mjestu, označenom za novu crkvu, doživio Gospino ukazanje. Čuo je i Jozo da će na tom mjestu niknuti crkva, ali nije dočekao završetak radova i otvorenje te crkve. Crkva je, dakle na mjestu gdje je Jozo Žilić počivajući vidio Gospu.

OSVRT NA MEĐUGORJE

Skoro dvadeset dvije godine: "Svi putovi vode u Međugorje!" A zašto? Ukazala se Gospa, glasi odgovor. A je li to istina? Ljudi se ne slažu. Što se može reći? Ovisi o nazoru na svijet. Bezbožnik će kazati da se nije ukazala, a vjernik će reći: Ne znam.

S gledišta bezbožnosti ispravno je reći: Nema Boga, nema ni ukazivanja. A s gledišta vjere? Postoji Bog, i ukazanje je moguće. Isus je uskrsnuo i ukazivao svojim učenicima nakon uskrsnuća. Bezboštvo, dakle, nema temelja u stvarnosti. Kad ne bi postojao Bog nemoguće bi bilo uskrsnuće i ukazivanje nakon uskrsnuća. Isusovo je, dakle, uskrsnuće smrtni udarac bezboštvu kao učenju.

Budući da je Marija uzašla na Nebo pa živi životom Isusove sadašnjosti i naše budućnosti, postoji ne samo teoretska nego i stvarna mogućnost njezina ukazivanja. Zato vjernik ne smije svoju sumnju u međugorska ukazivanja temeljiti na nemogućnosti. Tko rekne: Marija se nije ukazala u Međugorju, nije izreka-

o herezu. Tko pak rekne: Marija se nije ukazala u Međugorju, jer je to nemoguće, izrekao je herezu. Jer, mogućnost njezina ukazivanja ne smije se dovoditi u pitanje.

Kao što se ne smije nijekati mogućnost njezinih ukazivanja, ne smije se ni tvrditi da se ona stvarno ukazala na temelju stvarne mogućnosti. Jer, logika ne dopušta istovjetnost stvarnosti i mogućnosti, ni stvarni zaključak na temelju mogućnosti. Koliko god ne smijemo nijekati mogućnost Gospina ukazivanja, toliko ne smijemo ni njezino ukazivanje izvoditi iz njegove stvarne mogućnosti. Oba su puta pogrešna.

Stvar treba ili dokazati ili prepustiti vremenu. Nisam svjedok međugorskih događaja pa ne mogu ništa o njima ni kazati. Neka vidioci svjedoče, a ostali ljudi blizu njih neka proučavaju njihovo svjedočenje i prosuđuju ga na temelju svoje stručnosti.

Ja pak kao vjernik i kao čovjek koji je studirao teologiju mogu reći: Ne vidimo sada mi iz blizine, koliko će vidjeti drugi iz povijesne daljine. Moglo bi se to izraziti. Od drva ne vidimo šumu niti od šume vidimo drvo.

Vjernici nakon nas vidjet će i šumu i u šumi drvo mnogo jasnije negoli mi danas. Mora nam biti jasno. Da bih to pojasnio poslužiću se ulomkom iz Pavlove poslanice Efežanima:

"Nju (milost) nam obilno udijeli sa svom mudrošću i razumijevanjem, saopćivši nam tajnu svoje volje, prema onome što je prije u njemu (u Kristu) odlučio za provedbu punine vremena: obuhvatiti pod jednu glavu u Kristu sve što je na nebesima i što je na zemlji" (Ef 18-10).

To je Pavao napisao u vrijeme

kad su kršćani bili neznatna manjina u Rimskom carstvu. Te Pavlove riječi kršćani su primali kao Pavlove bez kritičkog osvrt na njih. Učeni pogani i nekršćani za te riječi nisu ni znali pa ih nisu ni mogli ismijavati.

U Pavlovo vrijeme bilo je nemoguće provjeriti istinitost tih riječi. A sada? Istinitost im je skoro opipljiva. Kad se odmaklo od vremena u kojem su one napisane, počela se očitovati i kristalnost njihove istinitosti koja nimalo ne blijedi, nego više i više vrijedi što vrijeme dalje i dalje teče i odmiče.

Istinitost ukazivanja poznata je samo Bogu i vidiocima. Crkva je pred tim kao i apostoli pred Magdaleninim svjedočenjem o Isusovu uskrsnuću. Apostoli su joj mogli vjerovati ili ne vjerovati do Isusova ukazivanja njima. A nakon Isusova ukazivanja njima? Pred apostolima je sigurnost i trajna vrijednost njezina svjedočanstva.

Crkva nema iskustvo glede međugorskih ukazivanja kao apostoli glede Magdalenina svjedočanstva. Zato mora oslušivati i čekati trenutak, kada će kazati punu istinu. Tekst Pavlov nam uljeva nadu da nam se isplati čekati.

Nemojmo očajavati što to ne ćemo dočekati. Neka nas tješi činjenica kako ni proroci nisu dočekali što su proricali. Oni nisu odustajali od svojih riječi, unatoč neispunjenju proročenoga, nego su svoje svjedočenje prenosili na mlade. I plod se pokazao: Jer, u Isusu Kristu ispunjeno je sve što je Bog obećao i govorio po svojim prorocima. Neka buduća pokoljenja budu sretna kad im bude poznata sva istina. A mi? Dajmo budućim pokoljenjima što više svjedočanstava svojim istini-

tim govorom i čestitim životom, kako bi istina, koja će ih jednom obasjati, bila što jasnija u svom sjaju.

Možda Vas zanima i moje uvjerenje. Ne krijem ga. Evo ga: Ja vjerujem da se Majka Božja ukazala u Međugorju. Imam temelj za svoje uvjerenje. Krž što je brdu Šipovcu promijenio ime. Jer, negdašnji Šipovac zove se danas i uvijek Krževac.

Prenesimo se u vrijeme kad je magarac bio jedino prijevozno sredstvo do vrha bivšeg Šipovca. U tim okolnostima preci su današnjih Međugorčana, dirnuti velikom ljubavi prema svom Otkupitelju, iznijeli na brdo svako zrno pijeska i svaku kap vode da bi napravili Krž na njegovu vrhu.

Isus Krist nije daleko od krža. On je na njemu raspet. Ni Marija, njegova majka, nije daleko od Krža. Ona je pod njim, u skladu s Ivanovim Evanđeljem: "Kod Isusova Krža stajale (su) njegova majka i sestre njegove majke, Marija Kleofina i Marija iz Magdale" (Iv 19,25).

Tim navodom ne mogu nikomu ništa dokazati, ali mogu sebe uvjeriti: Bog, koji ne ostaje dužan, nagradio je vjeru međugorskih predaka, otkrivši njihovoj djeci vidljivi lik svoje svete majke. Slava Isusu na našoj broćanskoj Kalvariji i čast njegovoj majci Blaženoj Djevici Mariji pod Kržem našega Krževca u Međugorju. Gospe Međugorska - moli za nas.

* Cijenjeno uredništvo, dana 16. lipnja 2001. trebao sam preko Hrvatskog Radio Ljubuškoga protumačiti misna čitanja naredne nedjelje. Budući da je ubrzo obljetnica Gospina prvog ukazivanja, odlučio sam nešto reći o tom fenomenu i rekao sam. To što sam rekao šaljem zakačkom. Uz pozdrav! Fra Martin Planinić

POŠTANSKE MARKE NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (6)

Tekst prema knjizi: **KATALOG POŠTANSKIH MARAKA JUGOSLOVENSKIH ZEMALJA**, Biro za poštanske marke, Beograd, 1974.

1941. GODINA , 12. TRAVNJA (br. 13, 14, 15, 16, 17 i 18)

Br. 13 - Redovna marka, pretisak jugoslavenske marke

2 dinara, crvenojorgovanasta (733.200 primjeraka)

Br. 14 - Redovna marka, pretisak jugoslavenske marke

3 dinara, svijetlosmeđa (761.900 primjeraka)

Br. 15 - Redovna marka, pretisak jugoslavenske marke

4 dinara, ultramarin (1,094.200 primjeraka)

Br. 16 - Redovna marka, pretisak jugoslavenske marke

5 dinara, tamnoplava (359.900 primjeraka)

Br. 17 - Redovna marka, pretisak jugoslavenske marke

5,50 dinara, ljubičastosmeđa (490.000 primjeraka)

Br. 18 - Redovna marka, pretisak jugoslavenske marke

6 dinara, plavoškrijjasta (278.500 primjeraka)

BAŠĆANSKA PLOČA (1)

Priredio **Borna**

Bašćanska ploča jedan je od najvrjednijih spomenika rane hrvatske pismenosti, datira se u doba oko 1100. godine. Izvorno je bila natpis na pregradnoj ploči (pluteus) pregrade što je dijelila redovnički kor od crkvene lađe u crkvi Svete Lucije u Jurandvoru (Baška draga na otoku Krku).

Od 1934. smještena je u zgradi Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti.

Prijevod:

Bašćanska ploča (oko 1100.)

(Ja) U ime Oca i Sina i Svetoga Duha.

Ja opat Držiha pisah ovo o ledini koju dade Zvonimir kralj hrvatski u dane svoje Svetoj Luciji.

I svjedoci: župan Desimir u Krbavi, Mratin u Lici, Pribi-

neg, ovaj poslanik u Vinodolu, Jakov u otoku.

Da tko to poreče neka kune ga Bog i 12 apostola i 4 evanđelista i sveta Lucija. Amen.

Da tko ovdje živi neka moli za njih Boga.

Ja, opat Dobrovit zidah crkvu ovu i sa svoje braće devetoricom u dane kneza Kosmata koji je vladao svom krajinom.

I bješe u te dane Nikola u Otočcu sa Svetom Lucijom zajedno.

VLASTITA IMENA (3)

„*Hrvatski pravopis*“, Zagreb, 1944.

Jednočlana imena

3. imena pojedinih dijelova grada (gradskih četvrti, naselja, predgrađa, trgova, ulica, pe-

rivoja, groblja i t. d.): Trešnjevka, Hrvatina, Bistrik, Volbovčica, Bašćaršija, Dolac, Ilica, Stradun, Maksimir, Mirogoj i t. d.

O takvim dvočlanim imenima v. 77-80.

4. imena z v i e z d a i z v i e ž đ a: Mars, Venera, Danica, Sjevernjača, Ovan, Djevica, a i Sunce, Mjesec, Zemlja (kao nebeska tjelesa). V. i 82.

ZAŠTO DUBROVAČKI KNJIŽEVNICI NISU PISALI KAKO SU GOVORILI? (9)

Mirko Deanović

Naraslice – gize

Ogrtač – traversa

Ogrušano jaje – Jaje u sorbulu (usorbulano)

Ožičica – kučarin ili stumik

Parac – patron

Plitica – terina

Poklade – krneval

Posjet – vizita

Postit – žežinat

Priložak – žunta

Prostit – skužat

Prsten vjenčani – vera,

Prtiti se – pačati se ili intrigat se

Ručinčić – tavajol

Rukavice – gvante

Sklenica – botilja ili karafina

Smetlištar – škovacin

Smetlište – škovace

Stočić – katrida

Tamnica – pržun

Trakovi (na cipelama) – špigete

Ubručić – faculet ili šudar

Ubrus – šugaman

Uoči (koje feste) – u žežin

Zarđat – ćapat ružinu.

POBJEDA (10)

CRNE TAČKE, Jevrem Brković, ČGP DELO, OOUR Globus, Zagreb, 1989.

33.

Drug Đido i RZ išli popodne na Avalu.

I Šarac bio u kolima.

RZ se ljutio zašto „Borba“ nije odmah objavila nekrolog povodom smrti druga Miladina Popovića. Ubili ga balisti usred Prištine! Ušao čovjek u kancelariju i ubio Miladina za stolom!

Pored naše straže!

Kako je to moguće!

Drug Đido se branio.

Rekao RZ-u da reakcija ne mora istog dana da sazna za svaku našu pogibiju. RZ nije povjerovao u takve razloge. On je bio u Peći, na Miladinovoj sahrani. Bili su dobri drugovi. Kada ga je Miladinova majka Stana vidjela, rekla mu je: „Zašto mi ubiste Miladina, Radovane?!“

RZ je plakao.

„Tu nijesu čista posla“, rekao je RZ Đidu.

Šarac ne može da shvati da RZ tako razgovara sa drugom Đidom. Objasnio sam mu da su to stari

drugovi.

I rođaci. Majke im od istog.

Opomenuo sam Šarca da i taj razgovor ostane neregistrovan.

34.

Milovan Đilas

Taj bi lijek spasio život drugarici Zdenki.

Od iste bolesti je napadnut i drug Jovan Popović.

Taj bi lijek i njemu pomogao.

To je stari komunist i naš partizanski književnik.

Drug Nazor, RZ, on, Goran, Skender, Branko i Tasa.

Skender i Branko ne spadaju u više kadrove.

Čudno!

Šmeling na nekoliko dana izuzet iz Čistača.

Otišao u Beč po specijalnom zadatku:

Pokušaće da dođe do nekog novog lijeka za tuberkulozu.

Mora da su negdje zabrijali.

Branko sigurno po ženskom pitanju.

A drug Skender?

Onakav drug i pjesnik!

Da sam ja kadrovik, samo zbog Majke Stojanke, taj bi meni morao biti bar viši kadar.

Možda se piscima sve to drugačije preračunava.

35.

Čistači dobro čiste.

Brut, Lajo i Bajir neutralisali najcrnju Crnu Tačku Beograda. Kako su samo to izveli. Kada sam čuo za pojedinosti odmah sam otišao da im čestitam. Radilo se cijelu noć, na jednoj Crnoj Tački. Pretražili sve od podruma do krova.

Našli zvjerku u dimnjaku.

Ponudio da se preda.

Povjerovali mu.

Kad ih je dobro vidio, pucao na njih.

Srećom ništa.

Brut ga šmajserom srezao.

Neutralisana sedamdeseta Crna Tačka.

KORUPCIJA KAO SUSTAV I SMISAO VLASTI (10)

POLITIKA I KORUPCIJA U KRALJEVSKOJ JUGOSLAVIJI, Zvonimir Kulundžić, „Stvar-nost“, Zagreb, 1968.

U Srbiji je, govoreći u Narodnoj Skupštini dana 26. februara 1914. – dakle samo nešto više od dva mjeseca pred svoju smrt – Jovan Skerlić taj problem ocrtao ovako:

„Za vreme rata (tu on misli na balkansko-turski i kasnije srpsko-

bugarski rat, god 1912/13 – op. Z.K.) opazila su se dva velika nedruga našeg parlamentarizma: mešovina politike i poslova i nedovoljna kontrola parlamenta u stvarima spoljne politike ... Činjenica je da smo u današnjem dobu dočekali pojavu: da državni ministri, državni savetnici, narodni poslanici, i zakonodavna i izvršna vlast ulaze u posredne i neposredne poslove s državom. Oni koji treba da štite državne

interese ušli su u privatnu trgovinu sa državom. U zemljama gde parlamentarizam nije samo reč, u svima onim zemljama gde politički ljudi vode računa o svome radu – u svim tim zemljama zakonom je regulisano da ministri i poslanici ne smiju trgovati sa državom.

Nigde na svetu, čak ni u Mađarskoj, koja je inače poznata svojom korupcijom, nigde nema da državni ministar može u isti mah biti plaćen

VOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent, 2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201 SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

BOG, NAŠ SPASITELJ, SIN BOŽJI, GOSPODIN ISUS KRIST I NACIONALIZAM

**(Nebiblijska i biblijska
perspektiva razumijevanja
i gledanja)**

Članak Maje Snajder "Nacionalizam" koji je bio objavljen u srijedu, 4. veljače 2009. godine na portalu "Hrvati-Amac.com" realno i veoma dobro opisuje iz nebiblijske perspektive razumijevanja i gledanja definiciju nacionalizma ili osobe nacionaliste. Članak je zaista vrijedan čitanja i iznimne pozornosti nas iseljenih i domovinskih Hrvata, jer došlo je vrijeme kada jednostavno moramo pisati i govoriti bez prestanka o pravoj Božjoj ljubavi za čovjeka. U ovome slučaju o ljubavi za svoju braću i sestre, domovinske i iseljene Hrvate i Hrvatsku naciju!

U početku članka Maja Snajder piše: "Pročitala sam različite definicije tog pojma, ali zajednička nit koja se u svima provlači je: "Vežanost uz svoju naciju, svoj narod". Dakle osoba koja se može definirati kao "nacionalist" je zapravo ona osoba koja je spremna s iskrenošću i požrtvovanjem raditi za svoju naciju. Ta privrženost je u ratnim vremenima jedini pravi pokretač i garant slobode i samostalnosti jednog naroda. Hrvatska je pokazala kako godine komunističkog gušenja njezinih nacionalnih osjećaja nisu uspjeli zatamiti te osjećaje i ljudi su bez obzira na žrtve otišli braniti zemlju. I u miru, nacionalizam daje osobe spremne

staviti dobro svoga naroda ispred svoje vlastite koristi. Jedini je u stanju izjedriti velike ljude koji iz nacionalnih osjećaja crpe inspiraciju za kulturni, socijalni i politički rad i narodne vođe koji su voljni staviti se u službu svoga naroda i štiti njegove interese. To nazivamo još i časnim i poštenim ponašanjem i ulazi u kategoriju trajnih vrijednosti koje svaki narod nastoji njegovati. U tim vrijednostima nalazi se garancija budućnosti svake nacije. Sve države dobro paze da održe živim i aktivnim vlastiti nacionalizam koji je ujedno i ona pokretačka sila koja ujedinjuje i drži zajedno ljude, teritorij, kulturu, gospodarstvo.

U današnje vrijeme, naročito gospodarstvo postaje čimbenik i mjera samostalnosti jedne nacije."

Maja Snajder nastavlja i piše: "Bez obzira na pokušaje velikog financijskog kapitala i multinacionalnih kompanija da stvore globalno tržište, velike nacionalne države u prvom redu štite svoje interese. Velike sile koje su kroz dugi niz godina (sada već možemo razgovarati o stoljećima) konsolidirale sve aspekte svojih (nacionalnih) interesa, upotrebljavaju svoje akumulirano bogatstvo da bi se još više obogatile, da bi članovi njihovih zajednica što bolje živjeli.

U zaključku svoga članka "Nacionalizam" Maja Snajder piše: "Cijeli svijet, svijet malih, siromašnih, novih, slabih iz bilo kojih razlo-

ga, njihov je poligon bogaćenja. Taktika je poznata, lihvarska. Treba stvoriti uvjete (ratom, krizama, bilo čime) da jedan subjekt postane dovoljno slab da bi postao ovisan o vanjskom financiranju. To je prvi preduvjet. Drugi je da u takvoj zemlji nema nacionalista koji bi branili interese svoga naroda ili da barem ne mogu doći do izražaja. Zbog toga se treba okomiti svim snagama na pojam nacionalizma, proglasiti ga štetnim i nedostojnim, ali u isto vrijeme dobro paziti da u vlastitoj zemlji nacionalizam cvjeta i da ga ništa ne može ugroziti. Scenarij je prema svim potencijalnim žrtvama isti ali ovisi mnogo o otporu na koji se naiđe u pojedinoj zemlji. Ako je u takvim zemljama koje su se našle na udaru institucionalnog, državnog lihvarstva (MMH, Svjetska banka, i drugi) na vlasti garnitura običnih činovnika bez nacionalnih osjećaja, posao je gotov. Zemlja će se naći u obruču dugova, rasprodat će sve što vrijedi, ljudi će biti sve siromašniji a veliki će ju pustiti životariti samo toliko da ne umre da može vraćati dugove. Eto zbog čega se od Hrvatske traži da guši nacionalne osjećaje svoga naroda a naši mali činovnici na vlasti pokomo izvršavaju sve naloge i vode naciju u ono što se nekada zvalo kolonijalna ovisnost a danas dužničko ropstvo. Možda još uvijek nije prekasno i možda još uvijek samo o nama ovisi hoćemo li dozvoliti tu prljavu rabotu ili ćemo znati izabrati ljude koji će zahvaljujući svom znanju ali prije svega zbog svog nacionalizma biti garancija naše budućnosti!"

ZAKLJUČCI IZ NEBIBLIJSKE PERSPEKTIVE RAZUMIJEVANJA I GLEDANJA

U svome komentaru iz nebiblijske perspektive razumijevanja i gledanja o članku Maje Snajder "Nacionalizam" na portalu potpisani

Franjo piše: "Ako bi se vratili malo unatrag u pokojnu Jugovinu, onda su Hrvati domoljubi u to vrijeme bili udarani od strane komunista batinom nazvanom nacionalizam, klerofašizam itd, itd! Inače udbaško kosovska Jugoslavija imala je na repertoaru dosta tih riječi tj. etiketa, koje bi najprije prenijeli mediji a i onda bi slijedila akcija protiv etiketiranih!

To je vrijedilo samo za Hrvatsku u Titovini! Zbog toga, jer se gušio svaki oblik nacionalnog bića u Hrvata (čemu su dosta kumovali i vodeći hrvatski komunisti), Hrvatska je zaostala u kulturnom, gospodarskom, ekonomskom i svakom drugom pogledu!

Ti gušitelji, i njihovi potomci, dobro su živjeli u Titovini. Došla je promjena, opet su se oni snašli i evo ih nakon kratkog pritajenja u medijama, antihrvatskim udrugama, antifašistima aktualnog predsjednika, kulturnim djelatnicima sa završenom školom u Kumrovcu, ima ih u vladi, među ekonomistima, povjesničarima (u komunizmu veličali su Tita i majčicu partiju kao i ruske 'napredne' komunističke pisce tipa Eljenburga i druge! Njih je zahvatila lustracija, što više danas se služe samo malo blažom retorikom, a svima takovim ostacima koji su podržavali Titovu milicijsko-represivnu diktaturu je mjesto u debeloj ropotarnici povijesti!

Nažalost imaju i svoje klonove! Međutim, vrijeme im je na izmaku, ali zadaća istinskih rodoljuba jest da šire istinu o svojoj prošlosti i sadašnjosti, da rade na razvitku naše domovine, odgovornošću, darovima koje imaju, daju za dobro svoje nacije. Potrebno je odmah pisati, govoriti i djelovati! Na ovom portalu ima pregršt dobrih tekstova i komentara o svim problemima koji tište našu zbilju, stvarnost, zato tekstovi poput Majinih šire vidike i bude nadu... potiču na akciju..."

„Sjajna analiza i komentar“, piše Crocop u svome komentaru o član-

ku Maje Snajder i o komentaru Franje, te nastavlja: "Bravo za g-đu Snajder i za komentar od g. Franje. Odlična analiza i odličan komentar. Jako lijepo opisana situacija u svjetskom gospodarstvu koja pokazuje bijedu i jad naše političke (titoističke) kaste i haških slugana. Neka nam dragi Bog bude u pomoći i zaštititi nas od sluga zla!"

Što se ovdje može dodati ili oduzeti o članku Maje Snajder i od komentara Franje i Crocopa? Ništa više! Ali, kao i u svakom mome članku, ja želim kazati nekoliko riječi iz biblijske perspektive razumijevanja i gledanja o nacionalizmu.

BIBLIJSKO RAZUMIJEVANJE I GLEDANJE O NACIONALIZMU

Prvo i najbitnije. Mi, Hrvati moramo se čuvati stajališta, mentaliteta "Bog je na našoj strani" nacionalizma! Bog nije Hrvat, i nije hrvatske nacionalnosti! On je Stvoritelj čovjeka i svih nacija!. Sveto pismo uči nas da je Bog uvijek na strani Njegovih ljudi i nacija, naročito onih koji ga pokorno i pobožno slušaju! Da se razumijemo, to ne znači da će Bog uvijek zaštititi svoje vjernike od osobnih i kolektivnih tragedija kao i od nacionalizma koji nije u skladu sa Svetim pismom.

Na primjer, slučaj mladih Hrvata nacionalista, Zvonka Bušića, Slobodana Vlašića, Frane Pešuta, Petra Matanića i amerikanke Julienne Bušić, koji su bili idealisti, plemeniti borci za svoju toliko voljenu domovinu Hrvatsku i svoj hrvatski narod od dugogodišnjeg diktatora, ali nisu se držali Božjih zakona, te su platili veliku cijenu za svoja djela!

Ja osobno iz prve ruke razumijem plemenite motive koje su imali ova grupa iznimno hrabrih mojih sunarodnjaka, jer sam i sam dio "Tog živog dijela hrvatskoga naroda", te druge polovice hrvatskog nacionalnog korpusa po povijesnim, političkim i demografskim mjerilima, ali činjenica ostaje. Pogrešno razumijevanje nacionalizma nije nikad rješenje za bilo koje ljudske proble-

me, jer često stradaju nevini ljudi!

Drugo. Razmislimo malo o našim pravim hrvatskim nacionalistima, dobrovoljcima i generalima u početku Domovinskog rata i njihovoj vjeri u Boga, našeg Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista, kad su se morali boriti bez oružja i protiv daleko jačeg i superiornijeg vojnog neprijatelja. Da nisu bili pravi nacionalisti i da nisu imali vjeru u Boga i hrabrosti ne bi pobijedili, a mi Hrvati ne bi imali danas slobodnu i od svijeta priznatu hrvatsku državu!

Treće. Draga moja braća i sestre iseljeni Hrvati, zaista je krajnje vrijeme da otvoreno i javno počnemo govoriti istinu o nama iseljenim Hrvatima! Ponovit ću riječi od nepotpisanog Franje na portalu: "Potrebno je odmah pisati, govoriti i djelovati!", a ja bih još i dodao. Ozbiljno i odgovorno zahtijevati od sadašnje vlasti u našoj domovini i od HRT-a Hrvatske državne televizije da prikazuju dokumentarne TV emisije, priloge i TV intervjuje proizvedene i snimljene posljednjih 30 godina u iseljenoj Hrvatskoj o iseljenim Hrvatima koji su pravi nacionalisti, a ne teroristi, već osobe (velika većina njih!) koje su u skladu s Božjom riječi, koja nas uči da bez obzira što živimo daleko od naše prve domovine Hrvatske, još uvijek smo dio hrvatskoga naroda. U nama još uvijek teče hrvatska krv, u nama još uvijek kuca hrvatsko srce. Naša Božja ljubav prema domovini nije nestala, ona je bezuvjetna! S velikim zanimanjem pratimo što se u njoj događa.

Još uvijek pomažemo i pomagat ćemo uvijek našoj braći i sestrama Hrvatima u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini novcem i raznoraznim aktivnostima. Molimo se i bodrimo ih politički i moralno. I nije nam svejedno ako su hrvatski nacionalni interesi ugroženi, ako se Hrvati iseljavaju, i nije nam svejedno tko je na vlasti, i ako je vlast nesposobna, ako se lošije živi, ako se problemi ne rješavaju!

VELIKI ZNAK - UKAZANJA I PORUKE PRESVETE DJEVICE

S odobrenjem crkvenih vlasti, Biskupski ordinarijat Šibenik br. 1004 od 5. studenog 1975. s napomenom da „Imprimatur“ znači samo izjavu da knjiga ne sadrži nikakve doktrinalne ni moralne zablude.

Uredio **Josip Sukner**, Pribić Crkveni 27, 47230 Krašić

KERIZINEN (11)

Lujza govori Isusu: „Isuse, ljubim te i želim zadovoljiti za sve uvrede, koje se tebi nanose. Tko će mi vjerovati?“ Isus: „Smiri se. Prepusti sve to meni. Ja izabirem slabe, da postidim jake. Izabirem neuke, da postidim učene. Ja ostavljam slobodu i crkvenim dostojanstvenicima. Neka se slobodno odluče za ovo djelo, što se događa. Ja hoću da me u slobodi ljube. Ja sam na zemlji govorio svima, i onima koji ne vjeruju, i onima koji neće biti moji, a ne samo onima koji mi se otvaraju i koji me ljube. Blaženi ipak oni koji me slušaju. Piši, pa neka i zli čuju, da ih ljubim. Budi stoga dobra svima. Gledaj Boga u svim ljudima. Govori o mojoj ljubavi i dobroti. Govori da rado zaboravljam uvrede grješnika. Moje su patnje lakše kada i moje izabrane duše trpe sa mnom. To su moji udovi. Takvi udovi olakšavaju patnje svojoj glavi, meni.

1963. Isus: — „Mislite na moju Majku. Ona sada njeguje moje mistično tijelo kao nekada zemaljsko. Izvlači trnje iz moje okrunjene glave. Ona je stalno moja bolničarka. Ona je kao neustrašiva lavica. Ljubi me i u ovom sadašnjem strašnom izgledu. Na meni je sav grijeh svijeta. Bez moje Majke ne bi

bilo Crkve. Ona hrani Crkvu već 2.000 godina. I sada je snaga moje Crkve u njezinim rukama. Bez nje bi bili siromasi. A predivna je. U njoj nema ni sjenke grijeha. Presveta je.“

25. veljače 1964. Presveta Djeвица kaže: „Ja pokazujem put prema Bogu, u ovoj tamnoj noći današnjih otpada, nevjere, grijeha. Pokazujem na svjetlo; na Krista. Ljubite ga, ljubite ga. Budite pravi kršćani, bez straha. S biskupima u jednoj divnoj atmosferi obiteljske duhovne zajednice, pod vodstvom Sv. Oca. Bog nije tvorac trpljenja i smrti. To je došlo po ljudskom grijehu. Bog je život. Grijeh je smrt. No trpljenjem se ipak dolazi do života; pravoga, vječnoga. A Krist je pokazao da vam je potrebno trpljenje da bi stigli do slave i života. U Kristu je najljepši uzor trpljenja. Ono vodi uvijek vječnoj slavi. Zar bi ga on preuzeo da nije tako? Na križnom putu ipak niste sami; s vama je Isus, i ja sam s vama. Kod trpljenja morate misliti na slavu uskrsnuća.“

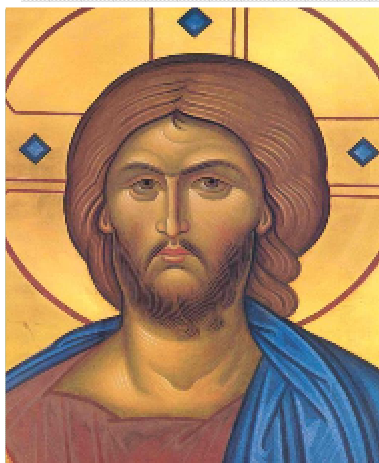
5. lipnja 1964. Presveta Djeвица: — „Ljubite moga Isusa, jer je to već na zemlji sreća Neba.“

LITANIJE DUHU SVETOM (4)

fra Petar Filić, Zagreb

Od svakog zla,
Oslobodi nas, Gospodine!

Od svakog grijeha,
Od napasti i đavolskih zasjeda,
Od preuzetnosti i zdvojnosti,
Od poricanja objavljenih istina,
Od grešne okorjelosti i bezbožnosti,
Od svake ljage duše i tijela,
Od duha bludnosti,
Po Tvojem izlaženju od Oca i Sina,
Po divnom djelovanju Tvoje milosti,
Po bezgrešnom Začeću
Djevice Marije,
Po otajstvenom Začeću
Isusa Krista,
Po Tvom silasku nad
Isusa u Jordanu,
Po Tvom silasku nad apostole,
Na veliki dan suda Božjega,
Mi grešnici,
Tebe molimo, usliši nas!
Da po Tebi sveto živimo,
Da vazda budemo Tvoj sveti hram,
Da po Tebi ne popuštamo grešnim željama,
Da po Tebi Bogu živimo,
Da vazda čuvamo i širimo Kristov mir i ljubav,
Da bježimo od zabluda i grijeha,
Da se uvijek podlažemo
Božjoj istini,
Da obnoviš u nama pravednost i poštenje,
Da nas obogatiš božanskom istinom i milošću.

**IV
NEDJELJA
KROZ
GODINU
GODINA B**

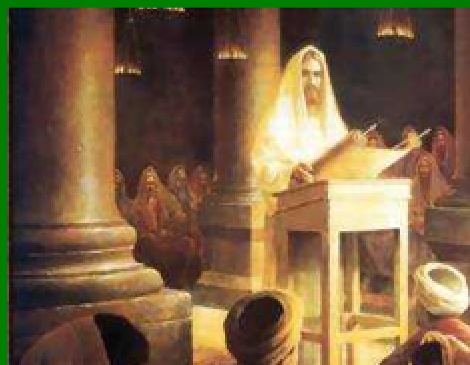
Mk 1,21-28

U gradu Kafamaumu Isus u subotu uđe u sinagogu i poče naučavati.

Bijahu zaneseni njegovim naukom.

Ta učio ih je kao onaj koji ima vlast, a ne kao pismoznanci.

A u njihovoj se sinagogi upravo zatekao čovjek opsjednut nečistim duhom. On povika:

"Što ti imaš s nama, Isuse Nazarećanine? Došao si da nas uništiš? Znam tko si: Svetac Božji!"

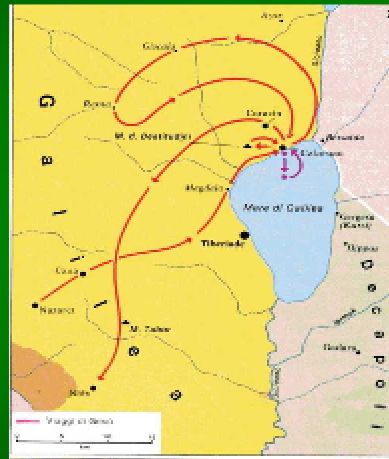
**Isus mu zaprijeti:
"Umukni i iziđi iz njega!"**

Nato nečisti duh potrese njime pa povika iz svega glasa i iziđe iz njega. Svi se zaprepastiše te se zapitkivahu:

»Što li je ovo? Nova li i snažna nauka! Pa i samim nečistim dusima zapovijeda, i pokoravaju mu se.«

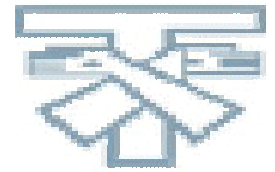
I pročulo se odmah o njemu posvuda, po svoj okolici galilejskoj.

Prethodnu prezentaciju izradio je

FRANJEVAČKI SAMOSTAN i Župni ured sv. Nikole Tavelića

Ivekovićeva 8 51000 RIJEKA Tel. 051/ 641-449 Fax: 051/ 648-697

E-mail adresa: frs-sv.nikola@ri.htnet.hr

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (14)

Mieczysław Malinski

NE BUDE LI PRAVEDNOST VAŠA VEĆA OD PRAVEDNOSTI PISMOZNAKACA I FARIZEJA

Želim ti – kad zatim toliko žudiš – da stekneš novac, da dobiješ bolje radno mjesto, da odeš na ugodno putovanje, da useliš u udobniji stan, kupiš novi servis za kavu ...

Ali želim ti i da konačno počneš živjeti, jednostavno živjeti – kao čovjek. Ta nije ljudski život samo čežnja za sve boljim, ljepšim, ugodnijim i novijim.

I, konačno, želim ti da ne živiš radi svoga položaja, svojih titula, svog novca, svog bogatstva, svojih povlastica, da ti život ne bi ogreznuo u vječitom zgrtanju i pohlepi.

6. nedjelja kroz godinu A,
Mt 5,17-37

DOĐE K ISUSU NEKI GUBAVAC

Dolazimo nedjeljom na svetu

misu, k Isusu, da nas ozdravi. Kao gubavci. Ne znamo, je li naša bolest tek u začetku ili se razmahala, ali vjerujemo, on nam može pomoći.

Skidamo sa sebe oklop kojim smo se štitili od svagdašnjih sudara s ljudima. Stojimo pred njim razoružani, otvoreno i bez uljepšavanja, i čekamo da na nas stavi svoju ruku i kaže: „Hoću. Budi čist!“

Dolazimo svake nedjelje u crkvu, k Isusu, jer znamo: Ako danas i nismo gubavi, moglo bi to biti sutra. Jer znamo, nema čovjeka koji nije grešan. Dolazimo, da Isus stavi na nas svoje ruke i oslobodi nas grijeha.

6. nedjelja kroz godinu B,
Mk 1,40-45

JAO VAMA, BOGATAŠI

Nekad prije je bilo sve jasno – jedni su bili grešnici, drugi pravednici. Pravednici su se smjeli družiti samo s pravednicima, grešnici samo s grešnicima. Pravednike je Bog blagoslovio, greš-

nike kažnjavao. Pravednici us plaćali porez u kimu i anisu; davali su desetinu od svega što us stekli, imali su pravo stajati usred hrama i glasno moliti, a grešnici su jedva smjeli stati u neki kut, udariti se u prsa i kajati za svoje grijeha. Pravednici us umirali časno, a grešnici u sramoti i jadu, nekad i na križu.

Isus odbacuje ovakvu podjelu. One koji su sebe držali pravednima usporedio je s objeljenim grobovima što naizvan izgledaju čisti, a iznutra su puni truleži. Prijateljevao je s grešnicima i carinicima. Pokazao je da bijelo nije uvijek bijelo niti je crno uvijek crno. Još više – što naizvan izgleda crno, može biti bijelo - i obratno.

Isus, Gospodin, odbacio je podjelu na pravedne i grešne.

6. nedjelja kroz godinu C,
Lk 6, 17; 20-26

KASNO JOŽA NA DODJELU ORDENA STIŽE

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni!

A: Lijepo vrijeme g. Antica.

B: Upravo tako. Uživam u ovom našem hrvatskom proljeću.

A: Ovom što se neprekidno vraća. Gaze nas, ubijaju, trijebe, a mi opet ničemo. Lijepi i oku ugodni kao šafrani. Neiskorjenjivi.

B: Predpostavljam, za kavu si Kameni, kao i uvijek?

A: Za slatku malulu. Nego!

B: Ibro dođi. Popit ćemo zajedno kahvu s našim uglednim hrvatskim domoljubnim novinarom.

Ibrahim Sokolović: Jahkako, efendije moje!

B: G. Gen Kameni. G. Ibro Sokolović.

A: Vi ste g. Sokoloviću, ako smijem pitati, vjerojatno s Drine?

Ibrahim Sokolović: Tu nekako. Iz Donjih Potočara kod Srebrenice.

A: Navratite češće u Zagreb?

B: Ibro ti je ovdje po zadaći. Mi smo ti stari jarani. Zajedno smo slavili kad se ono od srca pjevalo „Fala“. Sad nam još koji korak dalje. Opet skupa.

A: Nešto od toga znam. Pričao mi je naš glavni urednik. Hrvatski uljudbeni pokret krenuo je u dodjelu ordena velereda „Huda Jama“. Treba mu pomoć. Prijedlozi. Tu ste Vi na prvom mjestu.

B: Da. Nova Ustaška Stranka davat će prijedloge. Osnovani smo povjerenstvo, koje pak bez naše braće Bošnjaka, bez naše braće Hrvata muslimana ne bi ništa valjalo.

Franjo: G. Ustrajnić stigao je onaj gospodin što Vas je jutros brzoglasno psovao.

B: Dobro nam došao Joža! Zašto ste tako ljuti?

Josip Manolić: Sram Vas bilo! Kakvi ste vi ustaše? Niste Vi nikakva Nova Ustaška Stranka. Ustaše su i kad smo ih klali držali glavu uzdignuto. Imali su svoje ja, svoju riječ, a vi danas čekate kakav će Vam signal dati Stjepan Mesić. Ili Ivo Sanader, naš novi sudrug.

B: Smirite se Joža. Nije Stipe kriv, a dr. sc. Ivo Sanader još manje. Upravo radi inventuru sa Željkom Kerumom. Treba vidjeti, kako bi rekao general Rojs, što se jAMILo prošle godine.

Josip Manolić: Što nije? Zar niste dobili pismo g. mr. sc. Dragana Hazlera iz Švicarske koji jasno kaže: „Odličje Huda Jama zaslužuju brojni komunisti“. U prvom redu ja! Ne mogu, kad su u pitanju zločini nad Hrvatima, ispred mene biti Stjepan Mesić i nekakav popartizančeni Ivan Fumić. Nikako! Nikada!

B. U redu. U redu. Sad ćemo to ispraviti. Ibro ispitaj druga Manolića i vidi zaslužuje li i on orden „Huda Jama“. Sve moramo raditi po zakonu i narodnim običajima. Ne smijemo se obrukati. Može neka budala tražiti i oduzimanje ordena.

Ibrahim Sokolović: Jeste li družo Manoliću progonili Hrvate?

Josip Manolić: Da. Cijelog života!

Ibrahim Sokolović: Jeste li družo Manoliću klali Hrvate?

Josip Manolić: Da. Cijelog života!

Ibrahim Sokolović: Jeste li družo Manoliću žive Hrvate zatrpavali u rudarska okna i rovove? Posebno u Sloveniji.

Josip Manolić: Da. Cijelog života!

Ibrahim Sokolović: Drug Manolić zaslužuje orden velereda „Huda Jama“ najvišeg stupnja.

B: Sad ćemo mi to.

A: Pošao bih. Možda sam ometao rad povjerenstva?

B: Ništa, ništa! Pozdravite urednika. Navratite. Na čaj. Romanj-ski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

Za premaz:

sitni šećer ili
glazura od čokolade.

KAKAO KOCKE

Sastojine za biskvit:

45 dag šećera,
1 margarin (25 dag),
3 jaja,
1 prašak za pecivo,
55 dag brašna,
3 dl mlijeka i
2 žlice kakaa.

Izrada biskvita:

Od 3 bjelanjka izraditi čvrsti snijeg.

Rastopiti 25 dag margarina, dodati 45 dag šećera, prašak za pecivo i 2 žlice kakaa. Izmiješati mikserom. U smjesu staviti 3 žumanjka i dalje mikserom miješati.

Pomalo dodavati 55 dag brašna i 3 dl mlijeka, te

dalje miješati kuhačom dok ne postane jednolična smjesa. Na kraju umiješati snijeg od bjelanjaka.

Smjesu istresti u pomašćenu i pobrašnjenu tepsiju, te peći na 200° C oko 30-35 minuta.

Ohlađeni kolač može se posuti sitnim šećerom ili prelići glazurom od čokolade.

Dobar tek!

ODLIČJE „HUDA JAMA“ ZASLUŽUJU BROJNI KOMUNISTI, INDUSTRIJALCI SMRTI NAD HRVATIMA

Štovani gospodine Dragun!

Vaše Diplome Den Haaškom doušniku Mesiću i rudiment komunjari Fumiću su liepo dizajnirane, odlično sročene i naslovljene Huda jama. Srdačno Vam hvala i zaslužena pohvala!

Ovom prilikom uz čestitku i pohvalu, upućujem Vam i jedan ukor. Vi ste škrtac! Zar Vi smatrate, da samo dvojica hrvatskih izroda za zločinstva protiv Hrvata zaslužuju ovo odličje Huda jama.

Zar ga ne zaslužuje na primjer drug Josip Boljkovac, koji je samo u Lasinji naredio strijeljanje 120 Hrvata, a k tome nisu za zanemariti niti njegove novije zasluge, kao što su puštanje na slobodu Arkana i još dvojice Arkanovaca. Nije pravedno zanemariti niti Jožu Manolića...

Širi se glas da je Simo Dubajić još živ. Zar ne zaslužuje on Vaše odličje Huda jama, a sam se hvali da je poubijao 30.000 Hrvata i žali, što nije još više.

Valjalo bi dodjeljivati Vaša odličja Huda jama i zaslužnicima „post mortem“. Takvih imate na tisuće, pa biste se njima trebali zahvalno odužiti barem spomenom njihovih imena u Glasniku: abecedno u nastavcima.

Razmislite malo i ne budite previše škrt na dodjeli odličja Huda jama. Možda bi valjalo izraditi odličja s više naslova: Jazovka, Macelj, Čemernica, Budački, Debela Glava..., gdje su se iztakli komunistički industrijalci smrti na nedužnim Hrvatima.

Osim toga, ne smijete biti nepravedan prema ženama. Zar drugarica Vesna Teršelič, inače Slovenka, poznata po rušenju spomenika hrvatskom vitezu +Juri Francetiću u Slunju, ne zaslužuje odličje Huda Jama. Opće je poznato, da je Vesna Teršelič prva, kad je u pitanju klevetanje Hrvata, a sada niti kao „braniteljica ljudskih prava“ niti kao protuhrvatska Slovenka ne daje glasa od sebe i to: niti donjom niti gornjom guzicom.

Valjalo bi razmisliti i o odličju za unuku i unuka Grga Andelinića, onoga što je 5. prosinca ubijao hrvatske domobrane i građane Zagreba, koji su se našli na odkosu njegovih strojnica. To je Vesnica i Zoran, obadvoje vole Hrvatsku kao majmun ljutu papriku.

Hvala za sadržajno i inače vrlo dobar Glasnik, kojeg redovito primamo, čitamo i razašiljemo!

Do sljedećeg javljanja i inače, ostajem uz najljepši, najsadržajniji, najpoučniji i najdomoljubniji, stari i uvijek suvremeni, naš hrvatski pozdrav: Za dom! Spremni! i domobranski pozdrav: Za Hrvatsku - Uvijek!

mr. sci. Dragan Hazler
domobranski častnik u pričuvu i
ustaša za Hrvatsku po potrebi
Basel/Slunj, 10. ožujka 2009.
u obljetničkoj godini smrti hrvatskog
kralja Zvonimira (1089)
hazud@sunrise.ch

SLOVENIJA

Zvezdana Hlad, Toronto

Prestanimo se nadmudrivati sa Slovenijom. Oni imaju zadaću usporiti Hrvatsku radi Srbije. Čak ako im darujemo dio hrvatskog mora i kopna i tada će tražiti nešto drugo. Naša strategija se treba hitno promijeniti. Zaboravimo na ulazak u EU na 10 godina, ali zato priđimo hitnoj švicarizaciji Hrvatske. Učinimo kunu čvrstom i stabilnom pa će mnogi Hrvati držati novac u zaista rijetkim hrvatskim bankama. Nagovarajmo ljude da svoje račune u Zagrebačkoj banci i sličnim bankama prebace na Hrvatsku poštansku banku, a nju istovremeno natjerajmo da posluje profesionalnije i europskije, bez velikih redova. Ako počnemo napuštati talijanske, austrijske i njemačke banke tada će se i njihove zemlje malo drugačije odnositi prema slovenskom ponašanju. Švicarizacijom Hrvatske dajemo do znanja EU da možemo i bez njih i da istovremeno unapređujemo društveni, ekonomski i kulturni nivo i razvoj Hrvatske. Ovo se odnosi i na NATO. Također treba slati što više naših mladih studenata na najbolja svjetska sveučilišta. To su radile Koreja, Taiwan, Japan i Kina i vidimo kakvi su im rezultati. Donesimo zakon po kojem Slovenija može ulagati u hrvatsko gospodarstvo tek nakon prestanka posezanja za hrvatskim teritorijem.

Zatim treba uvesti carine na sve proizvode koji nemaju ugrađen barem dio hrvatskih komponenata. Ovo je naročito važno za automobile i sve druge strojeve te elektroniku i namještaj. Ukratko zadržimo i zaustavimo recesiju na hrvatskoj granici. Kod nas ima još puno toga za napraviti i zaista nema razloga za recesiju ili krizu. Jedino je stvorena panika radi drugorazrednih novinara, "ekonomista" i političara.

Ako Slovenija već vodi politički rat protiv Hrvatske tada se nemojmo

prijateljski ponašati prema njihovom izvozu u Hrvatsku od preko 2 milijarde EURA godišnje. Ako ih budemo bojkotirali samo mjesec dana tada će se mnogo toga izmijeniti. U njih recesija ulazi brže nego u Hrvatsku ali ju amortizira izvoz u Hrvatsku. Pa iskoristimo to oružje koje je ipak poštenije od Janšino "principa pravednosti". I ne zaboravimo: Hitler i Mussolini su bili kaplari, a to je bio i Janša!

Možete i nadopuniti ovaj program i šaljite ga dalje svojim zancima. Nemojmo čekati nemoćne političare.

OBAVIJESTI

ST. JEROME'S PARISH BULLETIN

ŽUPNI TJEDNIK

CHICAGO

MARCH - OŽUJAK 8, 2009

fra Jozo Grbeš

JGrbes@gmail.com

DOGAĐAJI U OŽUJKU

"Klub knjige Sv. Jeronima" ima svoju mjesečnu prezentaciju u srijedu 11. ožujka u 7 sati navečer u maloj dvorani.

FINANCIJE

Srijeda: 18. ožujka, 6:30 do 8 sati navečer: Seminar na temu: financije, financiranje kuća, ulaganje, investicije, mirovinski fondovi. Što je najbolje učiniti sada. Održava ga financijski stručnjak Joe Soldo i Tom Dewbray. Uz večeru, piće i razgovor i predavanje bit će zaista zanimljivo! Ulaz je besplatan.

POLITIKA

Nedjelja 22. ožujka: gost naše zajednice bit će mladi gospodin Dean Golubić iz Zagreba.

On je na čelu nacionalnih demokrata čiji ciljevi su jasni:

- Promicanje nacionalnih interesa
- Buđenje nacionalne svijesti
- Očuvanje hrvatskih prirodnih bogatstava
- Očuvanje nacionalne baštine
- Ravnomjeren razvoj države

On će biti gost naše zajednice u nedjelju 22. ožujka. Mala dvorana poslije svete mise.

Hrvatski uljudbeni pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:

**Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.**

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.
oec. za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:

© Hrvoje Mirković